CLAVIS

HUMANIORUM LITTERARUM

SUBLIMIORIS TAMULICI IDIOMATIS

AUCTORE

R. P. CONSTANTIO JOSEPHO BESCHIO

SOCIETATIS JESU,

IN MADURENSI REGNO MISSIONARIO.

MARAIMALAI ADIGAL
LIBRARY
MADRAS

TRANQUEBAR

PRINTED FOR A. BURNELL

BY THE EVANGELICAL LUTHERAN MISSION PRESS.

1876.

PREFACE.

Beschi's *Treatise* on the so-called *High Tamil* and on *Tamil Poetry* and *Rhetoric* is here printed for the first time from a Manuscript corrected by the Author himself. The Rev. **K. Ihlefeld** has undertaken the very laborious task of editing it precisely as it stands in the Manuscript, for corrections could hardly be allowed in this case. The Tamil Quotations have been carefully revised according to the Text given in *Beschi's* தொன்னூல்.

This Manuscript was purchased on the sale of **Dr. Babington's** Library, and he got it from Mr. **F. W. Ellis** who had a search made, about the beginning of this Century, for Beschi's Manuscripts.

The Tranquebar Mission Press which printed the first Edition of *Beschi's Kodun-Tamil Grammar* in 1738, now also publishes the first Edition of his more important work.

TANJORE, 1876.

A. B.

INDEX.

Pag.

PARS I.

எழுத்ததிகாரம். 1

CAPUT I.

De Divisione Literarum.

§ 1. Duplex Literarum Classis. 1
§ 2. De Nomine, quo Literae dividuntur............ 2

CAPUT II.

De Abbrevatione Extensioneque Literarum.

§ 1. குறுக்கம். Abbreviatio. 3
§ 2. அளபெடை. De Extensione. 5

CAPUT III.

De Mutatione Literarum. 7

PARS II.

சொல்லதிகாரம். 14

CAPUT I.

De Vocibus in genere. 14

CAPUT II.

De Nomine.

§ 1. De Casibus. 18
§ 2. பகுபதம். Nomina Appellativa. 24
§ 3. தொகைநிலை — தொடர்மொழி. 27
§ 4. சுட்டும் வினாவும். Pronomina. 32

Pag.

CAPUT III.

DE VERBO.

§ 1. முக்கால முற்றுவினை. De Praesenti, Praeterito et Futuro.................................... 34
§ 2. ஏவலும் வியங்கோளும். 37
§ 3. எச்சம். De Participio et Gerundio.......... 40
§ 4. வினைக்குறிப்பு.. 44

CAPUT IV.

இடைச்சொல். 47

CAPUT V.

உரிச்சொல். ADVERBIA. 49

PARS III.

பொருளதிகாரம். 50

CAPUT I.

உரிமை. PROPRIETATES LOCUTIONIS. 51

§ 1. காலவுரிமை. Proprietas Temporum. 52
§ 2. இடவுரிமை. Locorum Proprietas. 56
§ 3. பண்புரிமை. Conditionum Proprietas. 58
§ 4. சொல்லுரிமை. De Proprietate Locutionis ... 60

PARS IV.

யாப்பு. — POESIS: 65

CAPUT I.

DE PEDIBUS AC ALIIS VERSUI NECESSARIIS. 65

§ 1. அசை. 65
§ 2. சீர். Pedes Versus. 67

Pag.

§ 3. தளை. Connexio Pedum. 68
§ 4. அடி. 70
§ 5. தொடை. Consonantia Versuum unius Strophae inter se. 72
§ 6. தொடைவிகற்பம். Subdivisiones Consonantiae Versuum. 75

CAPUT II.

செய்யுளியல். De Diversitate Carminum. 78

§ 1. De Carmine வெண்பா dicto. 78
§ 2. De Carmine ஆசிரியப்பா dicto. 83
§ 3. De Carmine கலிப்பா dicto. 85
§ 4. ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா. 86
§ 5. கொச்சகக்கலிப்பா. 88
§ 6. வெண்கலிப்பா - கலிவெண்பா. 92
§ 7. கட்டளைக்கலிப்பா. 93
§ 8. De Carmine வஞ்சிப்பா dicto. 94
§ 9. De Carmine மருட்பா dicto. 95

CAPUT III.

பாவினம். De subalternis Carminum speciebus. 96

§ 1. துறை. 96
§ 2. தாழிசை. 98
§ 3. விருத்தம். 101

CAPUT IV.

§ 1. Prima Carminum Divisio. 107
§ 2. De secunda ac multiplici Carminum Divisione. 108
§ 3. De Regulis omni Carminum Generi communibus: ac 1. De Consonantia primae vocis. 120
§ 4. Appendix pro quocunque Carminum Genere. 126

Pag.

PARS V.

அணி SEU அலங்காரம். — DE TROPIS AC FIGURIS RHETORICAE. 128

CAPUT I.

DE TROPIS SEU சொல்லணி. 128

§ 1. மறிநிலையணி. 126
§ 2. சொல்மிக்கணி. 134
§ 3. சொல்லெஞ்சணி. 135
§ 4. சொல்லொப்பணி. 137

CAPUT II.

பொருளணி. DE FIGURIS SENTENTIARUM.

§ 1. De Similitudine. 140
§ 2. De caeteris Sententiarum Figuris. 149

PARS PRIMA.

எழுத்ததிகாரம்.

Licet in vulgari Gramatica cap. 1 plura de literis Tamulicis praeceperim; nonnulla hic repetere ac plura hujus dialectus propria addere censui. De his fuse praecepta tradit liber நன்னூல் dictus. In hoc பஞ்சவிலக்கணம் se daturum promittit auctor, sed morte, ut ajunt, correptus, literas tantum ac voces sane amplo volumine dedit. Et haec tandem tota est scientia libelli நன்னூல், quam adeo exaltant ac suspicantur Tamulenses. Est ars, ubi Ortographia et Syntaxis docetur. Vix tamen aliquos inveneris, qui eam a limite salutaverint; et doctissimi censentur, qui ad ejus calicem pervenerint.

CAPUT I.
DE DIVISIONE LITERARUM.

§ 1.

Duplex Literarum Classis.

In duas classes dividunt literas, in Principales et in Adhaerentes முதலெழுத்து - சார்பெழுத்து. Ex his முதலெழுத்து sunt 30 scil. vocales 12 et consonantes 18, e quibus Lingua Grandonica, quae dicitur வடமொழி, Lingua Borealis, non habet duas vocales breves, எ et ஒ, nec tres consonantes — ற, ழ, ன. Caetera 25 literae Grandonicis et Tamulicis communes sunt.

2. Praeterea vocales dividuntur in quinque breves — அ, இ, உ, எ, ஒ et septem longas — ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ஐ, ஓ, ஔ. Item consonantes dividuntur in tres classes மூவினம் 1. வல்லினம், Asperae — க, ச, ட, த, ப, ற, — 2. மெல்லினம், Tenues, — ங, ஞ, ண, ந, ம, ன — 3. இடையினம், Mediae, ய, ர, ல, வ, ழ, ள.

3. Literae adhaerentes, சார்பெழுத்து dictae, sunt decem உயிர்மெய், id est, syllabae; ஆய்தம், quae sic scribitur ஃ et pronunciatur fere ut g consonans valde gutturale. De hac autem litera dicam inferius. Insuper sex literae abbreviatae இ, உ, ஐ, ஔ, ம, ஃ. Tandem duo அளபு, id est உயிரளபெடை et ஒற்றளபெடை, extensio, scilicet vocalis et consonantis, quae omnia cap. seq. explicabo. Ex his autem decem Sanscritani duas tantum habent உயிர்மெய் et உயிரளபெடை.

§ 2.

De Nomine, quo Literae dividuntur.

4. Quatuor nominum genera literis attribuunt. 1. இடுகுறிப்பொதுப்பெயர் — nomen commune ex placito. Sic vocantur vocales, consonantes, syllabae etc. 2. இடுகுறிச்சிறப்புப்பெயர் — nomen particulare ex placito. Sic dicimus ஆ, அ, க, ச etc. 3. காரணப்பொதுப்பெயர் — nomen commune ex causa. Sic dicuntur breves, longae, asperae, tenues etc. 4. காரணச்சிறப்புப்பெயர் — nomen particulare ex causa. Sic, குற்றியலிகரம், குற்றியலுகரம் etc. i abbreviatum, u abbreviatum etc. Sic in hac voce நாகு ultima syllaba 1. nomine dicitur உயிர்மெய், 2. nomine கு, 3. nomine குற்றெழுத்து — brevis — 4. nomine குற்றியலுகரம், u abbreviatum.

CAPUT II.
DE ABBREVATIONE EXTENSIONEQUE LITERARUM.

§ 1.
குறுக்கம். Abbreviatio.

5. Hic sciendum Tamulenses singulis literis mensuram temporis assignare, quam — மாத்திரை — vocant; eam autem esse dicunt spatium temporis, quod insumitur in uno ictu oculorum vel digitorum. Ex hac vero mensura 1. quartam partem dant literis ம et ஃ, si abbreviatae sint; 2. mediam partem dant consonantibus, literae ஃ et இ et உ abbreviatis; 3. dant unam mensuram brevibus, item ஐ et ஔ abbreviatis et consonantibus extensis; 4. duas mensuras dant longis et tres longis extensis, de quibus infra loquar. Ex his, scias in versu, ubi opus sit, literas இ et உ abbreviatas posse non considerari, ut non numerantur consonantes; pariter scias consonantem extensam sumi posse ut syllabam brevem; et tandem longas extensas posse sumi ut longam et brevem, quod inferius patebit.

6. Sex literae, ut supra dictum est, abbreviantur, scil. ஆய்தம், இ, உ, ஐ, ஔ, ம், de quibus singillatim dicam.

7. Abbreviatio literae ஆய்தம். Haec dicitur etiam அஃகேனம் et est, quae vulgo post vocales nominatur. 1. Haec nec inter vocales, nec inter consonantes numeratur, consonantis tamen vim habet, unde ea interposita, in metro brevis fit longa. Sic அது dici potest அஃது et tunc prima metro longa censetur, ex regula etiam Tamulensibus communi, si consona bina sequatur. 2. Nunquam unitur vocali, nec initialis seu finalis esse potest. 3. Semper venit post brevem et ante

unam ex asperis unitam vocali sic அஃகல், வெஃகல், எஃகு etc. 4. Si monosyllabon breve desinat per ல் vel ள் et sequatur த, ut dicam No. 19, scribitur simplex ற — vel ட et huic anteponitur ஆய்தம். Sic கல்தீது — கஃறீது et முள்தீது — முஃடீது etc. et tunc est ஆய்தக்குறுக்கம், Aydam abbreviatum et quartam tantum supra dictae mensurae partem habet.

8. குற்றியலிகரம். Abbreviatio literae இ. Voces, quae per ய incipiunt, assumere in principio possunt இ: sic யாழ் — இயாழ், யகி — இயகி, யமன் — இயமன், யூகம் — இயூகம் etc. Quando autem ab hoc இ eliditur உ praecedens, quod sit குற்றியலுகரம், de quo infra, tunc இ vocatur குற்றியலிகரம், i abbreviatum. Sic pro கொட்டு யானை, மாடு யாது fit கொட்டியானை, மாடியாது etc. et tunc இ habet dimidium tantum supra dictae mensurae; unde si metro opus sit, non consideratur in versu. Sic in வெண்பா post pedem விளம் dictum, debet sequi நேரசை, et tamen post குழவினி, id est கருவிளம், sequitur இயாழ், quod si consideraretur இ, esset நிரையசை, unde eo non considerato, remanet யாழ் நேரசை. Pro quo videnda sunt, quae dicimus P. IV, cap I. Pariter est interjectio மியா, quae inservit pro secunda persona. Sic pro கேள், கேண்மியா, pro சொல், சொன்மியா etc; in ea autem இ est abbreviatum, unde மியா sumi potest ut unica syllaba longa.

9. குற்றியலுகரம். Abbreviatio literae உ. Pro quo 1. உ tantum finale et unitum uni ex asperis, ut கு, சு, டு, து, பு, று, potest sic abbreviari: attamen si ante tale உ sit una simplex brevis, nulla interposita consonanti, non abbreviatur. Sic வெகு, பசு, நடு, மது, மறு etc. unde nec eliditur a sequenti vocali. Sic வெகுவரிது, பசுவகன்றது, நடுவறை, மதுவுண்டான், மறுவிலே etc. 2. Si autem praecedat vel longa vel brevis cum consonanti, seu ஆய்தம், vel plures syllabae, tunc உ abbreviatur et dicitur குற்றியலுகரம். Sic ஆறு, நாடு, வித்து, பஞ்சு, எஃகு,

அஃது, உலகு, கபடு, etc. et tunc semper eliditur a sequenti vocali. ஆறில்லை, வித்தில்லை, எஃகுண்டு, கபடில்லை etc. 3. Si உ finale unitum sit literae alii ab asperis, ex. gr. வ, ut அறிவு, அவாவு, தீவு, தேய்வு etc non est abbreviatum, sed integrum et dicitur முற்றுகரம். Semper tamen etiam hoc modo eliditur a sequenti vocali. Sic அறிவில்லை, தீவது, தேய்வுண்டு etc.

10. ஐகாரக்குறுக்கம். Abbreviatio diphtongi ஐ. Haec in monosyllabo nunquam abbreviatur: in disyllabo et polysyllabo semper abbreviatur, tum in initio, tum in medio et fine. Sic கை, தை, மை non abbreviatur, கைமை, உடைமை abbreviatur.

11. ஔகாரக்குறுக்கம். Abbreviatio diphtongi ஔ. Haec non venit, nisi in initio alicujus dictionis, et ibi semper abbreviatur. Sic ஔவியம், கௌவை etc.

12. மகரக்குறுக்கம். Abbreviatio literae ம, quando est consonans. 1. Consonantes ல, ள, ut infra dicam, ante ம mutantur in ன et ண et tunc sequens ம் abbreviatur. Sic pro போலும் eliso உ fit போன்ம் et pro மருளும் fit மருண்ம். Sic in fine cujusdam வெண்பா dicitur மயி லியன் மாது மருண்ம், id est: species mulieris cum pavonis specie aequivocatur: et si diceret மருளும், versus metro erratus esset. 2. Si post finalem consonantem ம veniat வ, tunc quoque ம abbreviatur. Sic கமலம்விரிந் தது, மரம் வளர்ந்தது etc.

§ 2.

De Extensione Literarum. அளபெடை.

13. அளபு seu அளபெடை est extensio tum sonus, tum mensurae. Sic autem extendi possunt et vocales et consonantes. Et 1. உயிரளபெடை extensio vocalium. Vocales omnes longae, et non breves, in principio, medio ac fine dictionis extendi possunt, etiam in soluta oratione: in signum autem extensionis additur cum sua forma initiali vocalis brevis correspondens Correspon-

dent autem ஆ cum அ, ஈ cum இ, ஊ cum உ, ஏ cum எ, ஐ cum இ, ஓ cum ஒ et ஔ cum உ. Sic pro வாகை — வா அகை, pro ஈகை — ஈஇகை. Sic பூஉக்கம், வேஎள், வைஇ கோஒரை; மௌஉவி etc. Unde cum ஆ sit interjectio dolentis, seu admirantis, per அளபெடை scribitur ஆ அ. Cum autem vocales sic extenduntur, in metro, si opus sit, ut duae syllabae considerantur. Sic குறள்: கற்றதனாலாய பயனென் கொல் வாலறிவனற்றாடொழா அரெனின். Id est: Quid didicisse prodest, si sapientissimum i. e. Deum, non adorant, dixit திருவள்ளுவன், idolatra, nec veri Dei cultor. Ibi autem தொழா அர் debet sumi ut trisyllabon, ne versus metro deficiat.

14. ஒற்றளபெடை. Extensio consonantis. Sex tenues ங, ஞ, ண, ந, ம, ன, et quatuor mediae ய, ல, வ, ள, item ஃ ஆய்தம், hae omnes, et solae in versu tantum, possunt extendi, et tunc duplicantur, et hoc tum in medio, tum in fine dictionis, et semper post unam aut plures syllabas breves, et nunquam post longas. Sic pro அம்பு — அம்ம்பு, pro மஞ்சு — மஞ்ஞ்சு, pro பந்து பந்ந்து etc. in medio post unam brevem. Sic pro முரண்டு — முரண்ண்டு, pro குரல்கள் — குரல்ல்கள் etc. in medio post plures breves. Sic pro தம்படை — தம்ம்படை, pro செங்கை — செங்ங்கை, pro திரள் சேனை — திரள்ள் சேனை, pro அகல் விளக்கு — அகல்ல் விளக்கு etc. in fine post unam et plures breves. Sic pro எஃகு — எஃஃகு pro வரஃகு — வரஃஃகு. Sic autem extensae possunt considerari in versu, ut syllaba brevis. Sic எஃஃகிலங்கிய கையராயின்னுயிர்வெஃஃகுவார்க்கில்லை வீடு. Hic bis extensa litera ஃ semper debet considerari, ut metro non deficiat versus, quem sic scandere debemus. எஃஃ. — கிலங்கிய — கையரா — யின்னுயிர் — வெஃஃகு — வார்க்கில்லை — வீடு, ubi எஃஃ est tanquam metro longa et brevis et வெஃஃகு tanquam metro longa et duae breves, ut patebit, si regulas வெண்பா proprias consideremus, de quibus P. IV N. 17.

CAPUT III.
DE MUTATIONE LITERARUM.

15. In concursu duarum vocum saepe fit literarum mutatio, quae quadruplex est. 1. திரிபு, mutatio unius literae in aliam. 2. அழிவு, omissio seu abolitio unius literae. 3. ஆக்கம், additio alterius literae. 4. திரட்டு confusio literarum inter se, quando abjectis duabus literis additur tertia diversa. Hae quatuor mutationes, eodem ordine a Sanscritanis dicuntur — ஆதேசம், லோபம், ஆகமம், சங்கிரதம். Antequam tamen ad harum explanationem procedam, sciendum Tamulenses saepe uti forma recti pro obliquo. Sic pro கல்லை யெறிந்தான் — கல்லெறிந்தான், pro கல்லாலாய வீடு — கல்வீடு etc. et tunc vocatur வேற்றுமைப் பொருள், quasi re obliquum. Casus enim nominis vocantur வேற்றுமை. Quando vero nomen et re et forma venit in recto, vocatur — அல்வழிப்பொருள். Sic கல்லரிது — கல் பெரிது etc, ubi கல் et forma et re venit in recto. Hanc distinctionem in sequentibus praeceptis sequar, quae propterea diligenter observanda est.

16 Quare 1. ம் finale, ut et in vulgari dixi, ante க, ச, த mutatur in ங், ஞ், ந் et ante ந deperditur, si vox terminans per ம் non sit monosyllaba brevis: மனநல்லது, தாநடந்தார். Si vero illa vox sit monosyllaba brevis, ம் mutatur in ந். Sic ex வெம் et நீர் fit வெண்ணீர். Sic செந்நெல் etc. Eodem modo ம் finale ante ம initiale in monosyllabo brevi duplicatur, in aliis unum deperditur: தம்மக்கள், செம்மண் etc. Sic தாமைவர், மனமகிழ்ந்தது, கமலமலர்ந்தது etc.

17. ண் et ன் in fine has patiuntur mutationes. 1. Si vox, desinens in ண் vel ன், sit அல்வழிப்பொருள், id est, re et forma veniat in recto, sequentibus asperis, nulla fit mutatio, nisi sit த, quod mutatur post ண் in

ட et post ன் in ற. Sic மண் கடிது, கண் சிறிது, பொன் பெரிது, மின் சிறிது etc et கண்டிறந்தது, மின்றெளிந்தது etc. 2. Si vox sit வேற்றுமைப் பொருள், id est, forma quidem veniat in recto, sed re in obliquo, ante asperas mutatur - ண் in ட் et ன் in ற் et, si veniat த, hoc quoque in ட vel ற mutatur. Sic pro மண்குடம், id est, மண்ணாலாயகுடம் fit மட்குடம். Sic மட்சாடி, மட்டாழி, மட்பானை. Sic ex பொன் fit பொற்குடம், பொற்சாடி, பொற்றாழி, பொற்பானை etc. 3. Post ண் vel ன் sequenti ந initiale, si prima vox sit monosyllaba brevis, ந mutatur respective in ண seu ன. Sic கண்ணொடிது, கண்ணிமை. Sic மின்னொடிது, மின்னிறம் etc Si vero prima vox vel sit longa, vel non monosyllaba, tunc sequens ந் deperditur. Sic ex கோன் et நல்லன் fit கோனல்லன் et கோனலம். Sic கவணொடிது, கல்னொடிது,* மகனல்லன், மகனலம் etc.

18. Appendix hujus regulae. Ad 1. தேன் vel re veniat in recto, vel in obliquo, sequente quacunque consonanti, ejus ன் potest immutatum remanere. Sic தேன் கடிது in recto, et தேன் கடுமை in obliquo etc. vel sequente aspera, deperdito ன், vel duplicatur illa aspera, vel additur tenuis illi conformis. Sic pro தேன் குடம் fit தேக்குடம் seu தேங்குடம் etc. Si autem sequatur tenuis, deperditur tantum ன். Sic pro தேன்ஞெரி fit தே ஞெரி; தேமாண்டது etc.

2. Vocibus மின் et பின் addi potest உ et dici மின்னு, பின்னு et tunc si sequatur aspera, duplicatur. Sic மின்னுக்கடிது, பின்னுக்கடிது in recto et மின்னுக்கடுமை, பின்னுக்கடுமை in obliquo etc.

3. Ex தன் et என் ante asperas vel ன் non mutatur, vel mutatur in ற. Sic தன் பகை, என் பகை vel தற்பகை, எற்பகை etc. Sed நின் a நீய nunquam mutatur.

4. ன் in உளன் et குயின். Licet veniat re in obliquo et sequatur aspera, non mutatur. Sic உளன் கடுமை, குயின் குழாம் etc. Sed si sequatur த, hoc mutatur in ற. Sic உளன்றிரன், குயின்றிரள் etc.

5. Tandem vox எகின் praeter duas arborum species significat cisnum, cervum, capram கவரி dictam, et canem aquati-

cum: quando autem significat, non arbores, sed unum ex illis quatuor animalibus, vel re veniat in recto, vel in obliquo, sequente quacumque consonanti, vel nulla fit mutatio, sic எகின் பெரிது, எகின் கால் etc., seu additur அ, sic எகின வழக்கு, எகின மார்பு etc. Si autem tunc sequatur aspera, vel haec duplicatur, vel interponitur tenuis correspondens. Sic எகினக்கால் seu எகினங்கால், எகினப்பெரிது seu எகினம் பெரிது; எகினச்சிறிது seu எகினஞ் சிறிது; எகினத் தலை seu எகினந் தலை etc.

19. ல், ள், plures patiuntur mutationes. Et 1. si vox desinens per ல seu ள veniat et forma et re in recto, sequenti aspera, vel non mutatur, vel ல mutatur in ற் et ள in ட். Sic கல் பெரிது — கற்பெரிது, விரல் சிறிது — விரற்சிறிது, வாள் கொடிது — வாட்கொடிது, துகள் பெரிது — துகட்பெரிது etc. Si autem sequatur ex asperis த, tunc, si dictio praecedens non sit monosyllaba brevis, ல et ள seu non mutantur, seu pro ல et ள et த sequenti scribitur simplex ற seu ட. Sic பொறுத்தல் தலை seu பொறுத்தறலை, அவள் தந்தாள் seu அவடந்தாள etc. Si vero prima vox sit monosyllaba brevis, tunc scribitur simplex ற seu ட, sed his anteponitur ஃ. Sic கல்தீது seu கஃறீது, முள்தீது seu முஃடீது, பல்தொடை seu பஃறொடை. 2. Si nomen desinens in ல் seu ள் veniat re in obliquo, sequente aspera, semper mutantur in ற் seu ட். Sic கற்புறம், விரற்சுற்று, முட்செடி, வாட்கூர்மை. Et si ex asperis sequatur த, haec quoque mutatur in ற seu ட, seu omnino deperditur. Sic நூற்றலை seu நூறலை, கடற்றிரை seu கடறிரை, வாட்டிறல் seu வாடிறல், அவட்டாய் seu அவடாய். 3. Nomen desinens in ல் seu ள், seu re veniat in obliquo vel in recto, si sequatur tenuis, fit ex ல் — ன் et ex ள் — ண். Sic புன்முளைத்தது, கன்மலை; sic முண்முரிந்தது, முண்முடி. Sed si inter tenues veniat ந, haec mutatur in ன seu ண, si praecedens vox sit monosyllaba brevis, sed deperditur, si sit alia a monosyllaba brevi. Sic ex கல் நெஞ்சு fit கன்னெஞ்சு, ex முள் நிலம் — முண்ணிலம். At ex நால் நுனி fit நானுனி, ex வாள் நுனி — வாணுனி, quia

monosyllabon longum. Sic ex விரல் நீளம் — விரநீளம் et விரநீண்டது, ex இருள் நிலம் — இருணிலம் et இருணீங்கினது, quia polysyllabon.

20. De mutatione literae ஐ. In principio et medio dictionis ante ச, ஞ, ய inter se aequivalent அ et ஐ, unde promiscue scribi possunt பசல் — பைசல், மஞ்சு — மைஞ்சு, ஐயன் — அய்யன்; hic mutatur in principio. Item அரசு — அரைசு, முரஞ்சு — முரைஞ்சு, அரயர் — அரையர் in medio.

21. De குற்றியலுகரம். Nomina quaedam, praecipue quae tempus important, desinentia per உ abbreviatum, ut ஆண்டு, annus, இன்று, hodie, si usurpentur ut adjectiva, seu ut appellativa, mutant உ in ஐ, seu etiam praecedens tenuis mutatur in asperam correspondentem; sic ஆண்டை seu ஆட்டை; sic இன்றை seu இற்றை. Sic etiam ab ஒன்று — ஒற்றை, ab இரண்டு — இரட்டை. Sic மூவாட்டை நெல்லு oriza triennalis i. e. a tribus annis collecta. இற்றைப்புலவர் poetae hodierni i. e. hujus temporis. இற்றைவரைக்கும் usque modo. Sic ஒற்றைக் கொம்பன், unicornis. Sic vocatur idolum பிள்ளையார் dictum, இரட்டைப்பிள்ளை gemini etc. et haec adjective sumpta. Ut autem appellativa sunt மூவாட்டையாள், puella triennis, sic a மற்று — மற்றையவர் caeteri ,a பண்டு — பண்டையான் antiquus dierum.

22. தெவ் i. e. பகை re veniat in recto vel in obliquo, si sequatur aspera, addit உ et aspera duplicatur. Sic தெவ்வுக்கடிது, தெவ்வுக்கடுமை. Sed si sequatur ம, haec duplicatur et deperditur வ். Sic non தெவ்வுமன்னர், sed தெம்மன்னர், sic தெம்முனை etc.

23. Nomen desinens in ய், ர், ழ். Si re veniat in recto, nulla fit mutatio. Sic நாய் கொடிது, போர் பெரிது, வீழ் சிறிது. Si autem veniat ut adjectivum, duplicatur

aspera sequens. Sic பொய்ச் செல்வம், felicitas falsa, கார்ப்பருவம், tempus pluvium, பாழ்க்கொல்லை, ager incultus. Tandem si illud nomen veniat re in obliquo, sequente aspera, vel illa duplicatur vel interponitur tenuis correspondens. Sic வேய்க்குறை seu வேய்ங்குறை, frustum cannae Bambu dictae, வேர்க்குறை seu வேர்ங்குறை frustum radicis, வீழ்க்குறை seu வீழ்ங்குறை frustum radicis pendalae வீழுது dictae.

24. சில, பல plures patiuntur mutationes. 1. Si enim duplicantur, dici potest பலபல, சிலசில seu பலப்பல — சிலச்சில seu பல்லபல — சில்லசில seu பற்பல — சிற்சில: aliquando பலாம் et சிலாம். 2. Si uniantur alii nomini, dicitur v. g. பலகலை seu பற்கலை, பல நாள் seu பன்னாள், பல மணி seu பன்மணி, பல வணி seu பல்வணி. Si tamen sequatur த, tunc vel scribitur பல, vel fit mutatio dicta Nr. 19 in fine: sic பலதீது vel பஃறீது, பல தொடை vel பஃறொடை. Idem dicendum de சில.

25. Nomen ஆ et மா veniens et re forma in recto, item interjectio மியா, de qua Nr. 8 in fine, et vox verbi negativi tertiae personae sing. neut. ut pro செய்யாது — செய்யா, pro போகாது — போகா, haec omnia non duplicant nec asperam, si sequatur; sic ஆ கறந்தன, மா பாய்ந்தன, ஆ சிறிய, மா பெரிய; sic கேண்மியா கோதாய், சொன்மியா பாவாய்; sic இவற்றைத் தின்று குதிரை; கடலோடா கால வனெனடுந்தர். Caetera autem nomina in ஆ etiam sensu recti duplicant asperam sequentem. Sic புறாப்பறப்பன, கடாக்கிடப்பன. Sic partic. neg. in ஆ duplicat ஓடாக் குதிரையுமுழாக் காளையுமாகா.

26. Appendix. In versu aliquot nomina in ஆ possunt hoc mutare in அ vel etiam addere உ, sic v. g. சுறா — நிலா dici potest சுற seu சுறவு; நில seu நிலவு. Sic புறா, புற, புறவு: quae regula non est universalis; usum sequi debemus.

27. Haec vox தமிழ், quando re venit in obliquo, potest addere vel non அ; sic தமிழக் கூத்து, தமிழ்க் கூத்து, தமிழ் சொல் seu தமிழச்சொல. Semper tamen duplicat asperam sequentem.

28. Monosyllabon ஐ et monosyllabon breve desinens per ய், re veniat vel in recto, vel in obliquo, duplicat tenuem sequentem. Sic கைம்மாறிற்று, கைம்மாற்று, கைந்நீண்டது, கைந்நீட்சி. Sic மெய்ம்மிதக்கும், மெய்ம்மாட்சி, பொய்ந்நிலா, பொய்ந்நிலை.

29. Si monosyllabon breve desinat per consonantem et sequatur vocalis, semper illa consonans duplicatur. Sic கண்ணைது, கம்மிது, பொன்னெளிது, மெய்யினிது, கல்லரிது, தெவ்வொழிந்தது, புள்ளடைந்தன.

30. Mutationes, huc usque allatae, fiunt ex concursu unius dictionis cum alia: hic referam mutationes literarum per se. Novem autem sunt. 1. வலித்தல், pro tenui asperam supponere; sic pro வாயந்தது — வாயத்தது 2. மெலித்தல, pro aspera tenuem, sic pro தட்டை — தண்டை. 3. நீட்டல், pro brevi ponere longam; sic pro நிழல் — நீழல். 4. குறுக்கம், pro longa brevem; sic pro பாதம் — பதம். 5 விரித்தல், extensio, additio; sic pro தெண் — தெண்மை. 6. தொகுத்தல், syncope, compendium; sic pro வெண்டாதார் — வெண்டார். 7. குறைத்தல், abscisio unius literae seu syllabae in principio, in medio vel fine. Sic pro தாமரை — மரை; pro யாவர் — யார்; pro நீலம, நீல. In omnibus tamen usum inquirere et sequi debemus

31. சங்கிர்தம் seu கிரட்சி, commixtio duarum literarum in unam diversam, quae est quarta mutationum species: ut 1. Nr 15 eaque plerumque fit in vocibus sanscritanis, quando scilicet ex duabus fit una dictio, quarum prima desinit et secunda incipit per voca-

lem, tunc deperditur finalis primae vocis et mutatur initialis secundae hoc modo: 1. Si sequens initialis sit அ, fit ஆ; sic ex சல et அசலம் fit சலாசலம்; ex பஞ்ச et அங்கம் fit பஞ்சாங்கம்; ex கருணை et அம்பரம் fit கருணாம்பரம். 2. Si sequens initialis sit இ vel ஈ fit ஏ longum. Sic ex தேவ et இந்திரன் — தேவேந்திரன்; ex சருவ et ஈசுரன் fit சருவேசுரன். 3. Si sequens initialis sit உ, fit ஓ longum; sic ex சுத்த et உதகம் fit சுத்தோதகம்; ex மகா et உதரம் — மகோதரம்; ex சந்திர et உதையம் — சந்திரோதையம்.

32. Et haec de quadruplici literarum mutatione. Addam appendicem, quoad quatuor mundi cardines. Hi dicuntur குணக்கு oriens, குடக்கு occidens, வடக்கு septentrio, தெற்கு meridies. Ex his adjectiva sunt குண, குட, வட, தென். Ut autem dicam, quod est ad orientem, occidentem etc. additur அது et juxta praecedentem regulam ad 1. ex duplici அ fit ஆ; sic ex குண et அது fit குணாது; sic fit குடா et licet தென் non habeat அ in fine, invaluit tamen usus dicendி தெனாது.

33. Praeter has mutationum regulas antiqui scriptores aliis usi sunt mutationibus, de quibus nulla est regula, quas tamen inoffenso pede sequi licet. Sic pro இல் முன், ante domum, முன்றில்; pro வேட்கை நீர் — வேணீர்; pro பின் — பினனை, pro பொது வில் — பொதியில்; pro கோவில் — கோயில்; pro அரு மருந்தன்னான் அருமருந்தான்; pro கிழங்கன்ன பழஞ் சோறு — கிழங்கம் பழஞ் சோறு; pro சோழநாடு — சோணாடு; pro பாண்டியநாடு — பண்டி நாடு; pro மலையமானாடு — மலாடு; pro தஞ்சாவூர் — தஞ்சை; pro பனையூர் — பஞ்சை; pro செந்தமங்கலம் — செந்தை; pro ஆற்றூர் — ஆறை; pro ஆதனறந்தை — ஆந்தை; pro புதனறந்தை — புந்தை; pro வடுகனறந்தை — வடுகந்தை. Sic pro என், உன், முன், தன் — எந்தை, உந்தை, முந்தை, தந்தை et similia quam plura, quae in codicibus observari possunt.

FINIS PARTIS PRIMAE.

PARS SECUNDA.

சொல்லதிகாரம்.

E literis formantur voces; de his fuse tractat liber supra relatus நன்னூல் dictus. Voces in quatuor dividunt classes, quas ipsi nominant — பெயர், வினை, இடை, உரி scilicet: Nomen, Verbum, Particulae, Adverbia. Seorsim de his per quatuor capita agemus, quibus praefigere placet caput unum ad notionem quorundam terminorum, ubi de vocibus in genere loquemur. Adeoque 5 capitibus constabit haec secunda pars, quam omnes diligenter perscrutari debent; nisi enim quis bene noverit, quae hic dicuntur, impossibile erit, quae apud auctores leget, intelligere.

CAPUT I.
DE VOCIBUS IN GENERE.

1. இயற்சொல் Grand. ரூட்டியார்தம், quasi vox naturalis, dicitur vox univoca, quae simplex est et unicam admittit significationem. Sic: அவன், அவள், மகன், பொன், மணி etc; sic நிலம், மலை, யாது, கடல்; sic இன்று, நாளை, பண்டு, மேல்; sic தலை, முகம், கொம்பு, மலர்; sic வட்டம், சதுரம், செம்மை, வெண்மை; sic ஆடல், பாடல், நிற்றல், நீங்கல், quae omnia sunt பெயரியற்சொல் deducta, ut ipsi solent, a பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில், ut consideranti patebit. Sic in verbis உறங்கினான், நின்றான், போனான் sunt வினையியற்சொல்.

2. திரிச்சொல், quasi vox aequivoca, quam Grandonice dicunt யோகார்தம், quasi plurium significationum vox et proprie est vox, quae plura significat. Sic ஓடை est quidam elephantis ornatus in fronte, et quaedam arbor et stagnum etc. Attamen dicuntur திரிசொல் voces, quae non propriae, sed synonimae sunt, ut மலை mons, vox propria, sed வெற்பு, விலங்கல், விண்டு, அடுக்கல், பொறை, வரை, குன்று etc ejus synonima, quae plerumque alia quoque significant.

3. ஒரு மொழி, தொடர் மொழி, பொது மொழி, tres vocum classes, quarum prima ஒரு மொழி est vox simplex, non composita; sic நம்பி, நங்கை, நிலம், நீர்; sic வந்தான், போனான்; at non தண்ணீர், வெந்நீர், quia composita. 2. தொடர் மொழி est vox composita ex pluribus; sic பூண்மார்பன், செந்தாமரை, கருங்குரங்கு etc. உண்டுவந்தான், காம நோய், நனிபேதை 3. பொது மொழி est vox, quae et ut simplex significat unum, et ut composita aliud denotat Sic வேங்கை ut simplex est tigris, seu quaedam arbor, et ut composita ex வேம் pro வேகும் et கை est manus ardens. Sic தாமரை ut simplex est quidam flos aquaticus, et ut composita ex தா, a தாவுகிறது et மரை, est quoddam animal insiliens. Sic எழுந்திருந்தான் potest sumi ut simplex எழுந்தான் et ut composita, ita ut prius surgens postea sedit.

4. பகாப்பதம் vox indivisibilis a பகுகிறது dividere. Est autem vox, quae vel significat ita unum, quid, ut si dividatur, nihil significet: sic மலை, நிலம், கை, நனி, வா, போ et caeterae voces imperativi, vel etiamsi per se possit habere sensum divisibilem, tamen ex arbitrio loquentis significat sensum simplicem. Sic கறுப்பன் potest significare hominem nigrum, et sic non est பகாப்பதம்; sed ex arbitrio sumitur quoque pro nomine, quo quis vocatur, ut Petrus, Paulus. Sic vir dictus கறுப்பன் et tunc est பகாப்பதம். Sic சிலம்பி ut

nomen appellativum alicujus mulieris est பகாப்பதம், non autem si sumatur, ut dicam mulierem in monte natam.

5. பகுபதம், vox, quae, cum una sit, simul plura significat. Hinc distinguitur a திரிசொல், cum haec vox non significat plura simul, sed seorsim. Distinguitur a தொடர்மொழி, quia, licet plura simul significet, non est una tantum vox. Quare verbum v. g. tempus importans, est பகுபதம்; sic ஆடினன், quia importat et officium saltandi et simul tempus praeteritum; sic பாடுவான், quia una voce simul explicat officium cantandi et tempus futurum. Nomina autem, quae appellant unum ex his sex பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில் sunt பகுபதம். Sic வில்லினன், arcitenens, quia simul denotat arcum et qui tenet arcum. Sic வெற்பன், montanus, பண்டையான் antiquus, குருடன், caecus, நெடியன், procerus, வணிகன், mercator. Omnia sunt பகுபதம், quia vel locum, vel tempus, vel membrum corporis, vel qualitatem, vel officium simul important et eum, qui ea habet vel exercet. Quae tamen infra fusius explicabo.

6. ஆகுபெயர் est vox figurata, quae ad synecdochen, metonymiam vel metaphoram reducitur, et fusius dicemus, ubi de Tropis et Figuris P. V. Quinque autem numerant classes vocis ஆகுபெயர் dictae. 1. Quando venit pars pro toto. 2. Totum pro parte et est synecdoche. 3. Quando venit causa pro effectu. 4. Effectus pro causa et est metonymia. 5 Quando proprietas unius rei alteri applicatur et est metaphora, sic பூ நிழற்சோலை, ubi flos, i. e pars, venit pro toto i. e. arbore et dicitur சினையாகுபெயர். Sic புளியைத் தின்றான், ubi venit totum pro parte i. e. arbor pro ejus fructu et est முதலாகுபெயர். Sic ஞாயிறு பட மலர்ந்த தாமரை, ubi venit sol pro radio i. e causa pro effectu —

காரணவாகு பெயர். Sic ஒளி யெழுந்தது, lux pro sole, effectus pro causa காரியவாகுபெயர். Sic tandem குவளை நோக்கின, முல்லை நகைத்தன, ubi aspicere et videre, quae sunt proprietates hominum, aptantur per metaphoram floribus, unde est பண்பாகுபெயர்.

7. திணை et பால் ad genera spectant. Ex his திணை duplex est, உயர்திணை et அஃறிணை, quasi genus sublime et genus infimum. Deos, homines et quos ipsi vocant நரகர், nec sunt daemones. dicunt esse உயர்திணை. Caetera omnia, vel animata, vel non, esse அஃறிணை. Insuper subdividunt haec duo genera in quinque — பால், scilicet, ஆண்பால், genus masculinum, பெண்பால், genus feminum, quae sunt உயர்திணையொருமை in numero singulari; utrumque autem உயர்திணைப்பன்மை in plurali dicitur பலர்பால், sic வந்தான், வந்தாள், வந்தார். Praeterea அஃறிணையொருமை, neutrum singulare, est ஒன்றன்பால், வந்தது, et அஃறிணைப்பன்மை neutr. plur. பலவின்பால் — வந்தன.

8. இடம்; hic sunt tres personae மூவிடம். Ex his prima தன்மை 2. முன்னிலை 3. படர்க்கை. Sanscritani autem has tres personas vocant — உத்தம புருடன், மத்திம புருடன், பிரதம புருடன்.

9. சாரியை, adjectiones, sunt quaedam literae, quae adduntur in declinatione nominum, in conjugatione verborum, in concursu duarum vocum, in compositione vocis தொடர் மொழி vel பகுபதம் dictae v. g. தனக்கு, ubi தன் a தான், கு est terminatio dativi, et அ, quae interponitur, est சாரியையெழுத்து. Sic உ in voce நிலாவுக்கு, de quibus fusius suis locis loquar.

CAPUT II.

DE NOMINE.

§ 1.

De Casibus.

10. Casus appellant வேற்றுமை, quasi differentia nominis; per casus enim idem nomen differt a se ipso et distinguitur. Octo casus assignant hoc nomine et ordine: பெயர், ஐ, ஆல், கு, இன், அது, கண், விளியெட்டே.

11. Primus casus seu nominativus dicitur எழுவாய் i. e. principium, seu etiam பெயர். Est enim nomen ipsum sine mutatione. Sic ஆரிவன், சாத்தன் வந்தான். Secundus casus dicitur ஐ வேற்றுமை et correspondet nostro accusativo; sic அறத்தையாக்கினான், வீட்டை நீக்கினான், அடியைப்போட்டான். Tertius casus ஆல்வேற்றுமை, ecqui valet nostro ablativo causae seu societatis; terminatio autem est ஆல் seu ஆன் pro causa, ஓடு seu ஒடு pro societate; sic குயவனால், மண்ணால், சக்கரத்தால், பொங்கலாலாய பானை. Ubi venit causa efficiens, materialis, instrumentalis et finalis, haec omnia terminari possunt per ஆன்; sic கொடையானும், பொறையானு மற்றவறத்தானும் வீடெய்தான். Pro ablativo autem societatis inservit ஓடு seu ஒடு; sic பாடலோடியைந்த வாடல், நூலொடு புகழ் வரும். Quartus casus, கு வேற்றுமை, est noster dativus et eodem modo usurpatur. Quintus casus இல் வேற்றுமை terminat per இல் seu இன் et correspondet nostro ablativo cum in et ex. Sic மலையில் seu மலையினிழியருவி, e monte decidens fluvius. மலையில் seu மலையினிருக்குமயில் sunt in monte pavones. Per hunc casum exprimitur terminus, sic: ab hoc loco ad occidentem, இவ்விடத்தின் மேற்கு, aliquando causa, sic virtute, vel ingenio magnus, அறத்தில் seu அறிவிற் பெரி

யன். Sextus casus, அது வேற்றுமை, est noster genitivus: pro அது potest haberi in singulari ஆது et in plurali etiam அ; sic எனது seu எனாது முகம் et எனது seu எனாது seu எனவடி, quia அடி, etiamsi forma singularis, supponit pro plur., quia duo sunt pedes. Sic சிந்தாமணி dicit நுன சீரடி நோவ நடந்து செலேலென தாவி யகத்துறைவாயெனுநீய, ubi pro நுனது est நுன சீரடி in plur. et எனது ஆவி in singul.

Septimus casus கண்வேற்றுமை. Hic கண் est locus; synonyma omnia vocis இடம், quae in lexico videre est, inserviunt pro forma hujus casus, qui proprie explicatur per apud seu in. Sic: apud me non est என் கண்ணில்லை, என்னிடத்திலில்லை; sic: in gemmis stat splendor மணியின் கண்ணொளி, in verecundia pulchritudo நாணத்தின் கண்ணெழில், in virtute dulcedo அறத்தின் கண்ணேயின்பம். Adverto, quod inter synonyma loci veniunt plura, quae non simpliciter locum important, sed principium, finem, supra, infra, intus etc., quae possunt esse forma hujus casus, sed ad earum vocum proportionem, tunc explicari debent. Sic அறத்தின்மேலூதியமில்லை. Est hic septimus casus, sed explicatur: supra virtutem lucrum nullum est.

12. Appendix 1. Quodlibet nomen cujuscunque generis in obliquo potest supradictis casuum formis anteponere சாரியை இன், sic pro அடியை — அடியினை, pre மலையால் — மலையினால். Item potest anteponere அதன், obliquum ab அது. Sic nomen சாத்தன் mascul. gen. declinari potest சாத்தனதனை, சாத்தனதனால், சாத்தனதற்கு — சாத்தனதனின், சாத்தனதனது, சாத்தனதன்கண்.

13. Appendix 2. In versu tantum nomina உயர்திணை masc. et femin. possunt mutare formam ஐ in அ, ஆன் in ஆன et கு in க et sic quoque duplicat sequentem asperam. Sic pro காவலோனைக்களிறஞ்சும் dici காவலோனக்களிறஞ்சும், pro புலவரானுரைத்த நூல் — புலவரானவுரைத்த நூல். Sic pro கற்றவர்க்குப் புகழ் — கற்றவர்க்கப்புகழ். Nomina autem neutrius nec

ஐ nec கு possunt mutare, sed tantum ஆன் in ஆனை. Sic புள்ளினு னெழுந்தவோசை dici potest புள்ளினுணெழுந்தவோசை, quae ommia tamen facile sequi non convenit.

14. Appendix 3. Nomina desinentia in உ, vel sint nomina interrogativa, ut யாது quid? vel pronomina indicativa, ut அது, இது, vel tandem sint numeri, ut ஒன்று, இரண்டு, மூன்று. Haec omnia, quando veniunt ut adjectiva, vel in declinatione, deperdito உ, possunt addere சாரியை அன்; sic யாதன் கொம்பு, யாதனையு மீயான். Sic அதனியல்பு — அதனை; sic ஒன்றன்பால் — ஒன்றனை. Sed in declinatione sine hac சாரியை venire possunt: sic யாதை, அதை, ஒன்றை, vel etiam addere possunt சாரியை இன் ex regula communi: sic யாதினால், அதினால், ஒன்றினால். Quando tamen veniunt ut adjectiva, semper debent sumere சாரியை — அன் vel இன் et primum elegantius est. Sic இதன் பொருள், இதின் பொருள்; ஒன்றன்பால், ஒன்றின்பால். Tandem pronomina indicativa in plurali இவை, அவை, உவை, et nomina neutra interrogativa in plurali எவை, யாவை, haec omnia in declinatione, deperdito ஐ, addunt சாரியை — அற்று. Sic இவற்றை, அவற்றை, உவற்றை, எவற்றை, யாவற்றை. Item praeter அற்று addere possunt சாரியை — இன். Sic இவற்றினை, இவற்றினால், இவற்றிற்கு, உவற்றினின், எவற்றினது, யாவற்றின் கண். Hanc regulam sequuntur etiam nomina neutra, quae in plurali terminant per அ, ut பல — பலவற்றை, அரிய — அரியவற்றை, பறப்பன — பறப்பனவற்றை etc.

15. Appendix 4. எல்லாம் potest esse அஃறிணை et உயர் திணை. 1. Si sit அஃறிணை generis neutrius, tum quando declinatur, tum quando venit ut adjectivum, assumit சாரியை அற்று et in fine addit உம். Sic எல்லாவற்றையும், எல்லாவற்றோடும்; sic எல்லாவற்றுத்தலையும், எல்லாவற்றுக்காலும். 2. Si எல்லாம் sit உயர்திணை, assumit சாரியை நம் cum உம் in fine, tum in casibus, tum ut adjectivum, sic எல்லா நம்மையும், எல்லாநம்மாலும் et sic எல்லாநந்தலையும், எல்லாநங்காலும். 3. Pari modo எல்லாரும் assumit தம், ut எல்லீரும் நும், et transfertur உம் in finem. Sic எல்லார்தம்மையும், எல்லார்தம்மாலும். Sic எல்லார்தந்தலையும்; sic எல்லீர்நும்மையும், எல்லீர்நும்மோடும்; sic எல்லீர்நுங்காலும்.

16. Appendix 5. ஆ, quando est bos, மா, quando est animal, et கோ: haec tria possunt declinari modo communi. ஆவை, ஆவினை — மாவை, மாவினை — கோவை, கோவினை. Sed possunt

etiam, tum quando conjugantur, tum quando veniunt ut adjectivum, assumere சாரியை ன, sic ஆனே, ஆனல் — மானே, மானல் — கோனே, கோனல். Sic ஆன்கன்று, மான்றலே, கோன்குணம்.

17. Octavus casus: விளி வேற்றுமை, vocativus a விளிக்கிறது vocare. Hic quamplures admittit terminationes; pro quo sciendum, 1. eos tres nominum classes dividere. 1. உயர்திணைப் பெயர் nomina masc. et femin., 2. அஃறிணைப் பெயர் neutra, 3. பொதுப்பெயர் communia. Sic பிதா, தாய், மகன் nomina communia sunt. Forma autem vocativi his omnibus communis est. 1. nominativus ipse sine ulla mutatione: sic இறைவன் வராய், மகவே கூறுய், மாந்தர் பேசீர்; sic கிளி கூறுய், தும்பி யினிமை, புறவழகியை; sic பிதாவுரையாய், மகன் வாராய். 2. additio literae ஏ: sic இறைவனே, மகவே, கிளியே, தும்பியே, பிதாவே, மகனே. 3. si nomina desinant in இ, omnibns commune est in vocativo mutare இ in ஈ, sic சாமி in சாமீ, நம்பி in நம்பீ, கிளி in கிளீ, தும்பி in தும்பீ, தம்பி in தம்பீ.

18. Quae desinunt in ஐ, vel sint உயர்திணை seu அஃறிணை, mutant illud in ஆய். Si autem sint nomina communia, habent ஆய் vel ஆ. Sic ex விடலை — விடலாய், ex மடந்தை — மடந்தாய் (உயர்திணை); sic ex நாரை — நாராய், ex கொன்றை — கொன்றாய் (அஃறிணை); sed ex அன்னை — அன்னாய் seu அன்னா, ex தந்தை — தந்தாய் seu தந்தா (பொதுப்பெயர்).

19. Nomina desinentia in ன், si 1. sint உயர்திணை, vocativum habent 1. per அளபெடை. Sic ex பெருமான் — பெருமாஅன். 2. fit vocativus, ablato ன் finali: sic ex இறைவன் — இறைவ, ex நாதன் — நாத. 3. producta penultima: sic ex ஐயன் — ஐயான், ex நண்பன் — நண்பான். 4. producta penultima et ultima ablata: sic ex இறைவன் — இறைவா, ex மன்னன் — மன்னா. 5. nunc dictae mutationi addere ஓ; sic ex ஐய

யன் அய்யாவோ, ex நம்பன் — நம்பாவோ. 6. ablato ன், addere ஓ: sic ex பெருமான் — பெருமாவோ, ex திரையான் — திரையாவோ. 7. mutare ன் in ய்; sic ex மலையான் — மலையாய், ex உண்டான் — உண்டாய். 8. Quae desinunt in ஆன், ablato ன் et mutato ஆ in ஓ, addunt யே: sic ex வாயிலான் — வாயிலோயே, ex உண்டான் — உண்டோயே. 9. Quae desinunt in அன், delato ன், mutant அ in ஏ: sic ex அண்ணன் — அண்ணே, ex முருகன் — முருகே, quae tamen omnia உயர்திணை; nominibus omnibus communia non sunt; usus observandus est. 2. Nomen neutrum vel commune, desinens in ன், format vocativum, seu ablato tantum ன், seu hoc ablato, mutando அ in ஆ: sic அலவன், கலுழன், neutra, habent அலவ, கலுழ seu அலவா, கலுழா. Sic சாத்தன், கொற்றன், nomina communia, habent சாத்த, கொற்ற seu சாத்தா, கொற்றா.

20. உயர்திணை desinens in ள் vocativum habet 1. per அளபெடை: sic ex வேள் — வேஎள். 2. ablato ள்: sic ex கண்ணாள் — கண்ணா, ex குழலாள் — குழலா 3. mutato ள் in ய்: கண்ணாய், குழலாய். 4. mutato ultimo அ in ஏ: sic ex அடிகள் — அடிகேள். 5. tandem producta ultima: six ex நமர்கள் — நமர்காள், ex மாதர்கள் — மாதர்காள். Hic ultimus autem vocativus inservit etiam pro nomine neutro et communi; sic ex திங்கள் — திங்காள், ex கிளிகள் — கிளிகாள் et ex மக்கள் — மக்காள்.

21. Solum nomina உயர்திணை in plurali terminant in ர். Haec autem formant vocativum 1. per அளபெடை: sic நம்பிமாஅர். 2. mutando ஆர் in இர் seu ஈர், et ஆர் semper in ஈர்: sic ex பகர் — பகிர் seu பகீர், ex அமரர் — அமரிர் seu அமரீர்; sed ex உளரார், முனியார் fit உளீர், முனியீர். 3. Facta tali mutatione, addere ஏ; sic: உளீரே, முனியீரே. 4. Si ante ர் sit யா, hoc ablato, praecedens இ mutatur in ஈ et additur ஏ in fine: sic ex நம்பி

யார் — நம்பீரே, ex தோழியார் — தோழீரே. 5. Nulla facta mutatione, addere in fine ஈர்; sic ex தமர், எமர், பிறர் fit தமரீர், எமரீர், பிறரீர். Tandem adverto, quod cum saepe eleganter plura nomina neutra ad modum rationalium உயர்திணை usurpari possint, ut pro மயில்கள், குயில்கள் — மயிலார், குயிலார், tunc in vocativo etiam habere possunt மயிலீரே, குயிலீரே.

22. Nomina omnia desinentia per ல், si praecedat brevis, eam producendo formant vocativum; sic ex மடவரல் — மடவரால், ex தோன்றல் — தோன்றால். Sic தூங்கல் — தூங்கால். Si autem sit nomen உயர்திணை et ante ல் sit longa, vocativum format per அளபெடை; sic ex மால் மாஅல்.

23. உயர்திணை desinens in ய் semper habet praecedentem longam et per ejus அளபெடை fit vocativus: sic ex கண்ணாய் — கண்ணாஅய், ex குழலாய் — குழலாஅய்.

24. Ex variis his terminationibus 1. ipse nominativus seu simplex detractio ultimae literae inserviunt ad vocandum vicinos; sic ஐயன்கேள் — ஐயகேள். 2. அளபெடை inservit ad vocandos valde distantes; sic நம்பிமாஅர் வாரீர். 3. Vocativus desinens per ஓ inservit ad vocandum aliquem cum dolore; sic ஐயாவோவுதவாய். Caeterae terminationes communes sunt.

25. Pluralis masc. et femin., ut in vulgari, terminatur per ர் vel கள்; sic பலர், பிறர், நமர், முனிவர் seu முனிகள், மடந்தைகள், vel etiam in ர்கள்: sic நமர்கள் முனிவர்கள்.

26. Pluralis generis neut. variat; si quidem nomina, quae sunt பகுபதம் seu வினைக்குறிப்பு, de quibus infra dicam, si in singulari terminentur per து, in plu-

rali desinunt in அ seu ன seu ஐ. Sic அரியது fit plurali அரிய seu அரியன seu அரியவை; sic உள்ள — உள, இல்ல — இல, பல்ல — பல, சில்ல — சில sunt nomina neutrius in plurali. Caetera autem nomina neutra habent pluralem in கள்: sic மலைகள், நிலங்கள், எருதுகள். Sciendum tamen, quod nominativus gen. neut. inservit bene pro singulari et pro plurali, unde eorum grammatica, நன்னூல் dicta, dicit பால் பகரவஃறிணைப் பெயர்கள் பாற் பொதுமைய; sic மரம் வளர்ந்தது — மரம் வளர்ந்தன, மாடு வந்தது — மாடு வந்தன, ஒரு வீடு — பத்து வீடு. Aliquando tandem nomen necessario plura significans, ut எல்லாம், unitur numero singulari: sic உள்ளியதெல்லாமானது, facta sunt omnia, quae cogitaveram.

§ 2.

பகுபதம். NOMINA APPELLATIVA.

27. பகுபதம், nomen appellativum, de quo hic Nr. 5, est vox, quae cum una sit, plura simul significat et tum nomen esse potest, cum verbum. Hic de nomine tantum loquar. Quare hujus modi nomina habent semper பகுதி et விகுதி. பகுதி est nomen proprium, ex quo appellativum deducitur et விகுதி est terminatio appellativi. Saepe habent intermedium aliquod — சாரியை, quod proinde dicitur இடைநிலை ex. gr. in voce மார்பன் est பகுதி — மார்பு et விகுதி — அன் sine intermedio; sed மார்பினன் habet idem பகுதி et விகுதி et insuper சாரியை — இன் pro இடைநிலை. Sic ex வில் et அன் cum சாரியை — இன் fit வில்லினன். Pro பகுதி nomina omnia inservire possunt. விகுதி autem, seu terminationes, sunt sequentes.

28. விகுதி seu terminationes pro sing. masc. அன், ஆன்; pro fem. அள், ஆள்; pro plur. utriusque அர்,

ஆர்; pro neutro sing. து, pro plur. ஐ vel அ. Sic மலையன் seu மலையான்; மலையள் seu மலையாள்; மலையர் seu மலையார்; மலையது, மலையவை seu மலைய. Quoad இடைநிலை, sequenda est regula et modus, de quo diximus in declinatione nominum, v. gr. quae desinant in ம்*, ut நிறம் addito சாரியை அத்து vel etiam simul இன் — அத்தின் et dicitur நிறத்தை, நிறத்தினை, sic பகுபதம் — நிறத்தான் seu நிறத்தினன். Sic மலை praeter மலையை habet மலையினை, additur சாரியை — இன். Sic பகுபதம் est மலையான் seu மலையினன். Sic ex தாம் — தம்மை, ex நாம் — நம்மை seu எம்மை, ex நீர் — நும்மை. Sic பகுபதம் — தமன், தமள், தமர்; sic நமன் seu எமன், நமள் seu எமள், நமர் seu எமர்; நுமன், நுமள், நுமர்: omnia உயர்திணை et dicuntur கிளைப்பெயர் seu சுற்றப்பெயர்: nomina propinquitatis. Tandem e nominibus proprietatum fiunt பகுபதம் cum aliqua diversitate, de qua dicam sequenti paragrapho.

29. பகுபதம் ut nomen formari potest a nomine et a verbo. Et si a verbo, semper ab inperativo vulgari. Tunc autem si பகுதி, seu a nomine sit, seu a verbo, desinat in ஐ seu இ, eo casu interponit சாரியை ந seu ஞ. Sic a nomine கிளை fit கிளைநர் seu கிளைஞர், ab இளை fit இளைநர் seu இளைஞர், a கடை fit கடைநர் seu கடைஞர், a நடை fit நடைநர் vel நடைஞர். Sic a verbo அறி — அறிநர் vel அறிஞர்; a துணி fit துணிநர் vel துணிஞர்; a மொழி fit மொழிநர் vel மொழிஞர்; a குறை — குறைநர் vel குறைஞர். Omnia autem பகுபதம் et ut nomina declinantur per casus et ut verba conjugari possunt et tunc vocantur வினைக்குறிப்பு, de quo loquar capite sequenti § 4.

---

* Note. No. 14 the Author has spoken about the சாரியை, but did not mention the சாரியை அத்து. Perhaps he omitted it there. However he speaks about the same matter No. 34, where it may be compared.

30. Quae diximus hactenus, propria sunt Tamulici idiomatis Placet, addere aliquid juxta regulas Sanscritanas, quae apud Tamulenses quoque usurpantur. Et 1. si பகுபதம் seu nomen proprium, ex quo ut பகுதி formatur பகுபதம், incipiat per இ seu எ, vel sint vocales initiales, seu unitae consonanti. mutantur in ஐ; sic ex இந்திரன், qui orienti praesidere dicitur, fit ஐந்திரி — oriens; sic a கிரி mons, quae ibi resident, dicuntur கைரிகம்; six ex சிலே, petra fit சைலம், mons e petra; sic quae nata est in civitate மிதுலே dicta, dicitur மைதுலி. Sic devotus சிவன் — சைவன் et devotus விட்டுணு — வைட்டுணுவன். In his autem pro ஐ scribi potest அயி, seu கயிரிகம், சயிலம். Pari modo de எ; sic ex வேதம், divina lex, fit வைதிகர், qui juxta eam procedunt. Aliquando, sed raro, இ mutatur in ஔ seu அவு; sic ex கிரி mons, quae ibi nata est, dicitur கௌரி seu கவுரி. 2. உ vel ஓ in initio dictionis mutatur in ஔ seu அவு; sic qui sunt ex tribu குரு dicuntur கௌரவர். Sic janua est துவாரம் et ejus custodes dicuntur தௌவாரிகர். Adoratores idoli புத்தன் dicuntur பௌத்தர். Sic aliquando etiam ஊ mutatur. Six ex சூரியன் sol, ejus filius, Saturnus, dicitur சௌரி. Pari modo de ஓ; sic quae nata est in கோசலே vocatur கௌசலே; ex சோமன், luna, ejus filius Mercurius, vocatur சௌமன், quae. ut diximus, scribi etiam possunt கவுரவர், பவுத்தர், சவுமன். 3. Quae in prima syllaba habent அ, dum fiunt appellativa, hoc mutant in ஆ. Sic Ramen, filius regis தசரதன், dicitur தாசரதி; sic Sidei filia regis சனகன், dicitur சானகி. Sic gigantes, filii cujusdam தனு, vocantur தானவர். Sic mare, quod fingunt a filiis regis சகரன் effossum, vocatur சாகரம். 4. Si பகாப்பதம் desinat in ஐ, hoc ablato, addere எயன், importat filium illius. Sic filius matris காற்திகை dictae vocatur காற்திகேயன்; sic a கங்கை ejus filius கங்கேயன் et ex வினதை — வயினதேயன். Iuxta autem has regulas பகுபதம் efficere nos non convenit, sed si ab auctoribus nonnulla usurpari

viderimus, radicem, unde pullulant, facile hinc agnoscere poterimus.

31. எதிர்மறைப்பதம், vox negativa, id est, quae etiam sine particula negante sensum negativum importat. Hujusmodi voces quoque பகுபதம் vocant aliqui, quia simul plura significant: sic செய்யேன், கொடேன், ஆடேன் importat negativum et actionem faciendi, dandi, saltandi. Attamen in idiomate Tamulico hujusmodi voces habentur tantum in verbis et verbalibus, ut அறியாமை, பொறாமை, அஞ்சாமை, ut suo loco dicam. Nomina autem alio modo negativa omnia sunt a lingua Sanscritana. Pro quo est haec regula: si nomen positivum incipiat per consonantem, fit negativum addendo in principio அ sine ulla mutatione. Sic a நீதி — அநீதி, a மலம் அமலம், à பரம் — அபரம். Si incipiat per vocalem, inter அ et illam vocalem interponitur ன; sic ex ஆதி — அநாதி, ex அங்கன் fit அனங்கன், ex ஆசாரம் — அனாசாரம். Tandem tum vocali, tum consonanti anteponi potest நிரு; sic நிருமலன், immaculatus, நிராயுதன், inermis, நிருவமன் incomparabilis.

§ 3.

தொகைநிலை — தொடர்மொழி.

32. தொகைநிலை, quasi conjunctio epitomata, pro quo, quando nomini vel verbo unitur aliud nomen, ut participio seu adjectivo unitur substantivum, dicitur தொடர்மொழி, quasi conjunctio vocum. Quod si formae casuum, temporum non veniant explicite, dicitur தொகைநிலை, id est epitome. Sic v. g. pro பூணையணிந்த மார்பன் dices பூண்மார்பன்; pro மலையில் வீழ்கின்ற வருவி — மலையருவி, pro கருமையுடைய குரங்கு — கருங்

குரங்கு. Omnia sunt தொகைநிலைத்தொடர் மொழி. Hujus modi autem abbreviationes fiunt in uno ex his sex capitibus: பொருள், இடம், காலம், சினை, குணம், தொழில். Sic hoc ordine sunt: பூண்மார்பன், மலையருவி, கார்நெல், கைமா, வெண்டாமரை, கொடைக் கோமான்.

33. Sex autem numerantur hujusmodi epitomes. 1. வேற்றுமைத்தொகை, quando non explicatur forma casus; sic யானைக்கோடு pro யானையினது கோடு. 2. வினைத் தொகை, quando participium ita abbreviatur, ut tempora discerni non possint, et fit, quando participio futuri detrahitur ம் vel etiam உம் et tunc supponere potest pro quolibet tempore; sic பொருகளம் inservit pro பொருத களம், பொருகின்ற களம், பொருங்களம். Sic pro வாழும் — வாழ்குடி scil. வாழ்ந்த குடி vel வாழ்கின்றகுடி seu வாழுங்குடி. Vide hic nro. 52. 3. குணத்தொகை, quando abbreviatur vox significans proprietatem rei; sic pro நறுவிய மலர் — நறுமலர். 4. உவமைத்தொகை, quando supprimitur particula indicans similitudinem; sic மலர்ப்பாதம் pro மலர்போலும் பாதம். 5. உவமைத் தொகை, quando supprimitur conjunctio உம்; sic இவ னவன் pro இவனும் அவனும், sic மாடு நான்கு pro மாடு நான்கும். 6. அன்மொழித்தொகை, quando ex dictis quinque venit una epitome et praeterea in fine dictionis deficit vel nomen principale vel saltem விகுதி seu terminatio appellativi. Regulam explicabit exemplum: dico பூங்குழலே. Hic primo venit வேற்றுமைத்தொகை; dicendum enim erat பூவையணிந்த குழல். Praeterea si non intelligo dicere simpliciter comam muliebrem, sed mulierem eam habentem, deficit in fine vel substantivum மாது v. g. vel saltem deficit terminatio appellativi ஆள் et pro பூவையணிந்த குழலாளே dictum est பூங் குழலே et hoc est அன்மொழித்தொகை. Tandem adverto, quod hujusmodi epitomes pluribus modis explicari possunt, v. g. சொல்லணி 1. per வினைத்தொகை — சொல்லுகின்றவணி, 2. per வேற்றுமைத்தொகை — சொல்

லால் வழங்கின்றவணி, 3. per குணத்தொகை — சொல்லாகியவணி, 4. per உவமைத்தொகை — சொல்லுமணியும் 5. per அன்மொழித்தொகை — சொல்லணியைத் தந்த நூல். Sic una eadem dictio quinque diversis modis intelligi potest. Quare prudentis est, ex contextu congruam seligere explicationem.

34. Diximus 1. ubi de சாரியை No. 9 et ubi de declinatione casuum a No. 14: ante formam casus posse venire plures literas சாரியை dictas, ut அன், இன், அத்து, அற்று. Hoc idem servandum in தொகைநிலைத் தொடர்மொழி, quando venit ut adjectivum. Sic யாது declinatur யாதனை, யாதனால். Pari modo ut adjectivum யாதன் கொம்பு, யாதன்பொருள். Sic மலை declinatur மலையை, மலையால் sine சாரியை, seu cum இன் — மலையினை, மலையினால்; sicut adjectivum மலையுச்சி, மலையினுச்சி, மலைப்பக்கம், மலையின் பக்கம். Sic மனம் declinatur cum சாரியை அத்து vel addito etiam இன் — அத்தின், sic மனத்தை, மனத்தினை. Pari modo ut adjectivum மனத்துவீரம், மனத்தாண்மை vel etiam மனத்தின் மாசு, மனத்திற்பகை. Attamen, quae desinunt in ம், fiunt etiam adjectiva, ablato tantum ம், sic மனஞுக்கம், மனப்பகை. Sic அவை declinatur: அவற்றை, அவற்றால் cum சாரியை அற்று; sic etiam ut adjectivum: அவற்றுச் செய்தி — அவற்றுச் சொல். Sic காடு, யாறு, வயறு declinantur காட்டை, யாற்றை, வயற்றை et ut adjectivum காட்டுவழி, யாற்றுமணல், வயற்றுவலி. 2. Substantiva, quae desinunt in ஐ, cum fiunt adjectiva, vel nulla fit mutatio, et tunc duplicant sequentem asperam vel addunt அ, et tunc dicuntur quoque வினைக்குறிப்பெச்சம் et sic non duplicant sequentem (aequivalent enim participio), vide hic cap. III § 4. Sic dicitur கைவளை et கையவளை, மைக்கண் et மையக்கண், உடைப்பொருள் et உடையபொருள், சுனைப்பூ, et நனைக்கொம்பு et நனையகொம்பு. சிந்தாமணி விருத்தம்,

சுனைய நீலமுஞ் சுள்ளியுஞ் சூழ்மலர்
நனைய நாகமுங் கொகமு நாறிணர்ச்
சினைய செண்பகம் வேங்கை யொடேற்றுபு
முனைவன் மேற்றுதி முற்றெடுத்தோதினன்.

3 Tandem quando venit உவமைத்தொகை, ut pro இரவியு மீனுமதியும் dicam இரவி மீன் மதி. Tunc ultimum nomen, etiamsi sit singulare, ut மதி, assumit formam pluralis. Sic de beata virgine dicitur இரவி மீன் மதிகளை மிதியைந்து பூண்டனள். Sic ex hac regula sol, qui dicitur ஆதித்தன், licet sit unus, tamen dicitur சந்திராதித்தர், luna et sol, pro சந்திரனுமாதித்தனும்.

Appendix 1. De nominibus proprietatum. Si haec, ut plerumque solent, desinant in ஐ v. gr. செய்மை, செம்மை, திண்மை, தண்மை, வெண்மை, கருமை, பசுமை, குறுமை, நெடுமை, பெருமை, சிறுமை, fiunt adjectiva 1. ablata ultima litera ஐ: sic குறுந்தடி, நெடும் பொழுது, பசுங்கிளி, கரும்பாம்பு. 2. ablato etiam ம்; sic செயகுறுதி, சிறுபொருள், இளவயது, தண்ணீர், வெண்மாசு. 3. Insuper si praecedat உ, ablato மை, உ mutatur in இ, sic ex புதுமை – புதிமணம், புதிமது. Cui saepius addunt அ: sic அரிய, பெரிய, சிறிய, கரிய, நெடிய et tunc dicuntur quoque வினைக்குறிப்பெச்சம், qui modus inservit etiam pro பகுபதம், appellativo; sic சிறியன், சிறியள், சிறியர், சிறிது, சிறியவை vel சிறிய. 4. Ablato உமை producere primam: sic ex பசுமை, சிறுமை — பாசிலை, சீறடி; sic காரொலி, கார்கடல், பேரொலி. 5. Ablato உமை, ut supra, mutatur primum அ in ஐ et sequens aspera in ம். Sic ex பசுமை fit பைங்கிளி, பைந்தார், பைம்பொன, quod tamen raro fit in aliis nominibus praeter பசுமை. 6. Ablato உமை, duplicare asperam intermediam: sic a வெறுமை — வெற்றிலை, a பசுமை — பச்சிலை. Sic சிற்றின்பம், குற்றெழுத்து, நெட்டெழுத்து. 7. Aliquando ablato மை additur அ et tunc dicuntur etiam வினைக்குறிப்பெச்சம், unde non duplicant sequentem: sic ex தீய்மை fit தீயபகை, ex இனிமை — இனியகனி. Haec dicta sunt de his, quae desinunt in ஐ. Caetera autem nomina, aliter desinentia, licet proprietates rerum explicent, sequuntur regulam communem, cf No. 34. Quae tamen desinunt in ம், vel hoc tantum ablato, fiunt adjectiva: sic கதக்கண்ணன், செல்லப்பொர், vel addito சாரியை — அத்து apponitur அ; sic கதத்த

யானை, திறத்தகை, et sic non duplicant sequentem. Tandem aliqua nomina, nulla facta mutatione, fiunt adjectiva, addendo tenuem sequenti consonanti conformem. Sic ex சே fit சேங்கன்று, ex பூ fit பூந்தாது, பூஞ்செண்டு, ex மா மாங்கனி.

36. Appendix 2. Hujusmodi adjectivorum unum vel duo addi possunt nomini principali: sic சிறுகருங்காக்கை, இளம்பசுங்கிளி. Sed nomini partium unum adjectivum tantummodo addi potest: sic செங்காறை, நெடுங்கடலேதை; in versu tamen et his duo addere licet: sic சிறு பைந்தாவி, கருநெடுங்கண். Pari modo in versu possunt uniri plures unius partes, quaelibet cum suo adjectivo. Sic illud in poëmate நளன் கதை dicto — குவிமுலைக் கயவாய்ச் செங்கட்குடம் புரை செருத்தன மேதி, ubi ante principale மேதி, bubàla, veniunt quatuor ejus partes seu membra cum suis adjectivis.

37. Appendix 3. In vulgari diximus, quomodo usurpandi sint numeri, si adjective veniant. Addo hic appendicem de numeris பத்து et ஒன்பது. Quare 1. si பத்து uniatur alii numero vel alii substantivo, fit பதின் vel பதிற்று: sic பதினொன்று, பதின் மூன்று, பதினாயிரம், பதின் கோடி; sic பதின் கலம், பதின்றுலாம். Pari modo பதிற்றொன்று, பதிற்றுக்கோடி; sic எழுபதிற்றுத்தூணி, எண்பதிற்றுக்கஃசு. 2. Si post பத்து veniat இரண்டு, non dicitur பதின் sed பதிற்றிரண்டு vel etiam பன்னிரண்டு. Sic si veniat post பத்து — ஒன்பது vel பத்து, dicitur semper, non பதினொன்பது nec பதின்பத்து, sed பதிற்றொன்பது et பதிற்றுபத்து. Si vero post பத்து veniat ஆயிரம், non பதிற்றாயிரம், sed பதினாயிரம். 3. Idem dicendum de ஒன்பது: sic ஒன்பதினாயிரம், ஒன்பதின்கோடி, ஒன்பதின்கலம் vel ஒன்பதிற்றுக்கோடி, ஒன்பதிற்றுத்தூணி, ஒன்பதிற்றடுக்கு. Excipe tamen, quasi post ஒன்பது veniat unum usque ad decem, nunquam dicitur ஒன்பதின், sed semper ஒன்பதிற்றொன்று, ஒன்பதிற்றிரண்டு, ஒன்பதிற்று மூன்று.

38. Appendix 4. Quando பத்து venit post numeros 1. 2. usque ad 8. tunc vel, ut in vulgari, subtrahitur consonans த: sic ஒருபது, இருபது, முப்பது; vel loco illius consonantis interponitur ஃ: sic ஒருபஃது, இருபஃது, முப்பஃது. Vel tandem detracto த்து additur ஆன் et fit பான்: sic ஒருபான், இருபான், முப்பான்: et hoc ultimum inservit etiam pro ஒன்பது et dici potest ஒன்பான். Caetera vide in gramatica vulgari.

39. Appendix 5. De mensuris, quibus metimur grana, praeter jam dicta in vulgari gramatica, hic addam aliquod de mensura உரி. Quare si post நாழி veniat உரி, dicitur நாழுரி, sed si post உரி veniat res, quam metimus, tunc si hujus nomen incipiat per consonantem, voci உரி additur அ et duplicatur sequens, si sit aspera: sic உரியக்கொள்ளு, உரியச்சாமை, உரியத்தினை, உரியப்பயறு. Si autem nomen rei, quam metimur, incipiat per vocalem, nulla fit mutatio: sic உரியரிசி, உரியெண்ணெய். Excipe உப்பு, de quo dicitur உரியவுப்பு.

§ 4.

சுட்டும் வினாவும்.

Pronomina.

Pronomina sunt vel demonstrativa: hic, haec, hoc, vel interrogativa, qui, quae, quod. De his plura vide in gramatica vulgari. Ut autem referam, quae hic propria sunt, 1. pronomina demonstrativa sunt அவன் ille, இவன் hic, உவன், qui illis medius est. Sic pro feminino அவள், இவள், உவள்; pro plurali utriusque அவர், இவர், உவர். 2. Pro neutro singularis அது, இது, உது, vel etiam அஃது, இஃது, உஃது. Pro plurali அவை, இவை, உவை, vel etiam aliquando அவ், இவ், உவ்: sic in poëmate சிந்தாமணி est விருத்தம்,

வெவ்வினை செய்புமாந்தருயிரெனு நிலத்தில் வித்தி
யவ்வினை விளைவுநுண்ணு மவ்விடத்தாவ துன்பம்.
இவ்வெனக்கிளத்துமென்று நினைப்பினும் பணிக்குமுள்ளஞ்
செவ்விதிற் சிறிது கூறக் கேண்மதிச் செல்வ வேந்தே.

Hic இவ்வென est pro இவையென. 3. Si autem post இவ், அவ், உவ் veniant appellativa vel adjectiva, tunc si sequatur aspera, வ mutatur in ஃ: sic அஃசிறிய, இஃகொடிய; si sequatur tenuis, வ mutatur in aliam similem tenuem: sic அந்நெடிய, இம்மலைய. Si sequatur media, nulla fit mutatio: sic அவ்வலிய, இவ்வரைய. Quae omnia sunt ex அவை vel இவை et சிறிய, கொடிய,

நெடிய, மலைய, வலிய, வரைய. 4. Ut in vulgari diximus, pro dictis pronominibus adjective sumptis inserviunt அ, இ, et hic உ, et pro interrogativo எ, quae anteponuntur dictioni, duplicando semper sequentem, si consonans sit, vel interponendo duo வ, si sequatur vocalis: sic அப்படை, இந்நிலம், உவ்வழி, எப்பொருள். Sic sequente vocali: அவ்விரை, இவ்வெழில், உவ்வூர், எவ்வினம். Hoc unum hic adnotandum, quod his literis sic uti possumus, non solum in omnibus substantivis, sed etiam in appellativis, in participiis et in வினைக்குறிப்பு: sic இம்மலையான் (appellativum), இச்சொன்ன பொருள் (participium), நீயெவ்வூரினை (வினைக்குறிப்பு), de quo infra.

41. வினா, pronomina et particula, quae inserviunt interrogationi, sunt. 1. quae incipiunt per எ; sic எவன், எவள், எவர், எது, எவை et pro எது, ut supra எஃது, pro எவை — எவ், quae omnia usurpantur, ut prima pronomina demonstrativa. 2. Ad interrogationem inservit யா: sic யாவன், யாவள், யாவர், யாது, யாவை. Praeterea vox யா per se solam inservit pro எது vel எவை: sic திருவள்ளுவன் குறள்:

யாக்காவாராயினு நாக்காக்க சொல்லுஞ் சொல்லாக்கழுந் சேடுந்தரும். Hic யா est pro எது. 3. Sicuti sub 40 diximus, அ, இ, உ inservire demonstrationi, sic எ et யா inserviunt interrogationi: sic எக்கரை, யாக்கரை; எவ்வினை, யாவினை. 4. எவன் in வினைக்குறிப்பு inservit pro neutro singularis et pluralis: sic எவனது, எவனவை. Insuper ex se inservit pro nomine interrogativo, non solum masculini gen, ut ante dictum est, sed etiam neutrius singularis: sic திருவள்ளுவன்:

சிறைசெய்யுங் காப்பெவன் செய்யு மகளிர் நிறைசெய்யுங் காப்பேதலை, ubi எவன் செய்யும், est: quid prodest. Tandem in hoc sensu aliquando pro எவன் usurpatur என், sic திருவள்ளுவன்: ஒலித்தக்காலென்னுமுவரியெலிப்

பகை நாகமுயிர்க்கக்கெடும், ubi என்றும் explicatur, quid est propter eam 5. ஆ vel ஓ et aliquando ஏ in fine dictionis inserviunt interrogationi: sic நீயா, நீயோ, நீயே, de quibus caput 4. ubi de இடைச்சொல்.

CAPUT III.

DE VERBO

§ 1.

முக்கால முற்றுவினை. DE PRAESENTI, PRAETERITO ET FUTURO.

42. Verbum வினை vocant, et quando verbum orationem complet, vocant முற்றுவினை, quasi verbum finale Sunt autem tria tempora: modus imperativus et quod dicunt வியங்கோள். Sed participia et gerundia vocant எச்சம், defectus verbi. Tandem nomina, quando construuntur ut verba, ut in hoc idiomate fit, vocant வினைக்குறிப்பு, de quibus omnibus sejunctim loquar Hic autem de praesenti, praeterito et futuro disseram, quae cum tempus importent, ut dixi No 5, sunt வினைப்பகுபதம், quia simul et officium explicant et tempus.

43. Quare omne பகுபதம், ut diximus No. 27, habet பகுதி, unde formatur, et விகுதி, formam, qua terminatur. Hic ubi de verbis, பகுதி est, ut ibi diximus, vox imperativi vulgaris: sic நட, படி, செய். செல், தேய், தை, போ, வா. விகுதி autem, seu terminationes, eaedem omnino sunt pro quolibet tempore; diversificantur tantum, quoad personam et numerum. Sic prima persona singularis ஏன் vel என், plur. ஏம் vel எம், ஓம், அம், ஆம்; sic: வந்தனென், வந்தேன் (யான்); sic வந்தனெம், வந்தேம்,

வந்தோம், வந்தனம், வந்தாம் (யாம்). Secunda persona singularis ஐ, ஆய், இ, plur. இர், ஈர்: sic வந்தனை, வந்தாய், வந்தி (நீய) — வந்தனிர், வந்தீர் (நீர்). Tertia persona singul. masc. அன், ஆன், femin அள், ஆள், neutr. உ, plur. masc. et fem. அர், ஆர், neut. அ sic: வந்தனன், வந்தான் (அவன்); வந்தனள், வந்தாள் (அவள்); வந்தது (அது) — வந்தனர், வந்தார் (அவர்); வந்தன, வந்த (அவை). Hae sunt terminationes communes omni tempori omnium verborum; quae particularia sunt, inferius dicam; praecipue No. 47. Praeterea personae, quae neutrae non sint, in plurali dictis terminationibus addere possunt கள்: sic வந்தனங்கள், வந்தாங்கள், வந்தனெங்கள், வந்தோங்கள் (யாம்) — வந்தனீர்கள், வந்தீர்கள் (நீர்) — வந்தனர்கள், வந்தார்கள் (அவர்கள்).

44. Appendix. Quinque terminationes assignavimus primae personae pluralis: ex his அம், ஆம் amplectuntur loquentem et praesentes, எம், ஏம், ஓம் non praesentes, sed loquentem et absentes In futuro, ut infra dicemus No. 47, inservit etiam terminatio உம் pro prima persona pluralis et haec includit omnes, loquentem, praesentes et absentes: sic நடக்கும், வருதும், சேர்தும், வாழ்தும்.

45. Praeter dictas terminationes 1. உம் inservit pro tertia persona singularis cujuscumque generis et pro tertia pluralis generis tantum neutrius, et non mascul. nec fem.: sic அவனுண்ணும், அவளுண்ணும், அஃதுண்ணும் et அவையுண்ணும். 2. Praeterea in hac terminatione, remanente ம், potest auferri உ et aliquando etiam consonans huic unita: sic ex போளும், மருளும், கலுழும் fit போன்ம், மருண்ம், கலுழ்ம்; sic ex பொழியும், பணியும், ஆகும், போகும் fit பொழிம், பணிம் ஆம், போம். Compara வெண்பா:

வெண் கொடை மாரியு மன்னு தயை நிழலின்
வெண் குடையும் வெஃகிப் புகழ்முலகம் கண்கொள்
புகைப் படப்போர் வெல்லுன் புகழ் நாம் வென்வேல்
பகைப்படப் போரஞ்சிப் பணிம்

Hic pro உலகம் புகழும் est புகழ்ம் et pro போர் பணியும் est போர்ப்பணிம். Quae si non essent hic tali modo abbreviata, versus metro peccaret. 3. Quando உம் inservit pro tertia persona plur neutr., potest addere கள் : sic அவை செய்யுங்கள், இடுங்கள், வருங்கள், உண்ணுங்கள் : sic சிந்தாமணி விருத்தம் :

அல்லித் தாளற்றபோது மாருத நூல்தனைப் போலத்
தொல்லைத் தம்முடம்பு நீங்கத்தீயவினை தொடர்ந்து நீங்காப்
புல்லிக்கொண்டு யிரைச் சூழ்ந்து புக்குழிபுக்குப் பின்னின்
றெல்லையிறுன் பவெந்தீய சுட்டெரித்திடுங்களென்றே.

Hic pro எரித்திடும் est எரித்திடுங்கள்.

46. Praeter பகுதி vox, scil. imperativi vulgaris, et விகுதி, seu terminationes, de quibus modo diximus, venit இடைநிலை, seu quid intermedium, quod diversum est pro diversitate temporum. Ac 1. in praesenti இடைநிலை est vel கிறு, ut in vulgari, vel கின்று, vel ஆநின்று, quibus adduntur terminationes: sic a செய் fit செய்கிறேன் vel செய்கின்றேன், vel செய்யாநின்றேன் ; sic a படி fit படிகிறேன் vel படிகின்றேன் vel படாநின்றேன். 2. De praeterito nil est addendum iis, quae fuse dicta sunt in vulgari. Hoc unum adverto, quod ea, quae habent சாரியை — இன் v. g. வணங்கினேன், ஆடினேன், ஆயினேன், போயினேன், in tertia persona sing. neut., quae desinit in து, vel ex இன் mutato ன் in ற் et து in று, fit வணங்கிற்று, ஆடிற்று, ஆயிற்று, போயிற்று. vel post இன் additur அ et fit வணங்கினது, ஆடினது, ஆயினது, போயினது. Hinc in vulgari, syncopata யி, dicitur ஆனது போனது. 3. Futurum formatur omnino, ut in vulgari, nec quidquam hic est addendum.

47. Tempus futurum praeter terminationes communes, quas retuli No 34, plures alias particulares habet. Et 1. prima persona singularis praeter என் vel

ஏன், ut alia tempora, terminat etiam per அல், அன்: sic praeter நடப்பேன் est நடப்பல், நடப்பல் யான்; sic பூண்பல், பூண்பன்யான்; அறைகுவல், அறைகுவன் யான். Item sine இடைநிலை terminat per கு, டு, து, று: sic செய்கு, கொடு, வாழ்து, சேறுயான். Ex his valde usitatum est து. Si autem his addas ம், erit prima persona pluralis: sic செய்கும்ம், வாதும் யாம். 2. Tertia persona pluralis mascul. et feminini, praeter terminationes communes, potest sine இடைநிலை terminari per ப, மார், மர், மனார்: sic ஒப்ப, உரைப்ப, சொல்லுப, என்ப பலர்; sic நடமார், என்மார்பலர்; sic என்மர், மொழிமர் பலர்; sic என்மனார், மொழிமனார் பலர். Ex poemate சிந்தாமணி விருத்தம்:

> என் மனந் நின்மனம் மென்றிரண் டில்லையாற்
> றன்மனத் துள் பொருட்டான் றனக்குரைப்பதொத்
> துன்மனம் மென்மனம் மென்பதொத்திசைந்ததா
> னன்மனக் குஞ் சரந் நம்பியோ டென்மரும்.

Hic என்மரும் est pro என்பாரும்.

48. Verbum negativum formatur, ut in vulgari: sic நடவேன், நடவாய், நடவான், நடவாள், நடவோம் et நடவேம், நடவீர், நடவார். Pro neutro நடவாது, plur. நடவாவன. Item pro neutro, tum singularis, tum pluralis, நடவா, et sic திருவள்ளுவன் குறள்: கடலோடாகால் வன்னெடுந்தேர். கடலோடு நாவாயுமோடா நிலத்து. Hic ஓடா bis est pro ஓடாது, tertia persona neutrius singularis.

§ 2.

ஏவலும் வியங்கோளும்.

49. Imperativus est, ut diximus supra, பகாப்பதம் verbi et inservit pro பகுதி, unde formantur tempora. Hoc intelligendum de imperativo, ut in vulgari. Hic autem huic ipsi imperativo addunt plures alias termi-

nationes. Et 1. pro secunda persona sing. addunt ஆய், தி, மோ. Sic loco simplicis imperativi v. g. உரை, சொல், அருள், dicunt etiam உரையாய், உரைதி, உரைமோ; sic சொல்லாய், சொல்லுதி, சொன்மோ; sic அருளாய், அருள்தி, அருண்மோ. Sic ab ஆகிறது, கேள்கிறது, நடக்கிறது est imperativus ஆதி, கேட்டி, கேண்மோ, நடமோ. Sic கம்பன் in poëmate ராமாயணம் dicit de quodam poenitente, qui, uxorem adulteram maledicens, dixerat: fias petra:

மெல்லியலாளை நோக்கி விலைமகளனைய நீயுங்

கல்லியலாதியென்றான். கருங்கலாய் மருங்கில் வீழ்ந்தாள், ubi ஆதி est: fias. Adverte, quod ஆய் v. g. உடையாய், சொல்லாய், est etiam secunda persona singularis verbi negativi, ut et in vulgari. Praeterea தி, ut அருள்தி, விடுதி, est etiam secunda persona singularis praeteriti: sic illud விடுதியேற் கெடுதி explicatur விட்டாய் ஆனாற் கெட்டாய். Sic போதி est imperativus pro போ. Sed hic நோக்காது போதியே est pro போனாயே, quae propterea ex contextu dignoscenda sunt. Adverte tandem, quod வருகிறது et தருகிறது, licet in imperativo vulgari habeant வா, தா, hic habent வாராய், தாராய், et வருதி, தருதி. 2. Pro secunda persona pluralis terminationes sunt ஈர், தீர், மின், மினீர்: sic கேளீர், சொலலீர்; sic உரைதீர், அருள்தீர்; sic சொன்மின், கேண்மின்; sic மொழிமினீர், விடுமினீர். At வருகிறது et தருகிறது habent வாரீர், தாரீர், வருதீர், தருதீர், வம்மின், தம்மின், வம்மினீர், தம்மினீர். 3. Aliquando கு inservit pro secunda persona tum singularis, tum pluralis: sic கம்பன்: அன்னையே யனையார்க்கிவ்வா றடுத்தவா றருளுகென்றான்.— சிலப்பதிகாரம்: நீயிங்கிருக்கென்றேகினான். சிந்தாமணி: ஏற்றியல் காணநாமி வட்டருகென்னவே. In his அருளுகு, இருக்கு, தருகு omnia sunt secunda persona singularis imperativi. Insuper சிந்தாமணி: எந்தை மார்க ளெழுகென்றாள், ubi எழுகு est secunda persona pluralis imperativi.

50. Imperativus verbi negativi 1. in secunda persona sing. terminat sine இடைநிலை per ஏல், அல், அன்மோ, அற்க. Sic pro சொல்லாதே est சொல்லேல், சொல்லல், சொல்லன்மோ, சொல்லற்க; sic முனியேல், பணியல், பிடியன்மோ, நடவற்க. சிந்தாமணி: நூனசீரடி நோவநடந்து செலேல். திருவள்ளுவன்: வயவற்க வெஞ்ஞான்றுந்தன்னை. நயவற்க நன்றி பயவாவினை, ubi செலேல், வயவற்க, நயவற்க sunt pro செல்லாதே, புகழாதே, விரும்பாதே. 2. In secunda persona plur. terminat per ஆமின், அன்மின், அற்பீர்; sic செய்யாமின், செய்யன்மின், செய்யற்பீர், pro செய்யாதேயுங்கோள்; sic சொல்லாமின், ஒழியன்மின், வழங்கற்பீர்.

51. வியங்கோள் est imperativi species, quo utuntur cum omnibus personis, numeris et generibus, formatur autem ab imperativo vulgari sine இடைநிலை et cum terminatione in க vel ய et aliquando யர்; et advertendum, quod hic ய ex regula universali potest assumere ante se இ: sic இய, இயர், ut diximus Pars 1. No. 8. Quare fit வாழ்க, வருக, சிறக்க, எழுதுக, துணிக, செய்க. Sic வாழிய, காணிய; sic வாழியர், காணியர். Adverte, quod pro வாழிய dici potest வாழி, et quod neque hoc, neque caetera duplicant unquam sequentem asperam. Ratio est, quia வியங்கோள் est முற்றுவினை, id est, quia hac voce perficitur oratio: sic வாழ்க செல்வ, வாழிய கொற்றவ, வாழிகோனே. Sic நான் சொல்லுக, நீயே கேட்க, நாம் வருக, நீ போக, தந்தை வாழிய, தாய் காணிய, நமர் விளங்குக, புகழ் சிறக்க, அவை வழங்குக. Hinc terminatio imperativi negativi அற்க et positivi கு, quas retulimus supra, possunt dici வியங்கோள், quia possunt inservire etiam primae et tertiae personae. Sic சிலப்பதிகாரம்: வசியும் வளனுஞ் சுரக்கென்றேகினன், ubi சுரக்கு est idem, ac சுரக்க; sic நாழும் பொய்யற்க, அரசன் முனியற்க, அவையொழியற்க.

70710

MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY MADRAS-1

§ 3.

எச்சம். (De Participio et Gerundio).

52. எச்சம் est ab எஞ்சுகிறது deficere, unde est defectus Participium autem dicitur பெயரெச்சம், defectus nominis, quia, ut nomina adjectiva, unitur alii nomini; sed deficit a ratione nominis, quia non declinatur per casus etc. Sic gerundium dicitur வினை யெச்சம், defectus verbi, quia habet vim et significationem verbi, actionem enim et tempus importat, sed deficit, quia nec numerum explicat nec personam. De participiis nihil est addendum iis, quae in vulgari dicta sunt; nisi quod participium praeteriti potest addere ன: sic வந்த, வந்தன; கேட்ட, கேட்டன; பெற்ற, பெற்றன. Quae tamen habent hoc participium in இன, ut ஆடின, வணங்கின, ஆயின, nunquam aliud ன addere possunt. Praeterea advertendum, quod participium futuri semper desinit in உம் et potest ab eo auferri ம் vel etiam உ, vel etiam consonans, cui unitur உ, si sit ய, et tunc vocatur வினைத்தொகை, ut diximus No. 33. Sic pro வாழுங்குடி, வாழுகுடி et வாழ்குடி; pro அணியுங்கலன் — அணிகலன், et tunc inservit pro quocunque tempore ad exigentiam orationis. Observa, quod, licet ஆகும், போகும், நோகும், etiam ut participia, abbreviari possint et dici ஆம், போம், நோம், tamen, cum retineatur ultimum ம், non sunt வினைத்தொகை, nec possunt inservire pro quocumque tempore. Tandem participium futuri, in poësi tantum, potest addere து et fieri a செய்யும் — செய்யுந்து, a வாழும் — வாழுந்து, a சொல்லும் — சொல்லுந்து: sic

புணரி நீரகுழூந்து பூவலகில் யாவும்
உணரினனக்கில்லை யொப்பு,

ubi, si esset non குழூந்து, sed tantum குழூம், versus metro peccaret.

53. Gerundia seu வினையெச்சம் tria numerant: unum pro quolibet tempore, quae tamen per nos non sunt omnia gerundia. Quare 1. வினையெச்சம் praeteriti correspondet nostro gerundio in do et Tamulice terminatur in இ vel உ: சொல்லி, ஆடி, வந்து, பெற்று, ut satis dictum est in vulgari. Addo hic, quod, quae desinunt in உ, hoc eliso, possunt addere என: sic வந்தென, பெற்றென, உண்டென, படித்தென. Praeterea fit hoc gerundium addendo voci simplicis imperativi ஊ, பு, ஆ: sic செய்யூ, செய்பு, செய்யா, உண்ணா, உண்பு, உண்ணூ, et idem sunt, ac செய்து, உண்டு. 2. வினையெச்சம் praesentis correspondet nostro ablativo absoluto et terminat per அ, quae additur simplici imperativo: sic செய, seu செய்ய, உண்ண, காண, பட, பக, வணங்க, போக. Pro quo adverto, quod tunc nomen, quod hoc regit, debet esse aliud a nomine, quod regit verbum principale, v. g. நான் பாட நீயாடினாய் me cantante, saltasti. Quod si nomen esset unum et idem, பாட spectaret ad வினையெச்சம் futuri, ut infra dicam: sic நீயபாடவந்தாய் canturus venisti. Adverte tamen, quod, etiamsi nunquam வினையெச்சம் praesentis seu ablativus absolutus possit regi a nomine regente verbum principale, tamen வினையெச்சம் futuri, quod aequivalet gerundio in d i vel d u m vel participio in u r u s, aliquando, sed raro potest regi a nomine diverso ab eo, quod regit verbum principale: sic தீயசுடச் சுடரும் பொன் est ablativus absolutus cum duplici nominativo: ardente igne, splendet aurum. Sed பொன் சுடர சுடுந்தீய, licet duplicem nominativum habeat, est வினையெச்சம் futuri et explicatur, ut aurum splendorem acquirat, ardet in fornace ignis. Quod tamen valde raro contingit, sed si nominativus sit unus, est வினையெச்சம் futuri, et si nominativus sit duplex, et diversus, est வினையெச்சம் praesentis, seu ablativus absolutus, விருத்தம்:

விண்டுபெய்யவிரிந்தனமுல்லைமேல்.
வண்டுபாடவந்தாடினமஞ்ஞையைக்
கண்டுவாழமணிக்கழலார்குழுக்
கொண்டுபோகவெங்கொய்யுளையேறினார்,

ubi in duobus primis versibus duplex nomen venit, unde பெய்ய et பாட sunt ablativi absoluti; sed in aliis duobus versibus unicum venit nomen, unde வாழ et போக sunt வினையெச்சம் futuri. 3. வினையெச்சம் futuri correspondet participio in r u s vel gerundio in d i et d u m: terminatur autem in அ cum unico nominativo, ut modo diximus. Praeterea terminat in இய, இயர், வான், பான், பாக்கு: sic காணியவம்மின், காணியர் வந்தனன்; தருவான்விளித்தனை, உண்பானெய்தினன்; உரைப்பாக்கு; vel தரு பாக்குச் சென்றான்.

54. Tamulenses numerant inter வினையெச்சம் futuri id, quod a nobis dicitur conjunctivus s i et terminat in இல் vel இன்; raro autem in ஆல், ut in vulgari: sic செய்யில், வரில், வணங்கில், எகில், படில்; sic செய்யின், வரின். Unde est ஆயின், ஆயினும் pro ஆனால், ஆனாலும்.

55. Appendix 1. Passim apud auctores aliae quoque terminationes inveniuntur. Et 1. verbale அல் addunt உம்: sic கேட்டலும், செய்தலும், ஆடலும், வருதலும் et sumitur pro வினையெச்சம் praesentis, seu pro ablativo absoluto, sic கம்பன்:

இனைய கேட்டலு மெரியின வாய்மெழு
கனையனைந்திளக. கத்தரத்தினாள்.

Id est: his auditis, doluit etc. Sic idem வரந்தருமுனிவனெய்த வருதலும் வெருவி நின்றாள். Id est: anachoreta prope accedente, illa timuit. 2. Pro வினையெச்சம் praeteriti, seu pro gerundio in d o addunt aliquando voci simplicis imperativi ஈ cum அளபெடை et semper eliditur உ, si habeatur in fine: sic ex இரு fit இரீஇ pro இருந்து; sic விழீஇ pro விழுந்து, செலீஇ pro சென்று, தழீஇ pro தழுவி, கொளீஇ pro கொண்டு: sic திருவள்ளுவன் குறள்:

சலத்தாற்பொருள்செய்தேமாற்றல். பசு மட்
கலத்து நீர் பெய்திரீஇயற்று

Si autem imperativus desinet in ஐ, idem participium fit, addendo huic அளபெடை. Sic வளைஇ pro வளைந்து, விளைஇ pro விளைந்து, அடைஇ pro அடைந்து. 3. Si his quae habent அளபெடை, addas அ vel அன, inservit pro participio praeteriti: sic தழீஇய vel தழீஇயன pro தழுவின; கொளீஇய vel கொளீஇயன pro கொண்ட, sic விளைஇய vel விளைஇயன pro விளைந்த. Sic in poëmate தேம்பாவணி dicto விருத்தம்:

தழீஇயன கலன்பொருந்தளர்நுகப்பென. க்
குழீஇயன மலர்பொருக்கொடிகளுசல்கொண்
டெழீஇயன கனிபொருவளைஇயகொம்புமேல்.
விழீஇயன விணைபொருவிளங்கழல்லேயே.

56. Appendix 2. Diximus primo No. 53. ad secundum வினையெச்சம் terminans in அ: காண, வாழ, வணங்க, இருக்க, si regatur ab eodem nominativo, quo regitur verbum principale, esse வினையெச்சம் futuri; si vero regatur a diverso nomine, esse வினையெச்சம் praesentis, seu ablativus absolutus. Simili modo dicimus hic, quod gerundia praeteriti desinentia in இ, உ, ஊ, பு, ஆ, ut சொல்லி, செய்து, செய்யூ, செய்பு, செயா, quae omnia, ut supra diximus, idem sunt et vertuntur - d i c e n d o, f a c i e n d o; praeterea வினையெச்சம் futuri desinens in வான், பான், பாக்கு: haec, inquam, omnia debent habere nominativum communem cum verbo principali et nullatenus diversum: sic நாளுடிப்பாடினன், நீ யிதைச்செய்து (செய்யூ, செய்பு, செய்யா) கெட்டாய். Sic நான் செல்வத்தைத்தருவான் vel இதையுண்பான் vel பலவற்றையுரைப்பாக்கு வந்தேன். 2. வினையெச்சம் praeteriti desinens in என, ut செய்தென, வந்தென, et futuri இய, இயர், ut காணிய, காணியர்; item desinentia in இல் seu இன், ut செயில், செயின்: haec omnia construi possunt vel cum eodem nominativo verbi principalis, vel cum alio diverso. Sic நான் வந்தெனவுரைத்தெனவோடினான்; sic நீர்காணிய (காணியர்வம்மின், அவர் காணிய, காணியர்) வருமினீர்; sic நானேனின முகிப்பேன், நீய வேண்டிலீயவான்; sic திருவள்ளுவன குறள்:

பிறர்க்கின்னுமுற்பகற் செய்யிற்றமக்கின்னு
பிறபகற்றுமே வரும்.

Hic செய்யில் venit cum diverso nominativo a வரும், verbo principali.

57. எதிர்மறை வினையெச்சம், gerundium verbi negativi, fit addendo voci simplicis imperativi positivi

ஆமல், ஆது, ஆ, ஆமை: sic a செய், நட, இடு, அறு, வழங்கு fit செய்யாமல், செய்யாது, செய்யா, செய்யாமை; sic நடவாமல், நடவாது, நடவா, நடவாமை; sic இடாமல், இடாது, இடா, இடாமை; sic அறாமல், அறாது etc; வழங்காமல், வழங்காது etc. Unde illud நோக்காது போதியே ஒன்று மீயாக் கூடிய பொருள் — இட்ட நூல் வாழாமை யொழும் வீதி pro நோக்காமல், ஈயாமல், வாழாமல் et sic de ceteris.

§ 4.

வினைக்குறிப்பு.

58. வினைக்குறிப்பு Latine dici potest: Indicativum verbi; non enim est verbum, sed nomen appellativum, quod பகுபதம் supra No. 27. Tamen indicat actionem verbi et construitur ut verbum, et si sit வினைக்குறிப்பு முற்று sine alio verbo, perficit orationem. Quare omne nomen substantivum பகாப்பதம் fieri potest appellativum பகுபதம் et omne appellativum conjugari potest ut verbum et erit வினைக்குறிப்பு. Quod sane huic linguae omnino singulare censeo, unde et hinc ejus copiam facile dignoscere fas est. Cum autem ita conjugatur, assumit terminationes verborum, de quibus No. 42. et praecipuae sunt hae: என், ஐ, அன், அள், து, எம் vel அம், ஈர், அர், அ. Sic appellativum வில்லினன், arcitenens, conjugatur: நான் வில்லினேன், நீய வில்லினை, அவன் வில்லினன், அவள் வில்லினள், அது வில்லிற்று, நாம் வில்லினேம் vel வில்லினம், நீர் வில்லினீர், அவர் வில்லினர், அவை வில்லின. Id exponitur: ego habeo arcum, tu habes arcum, ille habet arcum etc. Sic uti diximus No. 35. 3: ex nominibus proprietatum fit பகுபதம்: சிறியன், பெரியன், இனியன், கொடியன், quae ut வினைக்குறிப்பு conjungantur. நான் சிறியேன், நீய பெரியை, அவன் பெரியன், அவளினியள், அது சிறிது, நாமினியேம் vel இனியம், நீர் கொடியீர், அவர் கொடியர், அவையினிய vel இனியன et explicantur: ego sum parvulus, tu es grandior, ille est magnus. Sic dicitur இறைவகொடியை,

தாயேயினியை, நீரேதண்ணியை, தீயேவெய்யை, இவையுன்பால, இவை பொதுமைய, இவை தீய, அவை நல்ல sic குறள்

> ஆங்குய்யல்வெஃகியறஞ்செய்கசெய்தபின்
> ஈங்குய்யற்பாலபல.

59. Tertia persona singularis neutrius terminat, ut dixi, per து. Hoc autem 1. post nomina desinentia in ஐ vel ய் vel ர் duplicatur: sic தீயமைத்து, பொதுமைத்து, உரைத்து நடைத்து; sic பொய்த்து, மெய்த்து; sic பெயர்த்து, உளர்த்து. திருவள்ளுவன்:

> பல்லார்பகைகொளலிற்பத்தடுத்ததீயமைத்தே
> நலலார்தொடர்கைவிடல்.

Ubi தீயமைத்து est idem, ac தீயமையாகும். 2. Si nomen est appellativum a positivo terminante per ல் vel ள், tunc வினைக்குறிப்பு mutat து in று vel டு et ல in ற, ள in ட. Sic ex கடல் — கடற்று; ex முதல் — முதற்று; ex மேல் — மேற்று; ex பால் — பாற்று. Sic ex நாள் — நாட்டு; ex பொருள் — பொருட்டு; ex இருள் — இருட்டு; sic யார்க்கும் பொருள் பொழிவாரறே மேற் புகழ். Sic இப்படி மாரி நாட்டு. 3. Eodem modo பகுபதம், quae assumunt pro இடைநிலை intermedium இன், cum fiunt வினைக்குறிப்பு, mutant illud ன் in ற் et து in று: sic வில்லினன் — வில்லிற்று, இருளினன் in இருளிற்று; பொற்பினன் — பொற்பிற்று. வெண்பா:

> வெற்பிற்றேசெம்பொன்வரி கடற்றேவெண்முத்தம்.
> பொற்பிற்றரும்பூமுகைத்தேதேனினிமை — கற்பிற்றே
> பெண்ணழகு நல்லறத்தேபோரப்பொருளின்பங்
> கண்ணழகுசெய்தகைத்தேகாண்.

Id est: in monte est aurum, in mari sunt margaritae, e floribus educitur mel, in honestate consistit mulieris pulchritudo, e virtute procedunt opes et deliciae, tandem in commiseratione consistit pulchritudo oculorum. Hic omnia sunt வினைக்குறிப்பு in tertia persona sin-

gularis neutr. Pari modo quando nomen desinit in ண், aliquando, sed raro, ண் mutatur in ட et து in டு. Sic ex கண் forma tertii casus fit கட்டு et tunc explicatur: est apud. Sic நாணுடைமைக்கட்டே நலம் - pulchritudo est apud verecundiam. 4. Tandem tertia persona pluralis neut. desinit in அ vel அன: sic கொடிய, பெரிய, உடைய, நடைய; முகத்த, முகத்தன; புறத்த, புறத்தன, பெயர vel பெயரின; முதல, பால, மேல, வில்லின, வெற்பின, நாள; பொருள vel பொருள்ள. திருவள்ளுவன்குறள்:

அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி
பகவன்முதற்றேயுலகு.

Id est: alphabeti literae omnes incipiunt ab A et orbis universus a Deo initium sumit, ubi முதல (incipiunt) tertia persona neut. plur. et முதற்று (incipit) tertia singularis et utraque explet orationis sensum.

60. வினைக்குறிப்பெச்சம், quasi participium a dicto வினைக்குறிப்பு, semper terminat in அ, ut participium praeteriti: sic கதத்தயானை. கொடியசொல், இனியகுணம், அரும்பொருளவோதிகள். Quare hae voces desinentes in அ, sunt, ut ante diximus, tertia persona plur. neut. வினைக்குறிப்புமுற்று et sic complent sensum orationis: sic இவையரிய — haec difficilia sunt. Vel sunt, ut modo dixi வினைக்குறிப்பெச்சம், participia seu அடைமொழி, adjectiva, ut dictum est No. 35. et tunc adhaerent nomini: sic அரியபொருள், அரியவழி — res difficilis, iter difficile. Vel tandem possunt esse nomina appellativa பகுபதம், neutria in plurali, et tunc non nomini adhaerent, sed verbo: sic அரிய செய்தான், அரிய சொன்ஞன், ardua fecit, difficilia dixit. Sic இனியகூறுய், சிறத்தவாய மலரே, மென்னடையவாய வன்னம். Quare legentis est, ea juxta exigentiam orationis explicare.

61. அன்மை, negatio essentiae et இன்மை, negatio existentiae. Ex his fiunt appellativa அல்லன, இல்

லன. Haec autem 1. ut வினைக்குறிப்பு sic conjugantur: நானல்லேன், இல்லேன்; நீயல்லை, இல்லை; அவனலலன், இலலன்; அவளல்லள், இல்லள்; அது அன்று, இன்று; நாமல்லேம், இல்லேம்; அல்லனம், இல்லனம்; நீரல்லீர், இல்லீர்; அவையல்ல, இல்ல. 2. Quando, negando essentiam unius, affirmamus esse aliud, tunc அல்லன் debet concordare persona, genere et numero cum eo, quod affirmatur et non cum eo, quod negatur; v. g. non dicitur நீயல்லையவன், sed dicendum நீயல்லளவள் - non tu, sed est illa: sic அவனல்லேன்யான், non ille, sed sum ego. Sic ஒன்றல்லபல et பலவன்றொன்று, விலங்கல்லன் மகன், மகளன்றுமான். 3. Si venit அது et sequatur அன்று, poëtis licet dicere அதான்று. 4. Ex his adjectiva sunt அல்ல, இல்ல vel அல, இல. Sic அற்பல்லவினைசெயாதே, பயனில்லவினைநயவற்க. Gerundia autem sunt அன்றி, இன்றி, pro அல்லாமல், இல்லாமல். et duplicant asperam, si sequatur: quae aliquando in versu mutant இ in உ — அன்று, இன்று in eodem sensu, et tunc non duplicant sequentem. Sic pro வாளன்றிப்பிடியார் வீரர் dici potest வாளன்று பிடியார் வீரர். Sic pro உப்பின்றிப்புற்கை dixit poëta உப்பின்று புற்கையுண்கமாகோற் கையோனே.

CAPUT IV.

இடைச்சொல்.

62. Particulae, quae passim interponuntur orationi, dicuntur இடைச்சொல். Ex his particulae ஏ, ஓ, உம் satis explicatae sunt in gramatica vulgari et in ipso vulgari dictionario. Praeterea என, என்று inserviunt similitudini: sic புலியெனப்பாய்ந்தான்; காரெனப்பொழிந்தான். Sic புலியென்று, காரென்று. Item inserviunt numero கடலெனக்காலென pro கடலுங்காலும். Sic ஒன்றென, இரண்டென, மூன்றென vel ஒன்றென்று etc. Item ad explicandas proprietates rerum வெள்ளென விளர்த்

தது, சிவேலெனச்சிவந்தது. Item ad exponendum signum v. g. timoris, celeritatis: sic அஞுகெனவெருவி நின்றான்; ஐயெனப்போனான்; ஒல்லெனவொலித்தது. Hoc eodem modo pro என supponi potest என்று et sic uniuntur tum nomini, tum verbo, ut in exemplis apparet.

63. Octo modis utuntur ad numerandum plura, scil: vel sine ulla conjunctione numerant vel addunt unam ex his septem particulis, quas இடைச்சொல் vocant: ஏ, என்றா, எனா, என்று, என, ஒடு, உம். Adverte autem, quod si sine conjunctione numeres, aut utaris ஏ, என்றா, எனா, in fine semper summam addere debes: sic அவனிவனிருவரும் வந்தார்; நானே நீயே யவனே மூவரும் போவனம்; நீயென்றாவனென்றாவிருவரும் வம்மின்; பாவமெனா பழியெனா பகையெனா வச்சமெனா நான்கு மிணைந்து வருவன. Aliae vero quatuor conjunctiones என்று, என, ஒடு, உம், possunt addere, vel non, in fine summam. Sic சாத்தனென்று கொத்தனென்று சொன்னவர் வந்திலர்; நானென நீயென நிற்பனம்; பரியொடு கரியொடு தேரொடுதானை வந்தன; நீருந்தீயும் வேண்டுவன. Haec sine summa. Iterum சாத்தனென்று கொத்தனென்றிருவரும் வந்திலர்; நானென நீயெனவிருவருநிற்பனம் cum summa in fine. Tandem hae tres conjunctiones என்று, என, ஒடு post plura, quae numerantur, possunt semel tantum venire in fine et tunc subintelliguntur in singulis partibus: sic வினை பகை யென்றிரண்டிலுங் கேடில்லை; வினை பழி பாவமென மூன்றும்; பொருளிடங் காலஞ் சினை குணந் தொழிலொடாறும்.

64. இடைச்சொல் vocantur etiam illae particulae, quae et அசைச்சொல் dicuntur, et sub hoc nomine eas dedi in lexico sublimioris idiomatis. Ex his, quae nihil significant, sed implent et ornant orationem, viginti numerantur, quae communes sunt, et aliae decem, quae propriae sunt pro secunda persona, unde et dicuntur முன்னிலையசைச்சொல். Ex omnibus autem,

quae saepius occurrunt, sunt: அம்ம, அரோ, ஆம், ஆல், ஒரும், என்று, மன்னோ, மா, மாது, மாதோ etc. Sic வந்தானரோ, போனானென்றே, கூறுகமன்னோ, கூறமாதோ.

CAPUT V.

உரிச்சொல். ADVERBIA.

65. உரிமை est proprietas rei. Hinc உரிச்சொல் sunt particulae, quae has proprietates important et bene dici possunt: adverbia. Sic நனி multum, கடி cito, சால multum etc.: sic நனி நயந்தான், கடிபோயினான், சால வாழ்வான். Adverbia in hac lingua pauca sunt et in lexicis inveniuntur.

மறைமலையடிகள் நூல்நிலையம் MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY MADRAS-1 சென்னை-1

FINIS PARTIS SECUNDAE.

PARS TERTIA.

பொருளதிகாரம்.

1. Nomine பொருள் hic Tamulenses intelligunt materiam, ex qua fit oratio, ejusque amplificationem. In duas partes eam dividunt: அகப்பொருள் dicitur una, et புறப்பொருள் altera, quasi materies interior et exterior. Sed cum tot sint animi affectiones ac passiones, ipsi de அகப்பொருள் fuse disserentes lascivos amores tantum ad nauseam profuse exponunt. Atque ut hic praecipuas eorum divisiones saltem proponam: amor alterutrius tantum vocatur கைக்கிளை seu ஒருதலைக் காமம்; amor non reciprocus பெருந்திணை seu பொருந்தாக்காமம்; amor reciprocus ஐந்திணை seu அன்புடைக் காமம். Hic ஐந்திணை sunt quinque species, in quas terram omnem dividunt: குறிஞ்சி ager montanus, முல்லை pascualis et arboretis plenus, மருதம் irriguus, நெய்தல் maritimus, பாலை arens, sine aqua, desertum. Subinde mores ac his tribus amoribus propriae consuetudines vocantur கைக்கொள். Has autem dividunt in களவு et கற்பு, quasi amor furtivus et honestus. Deinde exponunt connubium seu வதுவை, ejusque festa ac delicias. Subinde est வரைவு seu sponsorum separatio ob mercaturam, militiam etc; ibique sponsae querelae ac lamentationes. In his autem 400 praecepta inepte tradunt, et cum, quod libet ex his, per singulos கவித்துறை decantant, carmen vocatur கோவை, quod propterea 400 versus கவித்துறை dictos numerat. De aliis autem animi affectionibus ac passionibus nihil omnino dicunt.

2. புறப்பொருள், materies externa. Hanc ad bellum unice coarctant et de hoc satis inepte loquuntur. In septem classes omnia, quae ad bellum spectant, dividunt easque vocant a nomine septem planetarum, unde victoribus coronas innectunt, scilicet: 1. iis, qui hostium agros depopulando eorum armenta abducunt, வெட்சி; 2 iis, qui ablata ab hostibus armenta recuperando reducunt, கரந்தை; 3. iis, qui in hostes incursiones faciunt, வஞ்சி; 4. iis, qui advenientes hostes fortiter sustinent, காஞ்சி; 5. iis, qui arcem defendunt, நொச்சி; 6. iis, qui hostilem arcem intercipiunt, உழிஞை; 7. iis, qui tandem pugnando plene de hostibus victores evadunt, தும்பை. Singulis autem ex his proeliandi modis plura assignant praecepta, nec quidquam aliud nomine — புறப்பொருள் — explicant. Nihil de scientiis, de regimine, de mercatura et hujusmodi quam pluribus. Quare in libro, de quo supra, தொன்னூல் விளக்கம் dicto, nostras rhetorum leges sequendo plura de amplificatione scripsi: quae tamen hic, cum illius facultatis magistros alloquar, repetere ineptum esset.

CAPUT I.

உரிமை (PROPRIETATES LOCUTIONIS).

3. Proprietates rerum et locutiones, quas hic tradendas esse censeo, huic regioni fere omnes speciales sunt; unde omnino earum expositio necessaria videtur. Quinque hic proprietatum classes distinguunt: proprietates temporum, locorum, conditionum, consuetudinum et verborum De singulis pauca sejunctim loquar.

§ 1.

காலவுரிமை. (PROPRIETAS TEMPORUM.)

4. Nomine temporis veniunt tum partes anni, quas பருவம் vocant, tum partes diei, quae பொழுது dicuntur. Anni பருவம் sunt sex et singulis assignant duos menses. 1. கார்பருவம், Augustus et September, et est tempus pluviae. 2. கூதிர்ப்பருவம், tempus frigoris: October et November. 3. முன்பனிப்பருவம், tempus primi roris: December et Januarius. 4. பின்பனிப் பருவம், tempus ultimi roris: Februarius et Martius. 5. வசந்தம் seu இளவேனிற்பருவம், tempus veris: Aprilis et Majus. 6. முதிர்வேனிற்பருவம், tempus aestatis: Junius et Julius, quam divisionem tamen non satis temporum varietati convenire apparet De his autem singulis prius loquar, subinde de divisione diei.

5. Proprietates temporis pluviae sunt: boream flare; insectum valde rubro-perlucidum இந்திரகோபம் dictum, pavones et avem, கேகயப்புள் dictam, palam fieri et laetari; plantas et arbores, dictas கந்தள், கொன்றை கழுதாளி, வேங்கைமரம், காக்கணஞ்செடி, முல்லை, கடம்பு, காயா et கருந்து flores emittere; cisnum, psittacum et avem, குயில் dictam, dolentes recedere; flores omnes aquaticos aquis abscondi.

6. Proprietates temporis frigoris sunt: flare ventum frigidum; aves குருகு et சகோரப்புள் dictas, et cisnum et ardeam: item cancrum, conchylium சங்கு et limacem eo tempore laetari; aquam clare fieri; pisces ova concipere; nubes aquam colligere; plantas et arbores, dictas பரிசாதம், சிறுசெண்பகம், சேம்பரத்தை, et sandalum, nec non vimen, நாணல் dictum, tunc florescere. Praeter dicta, caetera animata omnia et homines simul eo tempore molestiam pati

7. Proprietates primi roris; ventum ab oriente, கொண்டல் dictum, flare; coccydem, noctuam et avem, quae suspenso libratur nido, தூக்கணங்குருவி dictam, eo tempore laetantes canere; arborem மா et plantam செவந்தி florescere; arborem இலந்தை et arbustum குன்றிமணி fructus edere; oryzam maturescere et sacchaream arundinem ad suam perfectionem pervenire.

8. Proprietates ultimi roris: ventum flare ab oriente ad austrum, உலவை dictum; columbarum ac turturum species omnes, sicuti et sylvestres pullos gallinaceos laetantes garrire; arbores, குங்குமம் et இலவு dictas, florescere, palmam vero sylvestrem ac dactyliferam fructus maturescere; arbustum tandem பருத்தி dictum, fructus suos findens exlidere gossypium.

9. Veri proprium dicunt: australem ventum, தென்றல் dictum, leniter insuflare; bruchos, psittacos ac aves பூவை, அன்றில் et குயில் dictas, passim canere, fructus mangas copiose maturescere; aquaticos flores abundare et arbores மகிள், தாழை, புன்னை, செண்பகம் dictas, aliasve plures flores emittere; quae tempore pluviae laetari diximus, nunc contristari.

10. Tandem aestati proprium dicunt: ventum ab occidente கோடை dictum, flare; aestus exhalare terram; cornices, coturnices, alaudes, perdices et aves, வலியான் dictas, laetantes garrire; caeteras aves, caetera animalia et homines nimio aestu marcescere; arbores புளி et பாதிரி dictas, tum gelsimini species omnes florescere; arbores, பாலை, காஞ்சிரம், நாவல், இலுப்பை dictas, fructus maturare.

11. Quare servanda est haec temporum ratio et quae uni tempori propria sunt, alteri non attribuere:

nisi si aliquando unum et alterum, uni aetati proprium, aptetur aetati ei proximae, ut fit a poëta கம்பன், qui in parte கிட்கிந்தாகாண்டம் cap. கார்காலப்படலம் inscripto, confundit plura, quae propria sunt tempori pluviae et frigoris. Sed reprobant auctores, quod est in poëmate நைடதம் dicto, alias merito ab omnibus laudato, ubi capite இளவேனிற்படலம் dicto, veri attribuit, quae tempori pluviae propriae sunt. Dicit enim விருத்தம்:

கள்ளுயிர்த்தலருமுல்லைக்கடிமுகைமுறுவறேனற
வள்ளிதட்குவளையுண்கண்மலர்ந்துமாந்தளிர்மென்கையாற்
கிள்ளைமென்குதலைசொற்றிக்கின்றொளிவண்டுபாணாத்
தென்விழியாடவேனிற்றிருமகள்சிறந்ததன்றே.

et aliud: அரவமேகலையாயிளையார்க்குயர்
குரவம்பாவைகொடுத்ததொகுகிமென்
முருகுலாமலர்மொய்த்தகடம்பினம்,
பரிவிறேடவெண்பந்துகொடுத்தலே.

Hic enim veris tempore floruisse dicit plantas, முல்லை et கடம்பு dictas, quorum flores proprii sunt temporis pluviae, quare in hac re caute procedendum est; siquidem etiam apud nos reprehenderetur, qui poma daret veri et hiemi flores.

12. In sex quoque partes dividunt diem, cui cum sexaginta horas seu நாழிகை tribuant, decem conveniunt singulis partibus, easque ab occasu solis initium sumentes vocant: மாலை, யாமம், வைகறை, விடியல், உச்சிப்பகல், ஏற்பாடு. Quare 1. மாலை est ab occasu solis ad decimam noctis, eique propria dicunt: florescere குவளை et claudi தாமரை; aves ad arboreta grandi strepitu se recipere; vaccas lactantium filiorum memores mugiendo domum revertere. Ex 42 musicae sonis, quos ipsi assignant, sono கன்னடம் et காமபோதி dicto canere. 2. யாமம் a decima hora ad vicesimam noctis. Huic propria dicunt: sonum

musicae ஆகிரி dictum; coccydem et avem சகோரம் dictam laetari; mare veluti intumescere; silentium et latrocinia. 3. வைகறை a vicesima ad tricesimam horam noctis, seu ad ortum solis; cantus galli, somnia, stellarum fulgoris diminutio, phospori ortus, religiosorum hominum ad deum preces, soni ராமகலி et இந்தோளம் dicti; haec omnia illi tempori propria dicuntur. 4. விடியல் ab ortu solis ad decimam horam diei. Viventia omnia eo tempore e somno laeta surgunt et primos lucidi planetae radios salutant. Tunc ubique terrarum flores omnes et in aquis தாமரை os suum aperiens, haurientesve solis radios undequaque odorem, qui mane suavior est, emanant. 5. உச்சிப்பகல் a decima hora diei ad vicesimam, meridies. Tunc laetatur tantum avis, சக்கரவாகப்புள் dicta. Tunc abundant exhalationes aestuosae ac densae, quas பேய்த்தேர் i. e. currum diaboli vocant, tunc in aquas immergi, ibique jacere bubalis pergratum est. Tunc proprius est sonus musicae சாரங்கம் dictus. 6. Tandem எற்பாடு a vicesima hora diei ad occasum solis. Tunc proprium est: umbras extendi; coelum rubescere, agnos haedos aliosque ovium parvulos laetantes susultare; ac tandem sonis காமி et கலியாணி dictis canere. Quare observandum est, ne, quae propria unius temporis sunt, alteri tribuantur. Sic வெண்பா:

செங்கமலவாய்குவியத்தேங்குமுதங்கண்மலர
வெங்குநெடுவானினிதிமைப்ப—ப்பொங்குதையத்
தோராழித்தெரோனேழிலாலுவந்ததே
நீராழிசூழ்ந்தநிலம்.

Hoc reprobatur, quia தாமரை claudi குமுதம் aperiri et sydera apparere pertinent ad occasum solis et ibi dicuntur de ejusdem ortu. Aliquando tamen eleganter et per figuram rethoricae sic confundi possunt proprietates temporum, unde laudatur hoc வெண்பா:

மண்டபத்துமாணிக்கச்சோதியால்வாவிவாய்
புண்டரிகமாலைபொழுதலருந் — தண்டரளத்
தாமஞ்சொரியுந்தகைநிலவான்மெல்லாம்பல்
பூமலருங்காலைப்பொழுது.

Hic mutato ordine dicitur தாமரை sero et குமுதம் mane florescere: quod tamen laudatur, quia per hyperbolem dictum est, ut laudet carbunculum, cujus splendorem solis lucem aestimans தாமரை vespere floruit. et ut laudet margaritarum monile, ad cujus conspectum, quasi crescens luna esset, mane flos குமுதம் apertus est.

§ 2.

இடவுரிமை. (Locorum Proprietas.)

13. Quinque, ut diximus supra, agnoscunt agrorum species: குறிஞ்சி, ager montanus, பாலை, ager arens desertum, முல்லை, ager pascualis et arboribus consitus, மருதம், ager irriguus, நெய்தல், ager maritimus. Singulis ex his 14 assignant proprietates, quas communi voce கரு vocant. Sunt autem 1. deus, qui ibi specialiter colitur; 2. titulus regis ac reginae talis loci; 3. nomen incolarum; 4. aves; 5. animalia; 6. nomen, quo vocant eorum oppida; 7. aquae, quae ibi abundant; 8. flores; 9. arbores; 10. frumentorum genus; 11. tympanum; 12. citara; 13. musica; 14. officia. Omnia seorsim singulis agrorum speciebus propria referam.

14. குறிஞ்சி — Deus: குமரன்; rex: பொருப்பன், வெற்பன், சிலம்பன், et regina குறத்தி, கொடிச்சி. Incolae: குறவர், கானவர், குறத்தியர். Aves: psittacus, pavo. Animalia: tigris, leo, ursus, elephas. Oppidum: சிறுகுடி. Aqua: fluvius, fontes. Flores et arbores: வேங்கை, குறிஞ்சி, காந்தள், சந்தனம், தேக்கு, அகில், அசோகு,

புன்னை. Frumenta, quae comedunt: semina arundinis மூங்கில் dictae; oryzae species, quae ஐவனம் et quae தோரை dicitur; insuper panicum. Tympanum: தொண்டகம். Cithara: குறிஞ்சியாழ். Musica: குறிஞ்சியிசைப் பாட்டு. Officia: serere agros, e panico aves arcere, mel extrahere, radices bulbosas ad cibum evellere, lavare se in fontibus etc.

15. பாலை. Deus: காளி. Rex et regina: காளை, விடலை, மீளி, யிற்றி. Incolae: எயினர், எயிற்றியர், மறவர், மறத்தியர். Aves: turturae, milvi, vultures. Animalia: silvestris canis, செந்நாய் dictus. Oppida: குறும்பு. Aqua: puteus. Flores et arbores: குரா, சிறுபூளை, பாலை, மா, கள்ளி. Frumenta, quae comedunt: ea, quae furto ac rapina aliunde comparare possunt. Tympanum: துடி. Cithara: பாலையாழ். Musica: பஞ்சுரம், வெஞ்சமம். Officium: si forte turbo venti adveniat, ibi ab aestu solari.

16. முல்லை. Deus: விட்டுணு. Rex et regina: குறும்பொறை, நாடன், தோன்றல், மனைவி, கிழத்தி. Incolae: இடையர், இடைச்சியர், மாயர், மாச்சியர். Aves: galina silvestris. Animalia: damae, cervi, lepores. Oppida: பாடி. Aqua: parva stagna et torrentes. Flores et arbores: துளசி, முல்லை, செங்காந்தள், கொன்றை, காயா, குருந்தம். Frumenta: வரகு, சாமை, காராமணிப்பயறு. Tympanum: பம்பை. Cithara: முல்லையாழ். Musica: சாதாரி. Officia: dicta frumenta serere, colere, colligere; pascere greges; fistula pastorali canere et vociferando choreas ducere ac tandem in torrentibus se lavare.

17. மருதம். Deus: தேவேந்திரன். Rex et regina: ஊரான், கிழவன், கிழத்தி, மனைவி. Incolae: உழவர், உழத்தியர், கடையர், கடைச்சியர். Aves: cygnus, ardea, anates, அன்றில், நாரை, போதா, கம்புள், குருகு. Ani-

malia: bubali et canes aquatici. Oppida: பேரூர், மூதூர். Aqua: flumen. Flores et arbores: தாமரை, கழுநீர், குவளை, மகிழ், காஞ்சி, வல்லி, மருதம். Frumenta: quamplures oryzae species. Tympana: கிணை, மணப் பறை, முரசு, முழவு. Cithara: மருதயாழ். Musica: மருதம். Officia; ingenti pompa festa celebrare; oryzae segetes colere; in fluvio et stagnis se lavare.

18. நெய்தல். Deus: வருணன். Rex et regina: சேர்ப்பன், புலம்பன், பரத்தி, நுளைச்சி. Incolae: பரதர், பரத்தியர், நுளையர், நுளைச்சியர், அளவர், அளத்தியர். Aves: cornix maritima. Animalia: சுறா, quod, licet sit piscis, inter animalia numeratur. Oppida: பாக்கம், பட்டினம். Aqua: mare et saluginosae aquae, puteus. Flores et arbores: தாழை, கடம்பு, புள்ளி, புன்னை, கொங்கு. Cibus: Pisces et quae, vendito pisce et sale, sibi emunt frumenta. Tympana: கோட்பறை, பம்பை. Cithara: விளரியாழ். Musica: செவ்வழி. Officium: piscari, captos pisces sale conspergere, conspersos sole siccare, sic siccatos vendere et in mari se lavare.

19. Cum haec omnia singulis locis propria dicuntur, non excluduntur alia, quae ibi esse possunt, sed non ut propria, et hanc proprietatem observare, dicitur இடவுரிமை. Advertendum quoque, quod non omnis fert omnia tellus. Unde in monte இமையம் dicto sunt elephantes et in monte பொதியமலை dicto non elephantes, sed sandali arbores multae sunt; quare error esset, laudare hunc montem ab elephantibus et illum a sandalo, et sic de caeteris, quod studio ac usu edisci potest.

§ 3.

பண்புரிமை (Conditionum Proprietas).

20. Hic nomine பண்பு seu குணம் intelligunt 1. tribuum diversitatem, 2. passiones animi, 3. figu-

ram, mensuram, colorem rei et hujusmodi. Quare 1. quatuor hic sunt praecipuae, ac nobiles tribus: Brachmanes, அந்தணர் dicti; e regia tribu homines, அரசர், licet nunquam regimen habeant, et passim pauperes sint; வணிகர் mercatores; et tandem சூத்திரர், agricolae, pastores et operarii. Horum singulis diversa tribuunt officia, ac 1. dicunt, divinam edocere legem Brachmanibus tantum convenire, eam autem ediscere Brachmanibus, regibus et mercatoribus proprium esse; quarti vero ordinis hominibus id interdictum esse volunt; caeteras autem scientias et artes omnes ediscere possunt; quod quam injustum sit et rationi dissonum, hic referre omnino supervacaneum est. 2. Arma tractare, elephantes, equos ac currus regere, exceptis Brachmanibus, caeteris communia sunt. 3. Custodire alienam provinciam, quod vocant பாதுகாவல், omnibus convenit, sed custodes proprii regni sunt tantum reges. 4. Ad exteros reges legatione fungere Brachmanibus et regiae tribus hominibus proprium dicunt. Si vero quis tertii vel quarti ordinis praecipuo a rege donatus sit nomine, ille quoque et legatione fungere et propriae provinciae custos esse potest.

21. Passiones animi. De his nihil dicunt praeter id, quod nostri rhetores docent, sive quoad modum excitandi in auditoribus varios animi affectus, sive quoad effectus cujuslibet passionis. Siquidem manifestum est, quantum unus idemque vir agat et loquatur diverso prorsus modo, quando desiderio vel amore afficitur, et quando ipsemet odio aut ira correptus est, quae diligenter observare பற்றுதலுரிமை vocant.

22. Qnoad figuram, mensuram etc., dicunt observari proprietates, quando dicuntur non communia,

sed quae specialia cujuslibet rei sunt; ex. gr. si dicas பைங்கிளை, பைவரகு, communis conditio est: siquidem segetes omnes virides sunt, antequam maturescant. Si autem dicas செறிகுரற்றினை et தாற்றுக்கதிர்வரகு, est speciale, quia explicat spicas proprias hujusmodi segetum. Sic பசுங்கதலி, உயர்தேங்கு commune aliis arboribus; sed விரிதலைக்கதலி et முரவிலைத்தேங்கு his specificum. Et error sane non est, communes conditiones rerum afferre, sed valde laudandum addere specificas. De his loquar, ubi de figura, தன்மை dicta.

23. Nomine ஒழுக்குரிமை hortari intelligunt, ne improbabilia dicantur, sed attendamus ad id, quod solet accidere. Hinc bene reprobant hoc வெண்பா:

> அலைகடல்களெழுந் தூரத்தந்தாக்கினாடே
> மலையனையமா வினையானையோட்டிக. கலவரை
> நீருக்கிவையநெடுங்குடையின் கீழ்வைத்தான்
> மருச்சீரமாணிக்தார்மன்.

Ubi de unius provinciae rege dicitur, maria omnia opplevisse, et per aëra elephantes duxisse; quae nec de universali et absoluto terrarum orbis rege apte dicerentur.

§ 4.

சொல்லுரிமை. (De Proprietate Locutionis.)

24. Quatuor dictionum genera distinguunt Tamulenses. சனுக்கிரகம், சங்கதம்; utramque deorum proprias inepte dicunt. Insuper அவப்பிரஞ்சனம், propriam semi-deorum, quos இழிசினர் vocant. Tandem பாதகம், propria cujuslibet regi et provinciae. Hanc subdividunt in தற்பவம், தற்சமம், தேசிகம். Ex his dictio pure Grandonica தற்பவம்: sic பாபம், அபாபம், நயம், நதியம், திதியம். Dictio Grandonicis et Tamulicis communis: தற்சமம்; sic குங்குமம், உலகம்,

மலையம், மாருதம். Dictio pure Tamulica தேசிகம்: sic நிலம், நீர், தீ, வளி, சோறு. In versu autem miscere Tamulicis verba Grondonica, ut Latinis Graeca, saepe laudant et hujusmodi carmen dicitur உறுப்புச்செய்யுள் ex. gr. வெண்பா:

தாரதாரத்தொப்பத்தராதலத்தோங்கி
வாராதரத்தந்தரத்தில்வாழ-ப்பாராகச்
சிரசாரணகத்திரவிதிங்கள் மீன்பூண்டாட்
கரசாரணதிதொழீர்கண்டு.

25. Ut autem peculiariter de lingua செந்தமிழ் loquar: hujus dictiones dividuntur in இயல்புவழக்கு et தகுதிவழக்கு. Ad இயல்புவழக்கு spectant இலக்கண மொழி, இலக்கணப்போலிமொழி, மரூஉமொழி. Sic நிலம், நீர், தீ, வளி, ஆகாயம், கூழ், பால், பாகு, பாளிதம், மாந்தர், புள், விலங்கு, quae sunt juxta regulas Tamulici sermonis, dicuntur இலக்கணமொழி. Quae vero non sunt juxta regulas, sed a classicis auctoribus usurpantur, dicuntur இலக்கணபோலிமொழி: sic pro இலமுன் — முன்றில்; pro கோவில் — கோயில், pro பொதுவில் — பொதியில், pro கண்மீ — மீகண், pro யாவர் — யார், pro எவன் — என். Tandem quae sunt contra regulas, sed apud auctores usu invaluerunt, dicuntur மரூஉமொழி: sic pro சோழநாடு — சோணாடு, pro மலையநாடு — மலாடு, pro மட்கட்டி — மண்ணாங்கட்டி. Praeterea ad தகுதிவழக்கு spectant இடக்கரடக்கல், மங்கலமரபு, குழூஉக்குறி. Si dictiones, quae unum dicunt et aliud intelligendum designant, quod explicare nolunt, dicuntur: இடக்கரடக்கல். Sic ut dicant உண்டுவருதும், saepe dicunt கானமேனீர் பெய்துவருதும் vel வாய்பூசிவருதும் vel அந்திதொழுதுவருதும். Insuper, quae, ut rei defectum vel deformitatem abscondant, eam cum laude nominant, dicuntur மங்கலமரபு மொழி. Sic pro செற்றார் — துஞ்சினார், pro ஓலை — திருமுகம pro சுடுகாடு — நன்காடு, pro காராடு — வெள்ளாடு, pro யமன் — தருமன், ut apud nos dicitur lucus, qui

minime lucet, et Parca, quae nemini parcit. Tandem quae in coetu quorundam hominum tantum usurpantur, dicuntur குழூஉக்குறி. Sic aurifices aurum பறி dicunt; elephantum ductores மாரை, vestem, vocant; homines silvestres கள்ளு dicunt சொல்விளம்பி.

26. Insuper sunt குறிப்புச்சொல், et sic dicuntur dictiones veluti mysticae, quae denotant aliud ab eo, quod exprimuut, ut sunt பொதுச்சொல், de quibus P. II., No 3. Item novem விகாரம் P. I., No. 30; sic தொகுகிவழக்கு hic numero superiori; வினைக்குறிப்பு P. II., No 58; ஆகுபெயர் P. II., No. 6; அன்மொழித்தொகை P. II., No. 33 et similia. Advertendum tamen, ne, dum mystice loqui volueris, obscurus fias, quare scribentis prudentiae est, addere seu verbum seu adjectivum seu aliam quamcumque dictionem, unde appareat, quid ipse intelligat, licet illud non exprimat: ex. gr. நாகம் est திரிசொல், plura significans; etenim serpens, elephas, simius, nubes. Haec dictio, pluribus communis, fit eleganter propria cuilibet, addito uno veluti adjectivo: sic பைநாகம் specifice est serpens, மொய்நாகம் elephas, இருகைநாகம் simius, பெய்நாகம் nubes, quod perspicuum et elegans est; sic hoc விருத்தம்:

மொய்நாகமொத்திருண்டுமுழங்கிநெடுமின்னெரிப்ப
மெய்நாகநீர்பொழியும்பெருகியபூங்கொம்பிலிரு
கைநாகங்குதித்தாடிக்களித்தனகாலுளம்பெருவப்
பைநாகங்கண்டலறிப்பதறிபுனோந்தோடினவே.

Elegantius adhuc erit, si hujusmodi dictioni addatur vel adjectivum vel participium, quod oppositum videatur notioni primae ac obviae illius vocabuli: ex. gr. புண்டரீகம் obvie significat florem தாமரை, sed etiam significat tigridem: pro quo dicas பூவாத புண்டரீகம். Oppositum autem est தாமரை non florescere et புண்டரீகம் non florescens nihil aliud est, quam

tigris. Sic *பறவா நாரை* est taurus; *உண்ணுக்குமரி* est *தாழை*; *இமைக்குங் குவளை* = oculus et similia, in quibus apparens antithesis elegantiam addit et contrahit ad unam notionem id, quod ex se plura significabat. Plures hujusmodi antitheses in uno versu proponam, ubi omnia contrahuntur ad significandum equum. *விருத்தம்:*

> பாடாதகந்திருவம்பதிந்தெறியாகந்துகமுட்
> கோடாதகோணமுறைகூறுதகிள்ளைமலர்.
> சூடாதபாடலம்போர்தொடாக்குந்தம்பின்னிக்கீழ்
> நீடாதசடிலமுனைநெகிளாமாவீங்குளவோ.

Hic obvio sensu *கந்திருவம்* est quaedam cantillena, *கந்துவம்* pila lusoria, *கோணம்* curvitas, *கிள்ளை* psittacus, *பாடலம்* arbor florifera, *குந்தம்* lancea missilis, *சடிலம்* plecta, *மா* arbor manguesra dicta. Praeterea haec octo nomina sunt synonima equi, ad quam notionem hic contrahuntur per addita participia per antithesin opposita primae notioni. Et hoc modo *பொதுச்சொல்* factum est *உரிச்சொல்*, in quo consistit *சொல்லுரிமை*.

27. Quando unius generis species plures, quibus diversa verba conveniunt, unico verbo explicare volumus, tunc omisso, quod particulare est, uti debemus verbo omnibus communi, et hoc ipsum erit *சொல்லுரிமை*, proprietas locutionis, ex. gr. e genere tympanorum et similia alia, ut *பறை*, explicantur per *கொட்டுதல்*, alia, ut *குழல்*, per *ஊதல்*, alia, ut citharae, per *உளர்தல்*, sed his omnibus commune est *படுத்தல்*, *முழங்கல்*, *இயம்பல்* etc., quare dicendum est *பறைகுழலியாழ் முழங்கின*, *இயம்பின*. Sic ex armorum genere *அம்புகளையெய்வார்*, *வேலையெறிவார்*, *வாளால் வெட்டுவார்*; sed commune omnibus est *தொட்டல்*, *வழங்கல்*, *பயிற்றல்*, unde *வாள்வேலம்புகளைப் பயிற்றினர்*, *வழங்கினர்*. Sic e genere monilium proprium est dicere *முடியைக்க*

வித்தான், மேகலைக் கட்டினான், குழையையிட்டான், வளையைத்தொட்டான், ஆரங்களைப் பூண்டான். Quae si unita veniant, nullo ex his verbis uti convenit, sed quod monilibus omnibus commune est, ut அணிதல், தாங்கல் etc. Sic முடியுங்குழையும் வளையுமுதலாயின வணிந்தார், தாங்கினார். Adverto, apud auctores பூணல், idem esse, ac அணிதல், unde commune esse potest omni monilium generi.

28. Tandem ad proprietatem locutionis spectat regula, qua praecipiunt, ut, si ad laudem vel improperium alicujus viri praeter nomen proprium addantur plura appellativa, semper in fine venire debeat nomen proprium. Sic போர்முகத்தஞ்சா நெஞ்சன கேள்விநல்லோன வரையாக் கொடையோன் சீவகனென்பான், ubi nomen proprium சீவகன் ultimo venit.

FINIS PARTIS TERTIAE.

PARS QUARTA.

யாப்பு. — POËSIS.

De hac praecipue loquuntur libri யாப்பருங்கலம் et காரிகை.

CAPUT I.

DE PEDIBUS AC ALIIS VERSUI NECESSARIIS.

1. Quae metro necessaria sunt, செய்யுளுறுப்பு vocant; quasi carminis membra. Sex ipsi numerant எழுத்து, அசை, சீர், தளை, அடி, தொடை; scilicet எழுத்து literae, de quibus satis suo loco dictum est, அசை, quod infra explicabo, சீர் pedes versus, தளை connexio pedum, அடி singuli versus unius strophae, தொடை consonantia versuum in una stropha. Omissis literis, de aliis quinque membris per singulos paragraphos loquar.

§ 1.

அசை.

2. அசை sunt membra, quibus formantur pedes. Duo autem sunt, நிரையசை et நேரசை. Ex his 1. நிரையசை constat semper duabus syllabis in una eademque dictione, quarum prima sit brevis sine duplici consonante sequenti; secunda autem potest esse vel brevis vel longa cum consonante vel non. Sic வெறி

est நிரையசை ex duplici brevi, நிறம் est நிரையசை ex duplici brevi et consonante; சுரு est நிரையசை ex brevi et longa. Tandem விளாம் est நிரையசை ex brevi, longa et consonante. 2. நேரசை semper unica syllaba constat, quae sit vel natura longa, vel metro, si brevem consona bina sequantur. Vel tandem sit omnino syllaba brevis sine consonante, sed quae enumerato uno vel altero அசை sola remaneat in fine dictionis, quod a Latinis vocatur caesura et non eo modo, quo venit in versu pentametro. Ita in primo versu Virgilii: Arma virumque cano, Trojae qui primus ab oris. Hic n o ex cano et j a e ex Trojae dicitur caesura, ut scandenti patebit. Ea autem vis est hujusmodi caesurae, ut ex hoc ipso brevis sumi possit ut longa. Sic Virgilius: Pectoribus inhians spirantia consulit exta — et: Emicat Euryalus et munere victor amici. Hic autem b u s a pectoribus et l u s ab Euryalus, quia caesura producuntur, longae fiunt, cum omnino breves sint, quod pluries invenitur apud Virgilium. Hoc autem, quod apud nos permittitur ut licentia, apud Tamulenses est regula necessaria et reprehenduntur, qui caesuras, licet natura sua breves, in versu non sumunt ut longas. Sic ஆழி est duplex நேரசை, primum ex syllaba natura longa, secundum ex brevi quidem, sed caesura. ஆம்பல்: hic ஆம்-நேர் ex longa cum consonante, பல்-நேர் ex brevi, sed metro longa, quia sequitur consonans. Unde si dicas ஆம்பலே, jam பலே est நிரை, quia est duplex syllaba, quarum prima est brevis, tum metro, tum natura. Adverto, quod caesura etiam brevis, ut diximus, est metro longa, sed potest aliquando connunerari primae syllabae sequentis vocabuli et cum illa fieri unum நிரை. Sic in hoc versu ex கம்பன்: அல்லினமாரி அனைய நிறத்தவன் scanditur: அல்லின - மாரி அ - னைய நி - றத் தவன், ubi caesurae ரி - ய cum sequenti unum நிரை யசை formant. Quod saepe in versu விருத்தம் elegans

est et in aliis quoque versibus permittitur; sed nunquam in versu வெண்பா dicto, in quo errant hujus temporis semi-poetae.

§ 2.

சீர். (Pedes Versus.)

3. Ex அசை fiunt pedes, quibus nomen dederunt, quod est semper exemplum regulae. Triginta pedes assignant, quos ad quatuor classes reducunt; prima continet duos pedes, secunda quatuor, tertia octo, quarta sedecim. Quare prima classis, அசைச்சீர், sunt pedes seu melius caesurae, ut in nostro pentametro, ex unico அசை, vel நேர் et dicitur நாள், vel நிரை et dicitur மலர். Secunda classis இயற்சீர்: pedes, qui duobus அசை constant et sunt நேர்நேர், quod dicitur தேமா; நிரைநேர் - புளிமா; நிரைநிரை - கருவிளம் et நேர்நிரை - கூவிளம். Tertia classis உரிச்சீர்: pedes trium அசை, addendo supradictis quatuor in fine vel unum நேர் vel unum நிரை. Sic நேர்நேர்நேர், தேமாங்காய்; நிரைநேர்நேர், புளிமாங்காய்; நிரைநிரைநேர், கருவிளங்காய்; நேர்நிரைநேர், கூவிளங்காய். Hi quatuor pedes cum desinunt per நேர், dicuntur நேரீற்றுரிச்சீர். Et cum sint proprii versus வெண்பா, vocantur etiam வெண்சீர். Eodem modo alii quatuor desinunt per நிரை: sic நேர்நேர்நிரை, தேமாங்கனி; நிரைநேர்நிரை, புளிமாங்கனி; நிரைநிரைநிரை, கருவிளங்கனி; நேர்நிரைநிரை, கூவிளங்கனி et sunt நிரையீற்றுரிச்சீர். Cum autem proprii sunt versus வஞ்சி dicti, dicuntur etiam வஞ்சிச்சீர். Quarta tandem classis பொதுச்சீர் pedes ex quatuor அசை et sunt sedecim, scilicet si addas primis quatuor No. 2 seu நேர்நிரைதண்ணிழல் vel நேர்நேர்தண்பூ vel நிரைநேர்நறும்பூ vel நிரைநிரைநறுநிழல்; hoc modo quatuor quater ductis, habes 16 pedes, eorumque nomen est தேமாத்தண்ணிழல், தேமாத்தண்

பூ, தேமாநறும்பூ, தேமாநறுநிழல் et sic de caeteris. Hi pedes raro usurpantur.

§ 3.

தளை. (Connexio Pedum.)

4. தளை sunt compedes, unde hic est connexio, qua inter se metro colligantur pedes; hujusmodi connexiones septem esse dicunt, quae re vera ad quatuor classes reduci possunt. 1. ஆசிரியத்தளை, 2. வெண்டளை, 3. கலித்தளை, 4. வஞ்சித்தளை. Ex his ஆசிரியத் தளை fit, cum ita veniunt இயற்சீர், ut ultimum அசை praecedentis pedis idem sit ac primum sequentis, unde post நேர்நேர் vel post நிரைநேர் veniat pes per நேர்நேர் vel நேர்நிரை et tunc vocatur நேரொன்றாசிரியத்தளை. Sic si post தேமா vel புளிமா veniat தேமா vel கூவிளம். Pariter si post நிரைநிரை vel நேர்நிரை veniat pes per நிரைநேர் vel நிரைநிரை, vocatur நிரையொன்றாசிரியத்தளை. Sic post கருவிளம் vel கூவிளம் veniat புளிமா vel கருவிளம். Exemplum:

திருமழை - தலைஇய - விருணிற - விசும்பின -
விண்ணதி - ரிமிழிசை - கடுப்ப -
பண்ணமைத் - தவர்தேர் - சென்ற - வாறே.

Hic pedes omnes lineis distinctos dedimus: ibique duplex ஆசிரியத்தளை constanter venit, ut consideranti patebit.

5. வெண்டளை, connexio propria versus வெண்பா dicti. 1. Si veniat இயற்சீர் et unum cum alio disconveniat, ita ut post pedem desinentem per நேர் veniat incipiens per நிரை et contra, dicitur இயற்சீர் வெண்டளை. 2. Si veniat வெண்சீர், qui semper desinunt per நேர்காய், debet succedere semper incipiens per நேர் et dicitur வெண்சீர் வெண்டளை. His autem

duobus modis communis regula esto: மாமுன்னிரையும் விளமுன்னேருங்காய் முன் நேரும் வரும், ubi முன் debet intelligi = sequitur; sic மா sequitur நிரை; விளம் et காய் sequitur நேர்; praecedente, scilicet, pede desinente per மா, venire debet pes incipiens per நிரை, praecedente vero pede desinente per விளம் vel காய், sequi debet incipiens per நேர். Exemplum வேண்பா:

வெய்ய - குரமேன்றி - வெஞ்சினவே - றுட்கொளினும் -
பெய்யு - மழைமுகிலைப் - பேணுவரால் - வையத் -
திருள்பொழியுங் - குற்றம் - பலவெனினும் - யார்க்கும் -
பொருள்வழிவார் - மேற்றே - புகழ் -

Hic hoc modo veniunt pedes sequentes:

தேமா - புளிமாங்காய் - கூவிளங்காய் - கூவிளங்காய் -
தேமா - கருவிளங்காய் - கூவிளங்காய் - தேமா -
கருவிளங்காய் - தேமா - கருவிளங்காய் - தேமா -
கருவிளங்காய் - தேமா - மலர். -

De hoc ultimo pede loquar suo loco, ubi de வெண்பா.

6. கலித்தளை, connexio versus, கலிப்பா dicti. Si veniant pedes, வெண்சீர் dicti, qui omnes desinunt per நேர் (காய்) et sequatur pes incipiens per நிரை, dicitur கலித்தளை, unde haec connexio est omnino opposita connexioni, வெண்டளை dictae. Exemplum கலிப்பா:

செல்வப்போர்க் - கதக்கண்ணன் - செயிர்த்தெறிந்த - சின
வாழி -
முல்லைத்தார் - மறமன்னர் - முடித்தலையை - முருக்கிப்
போய் -
யெல்லைநீர் - வியன்கொண்மூ - விடைநுழையு - மதியம்
போன் -
மல்லலோங் - கெழில்யானை - மருமம்பாய்ந் - தொளித்ததே. -

Hic intra singulos strophae versus venit hujusmodi connexio.

7. வஞ்சித்தளை, connexio versus வஞ்சிப்பா dicti. Quando veniant வஞ்சிச்சீர், i. e. pedes trium அசை, quorum ultimus sit நிரை (கனி), tunc si initium pedis subsequentis consonat cum praecedenti அசை ac propterea incipiat per நிரை, dicitur ஒன்றியவஞ்சித்தளை. Si dissonet et incipiat per நேர், est ஒன்றாவஞ்சித்தளை. Exemplum வஞ்சிப்பா:

விரைவாய்மலர் - நக்குவப்பன - மிடைவண்டின - மியாழொலிப்பன -
கரைவாய்வெழு - முகைத்தாழைகள் - கடிகமழ்வன - காவெங்கணு -
மிரைவாய்விரை - யிளவேனிலின் - டின்புற்றிரு - நிலத்துலாவவே -

Hic ஒன்றியவஞ்சித்தளை et ஒன்றாவஞ்சித்தளை promiscue veniunt.

8, Appendix. Quoad dictas versuum connexiones: 1. duo அசைச்சீர் considerantur ut இயற்சீர். Sic நாள் ut தேமா et மலர் ut கருவிளம். 2. Ex 16 பொதுச்சீர் octo, qui desinunt per பூ, considerantur ut வெண்சீர் desinentes per காய், et octo desinentes per நிழல் considerantur ut வஞ்சிச்சீர், qui desinunt per கனி. Quare si post pedes desinentes per பூ sequatur incipiens per நேர், dicitur வெண்டளை, et si sequatur incipiens per நிரை, dicitur கலித்தளை. Si vero post desinentes per நிழல் sequatur நிரை, est ஒன்றியவஞ்சித்தளை. Si sequatur நேர், est ஒன்றாவஞ்சித்தளை. Eodem modo, quoad அசைச்சீர். Si post நாள் sequatur நேர் et post மலர் - நிரை est ஆசிரியத்தளை. Si e contra post நாள் - நிரை et post மலர் - நேர், dicitur வெண்டளை.

§ 4.

அடி.

9. அடி hic sunt singuli versus unius strophae, qui conflantur ex pluribus சீர் seu pedibus. Quare qui duobus pedibus constant, sunt குறளடி; qui tribus, சிந்தடி; qui quatuor, அளவடி; qui quinque, நெ

டிலடி; qui sex et ultra, கழிநெடிலடி. Versus tamen, qui supra octo pedes numerant, in poëmatibus venire reprobant. Exempla:

குறளடி.
2 pedum.

மாதுமாண்பெழக்
கோதுகொன்றுநோய்க்
காதுகாத்தனை
பாதுபாவையே

சிந்தடி.
3 pedum.

குயினம் - ருட்டிய - கோண்மொழி -
யயினம் - ருட்டிய - வம்பக் -
மயினம் - ருட்டிய - மாண்புடைக் -
குயினம் - ருட்டிய - கூந்தள்ள -

அளவடி.
4 pedum.

பருவிலார் - மனமென - முகில்ப - ரந்துநாற்
கருவிலார் - மனமென - க்கருக - வந்தரங் -
திருவிலார் - மனமென - த்தேம்ப - மாங்குயில் -
மருவிலார் - மனமென - மஞ்ஞை - யாடுமால்.

நெடிலடி.
5 pedum.

இன்றே - யுள்ளார் - நாளையி - றப்பா - ரிது
வல்லாற்
பொன்று - ருண்டோ - பூதலத் - தெங்கும் -
புகழ்விஞ்சிக் -
குன்று - மின்னார் - காசொளி - கொண்மா -
முடிகொண்டே -
நின்று - ருள்ளும் - பொன்றுயிர் - நீங்கா -
நிலையார்யார் -.

கழிநெடிலடி.
6 pedum.

நூல்வழி - புகழே - யொன்று - நொடிப்
பிணிற் - பரந்த - மேகம -
வேல்வழி - யொளியே - போன்று - மின்னி
யார்த் - திறைவனன்பின் .-
பால்வழி - பயனே - போன்று - பகலிரா -
வளவிற் - றாவிசு.
கோல்வழி - பட்டமே - போன்று - கூவெலாங் -
கேழ்த்த - தன்றே.-

Hoc modo 7, 8 etc. pedibus carmina alibi videri possunt.

§ 5.

தொடை (CONSONANTIA VERSUUM UNIUS STROPHAE INTER SE).

10. தொடை hic sumitur pro consonantia, quam versus unius strophae habent inter se. Quinque autem consonantias assignant: மோனை, இயைபு, எதுகை, முரண், அளபெடை. Ex his 1. மோனை, i. e. initium, est quando in eodem versu repetitur prima illius syllaba. 2. இயைபு fit, quando in eodem versu repetitur ultima ejus syllaba 3. எதுகை, quando repetitur secunda litera primi pedis. 4. முரண், quando venit antithesis primi pedis. 5. அளபு, quando versus incipiunt vel per உயிரளபெடை vel per ஒற்றளபெடை, de quibus Pars I, No. 13 dictum est. Ex his praecipua sunt மோனை et எதுகை, de quibus propterea distincte loquar.

11. மோனை. Dixi supra மோனை fieri, quando in eodem versu repetitur prima illius syllaba: addo, quod, etiamsi non veniat illa eadem, satis est, si veniat aequivalens. Ad hoc autem aequivalere dicunt inter se அ, ஆ, ஐ, ஔ; item இ, ஈ, எ, ஏ; item உ, ஊ, ஒ, ஓ. Item ex consonantibus ச cum த; ஞ cum ந et ம cum வ. Quare si in principio versus veniat v. g. சிகரம், erit மோனை, si inde cursu veniat, சினம், சீயம், செரு, சேனை vel etiamsi venerit திரை, தீபம், தெரு, தேசு, et sic de caeteris.

12. எதுகை. Diximus supra, requiri ad hanc consonantiam, ut secunda litera, quae venit in principio primi versus, sic veniat in aliis. Adverte tamen 1. quod prima versus syllaba non debet venire quidem, sed debet venire alia quantitate similis; unde pro கட்டு non erit எதுகை, dicere பாட்டு. Diphtongi autem ஐ et ஔ, ut suo loco diximus, aequivalent his அய், அவ். unde bene pro கையிரண்டும் erit எதுகை - மெய்யிரண்டும் et pro ஔவியம் - செவ்வியம et 2. dixi,

debere venire secundam literam primi versus, non autem secundam syllabam, unde sufficit, veniat consonans sequens primam syllabam et hoc vel veniat simplex consonans sine vocali vel cum vocali; sic pro கற்க sufficit, veniat பெற்று, பற்றி, வெற்பு. Si tamen talis consonans sit ய, ர, ழ et his adhaereat alia consonans, haec quoque venire debet, ut sit எதுகை. Sic pro சேர்ந்தான் - காய்ந்தான், வாழ்ந்தான். Non est எதுகை, dicere பார்த்தான், தேய்த்தான், வீழ்த்தான், licet veniat ய, ர, ழ, sed dicendum போர்ந்த, தேய்ந்த, வீழ்ந்த. 3. Si vero non simplex consonans, sed unita vocali veniat, optimum quidem est cum eadem consonante venire eandem vocalem in aliis versibus, sed non est necessario requisitum. Satis est venire eandem consonantem cum quacunque alia vocali, dummodo ejusdem quantitatis sit. Sic pro கரு optime veniet உரு, தரு, தெரு, குரு. Sed sufficit, si cum ர veniat brevis: sic பரி, திரை, இரவு.

13. Praeterea sex classes consonantiae, எதுகை dictae assignant, ex quibus, praeter ultimas duas, sunt re vera licentia, non regula, quas sequi non convenit Quare 1. மூன்றுமெழுத்தொன்றெதுகை, quando, si, mutata secunda litera, sequens syllaba consonat. Sic pro மெய்மை - நன்மை; pro கற்பு - பண்பு. 2. இனவெதுகை, quando secunda litera mutatur ita, ut veniat aspera pro aspera, tenuis pro tenui et media pro media. Sic திருவள்ளுவன் dixit pro தக்கார் - எச்சத்தால், pro அன்பு - நண்பு et pro எல்லாம் - பொய்யா. 3. ஆசெதுகை, quando ablatis consonantibus ய, ர, ல, ழ, si veniant, consonet tantum sequens litera. Sic pro வாய்ந்து - வேந்தன்; pro சீர்த்த - பூத்த; pro பால்போல - ஆபோல et pro வாழ்கின்ற - போகின்ற. 4. கடையாகெதுகை, quando non secunda, sed ultima syllaba primi pedis venit eadem in omnibus versibus. Sic pro எச்சத்தார் - சுற்றத்தார், pro பரியால் - மணியால். Hi quatuor modi

imitandi non sunt. 5. இடையாகெதுகை, quando secunda syllaba primi pedis invariata reperitur in aliis versibus: sic குறள்:

அகரமுதலவெழுத்தெல்லாமாதி
பகவன்முதற்றேயுலகம்.

Unde constanter venit க. Hic modus communis est. 6. Tandem தலையாகெதுகை, quando, excepta prima syllaba primi pedis, unus pes integer in caeteris omnino consonat. Sic கருவி, அருவி, மருவி, குருவி, உருவி et est modus omnium elegantissimus, licet difficilior, in quo singulare est poëma, தேம்பாவணி dictum, ubi non tantum secundus pes, sed saepe secundus et tertius omnino consonant in eadem stropha. De quo tamen advertendum, ne, dum vocum consonantiam quaerimus, sensum violenter deflectemus; sed ita laborandum, ut vocem, quam studiose conquisitam de longe fortasse accersimus, ita collocemus, ut ibi necessaria, et veluti congenita videatur. Exempla:

குறள். சிற்றின்பம்வெஃகியறனல்லசெய்யாரே.
மற்றின்பம்வேண்டுபவர்.

குறள். நல்லார்கட்பட்டவெறுமையினின்னாதே
கல்லார்கட்பட்டதிரு.

வெண்பா. நீணிறத்தாற்சோலைநிறம்பொயரநீடியதன்
புகழேந்தி. முணிறத்தாற்பொய்கைத்தலஞ்சிவப்பமாணி
றத்தான்
முன்னப்புட்டோன்றுமுளரித்தலைவைகும்
அன்னப்புட்டோன்றுமருகு.

கலித்துறை. கரோருகம்போல்வளர்பாவமொழிப்பக்கவின்
மதிபூண்
சரோருகம்போற்சேவடிகண்டணியேனேதார
னக்கு
சிரோருகம்பூப்பப்புணர்பவத்தென்றுஞ்செ
ழுங்கருணை
புரோருகமாகவிளைகாவலூரமலோற்பவியே.

தெம்பாவணி. யானையெழுங்கடலேந்தியதேர்பரிகாற்

விருத்தம். சேனையெழுங்கடல்சென்றுசெழுங்கடன்மே
லேனையெழுங்கடல்மோதலெனப்பகைவர்
தானையெழுங்கடலோருதலைப்படுமால்.

Insuper vide supra No. 9 versus 2, 5, 4 et 6 pedum, quos ibi attulimus.

§ 5.

தொடைவிகற்பம் (Subdivisiones Consonantiae Versuum).

14. Quinque versuum consonantias No. 10 numeravimus. Singulae autem multifarie subdividuntur. 1. Si veniant, non in eodem versu, sed semel in singulis unius strophae versibus, dicuntur அடிமோனை, அடியியைபு, அடியெதுகை, அடிமுரண், அடியளபு. 2. Si uno eodemque in versu, quod sit அளவடி versus, scilicet quatuor pedum, veniant hae consonantiae hoc modo in primo et secundo pede tantum, dicitur இணைமோனை, இணையெதுகை etc. 3. Si veniant in primo et tertio pede, பொழிப்புமோனை, பொழிப்பெதுகை etc. 4. Si veniant in primo et quarto pede ஒரூஉமோனை etc 5. Si excepto ultimo pede, veniant in primis tribus, கூழைமோனை etc. 6. Si, excepto secundo tantum pede, in aliis veniant, மேற்கதுவாய்மோனை etc. 7. Si, excepto tertio tantum pede, veniant in aliis tribus, கீழ்க்கதுவாய்மோனை etc. 8. Si in omnibus pedibus veniant hujusmodi consonantiae, dicitur முற்றுமோனை, முற்றியைபு, முற்றெதுகை etc. Hoc unum adverte, quod cum இயைபு sit consonantia ultimae syllabae versus, quoad hanc consonantiam, quae modo diximus, intelligenda sunt numerando pedes ab ultimo ad primum Exemplum, quoad மோனை, intra eum versum திருக்காவலூரக்கலம்பகம்:

அகவல். (இணை) பணிமதுப்பதுமந்தன்னிகணமறந்து.
(பொழிப்பு) குணிமதிப்பிறைமேற்கொங்குமிழ்ந்த
லரவந்.
(ஒரூஉ) தொல்லையந்தற்பகையொழிந்துசூட்
டொழிந்
(கூழை) தெல்லையுமென்னுளத்திளம்பனிவீச
வுந்
(மேற்கதுவாய்) தொற்பகைப்பருதிசெய்சுடர்முன்
னேலர்.
(கீட்கதுவாய்) நற்பகனண்ணிபவுடுவொளிநல்கவும்
(முற்று) அவையொருங்கணிதேவருங்கொடி
யலரிருச்

சுவையொருங்கமைகனிசுமந்துயாறிமிரவும்
பெருந்திருக்கலாபப்பீலிகளாடும்
அருந்திருக்காவலூரகத்துக்கண்டேன்.
கண்டுளம்பிணித்துகுங்கணிதேன்.
உண்டுளப்பிரிவினியூழியுமரிதே.

Sic quoad தலையாகெதுகை, in eodem versu exemplum ex திருக்காவலூர்க்கலம்பகம். விருத்தம்:

ஆங்கமலத்தேங்கமலமாய்நிலாத்
தாங்கவிருபாங்கவிருதாளெழீ —
நீங்கவலையாங்கவலைநீசவென்
றீங்குவகைநீங்குவகைசேர்ந்ததே.

Hic அடியெதுகை et இணையெதுகை in singulis versibus venisse observa. Sic:

மொய்யுளங்குளிர்க்குமுகிலேபொழிலே
பொய்யுளமயலேபோக்குநிழலே.

Primo versu இணையியைபு, secundo versu பொழிப்பியைபு, et hoc modo de caeteris.

15. Praeterea alios tres modos assignant, quibus inter se consonant versus unius strophae; qui

modi, excepto primo, raro usurpantur. Et 1. அந்தாதித்தொடை, quae figura apud nos dicitur Anadiplosis seu Analepsis, quando, si அந்தம், seu finis unius versus, est etiam ஆதி, id est initium sequentis. Sic illud Virgilii:

Certent et cycnis ululae, si Tytirus Orpheus,
Orpheus in silvis, inter Delphinas Arion.

Apud Tamulenses tamen ad hoc sufficit, ut repetatur vel unica syllaba, vel unum அசை, vel integer pes ex. gr. desinit primus versus per என்றுவகை: si sequens incipiat per கை vel வகை vel உவகை, erit அந்தாதித்தொடை. Debet tamen ultimus versus, seu ultima stropha desinere per vocem, qua incipit primus versus totius carminis. 2. இரட்டைத்தொடை, quando in versu quatuor pedum, quater repetitur eadem vox, etiamsi deficiat aliquando ultima syllaba. Sic scripsit quidam:

ஒக்குமேயொக்குமேயொக்கும்
விளக்கினுடசிறெரியொக்குமேயொக்குங்
குளத்தொட்டிப்பூவினிறம்.

Quod tamen non laudatur. 3. செந்தொடை, quando in tota stropha nulla venit ex hactenus dictis consonantiis: quod, si quilibet versus incipiat diverso அசை et diverso pede, elegantiam aestimant. Sic அகவல்:

பூத்த - சல்லகி - வியன்சினை - க்காவின்.
மிகுதருக்காவலூரகத்
திளைபெழுந்தாளும்வாளமதியாளே.

Hic nulla est consonantia versuum, qui omnes incipiunt diverso அசை et diverso pede.

CAPUT II.

செய்யுளியல்.

DE DIVERSITATE CARMINUM.

16. Quinque habent carminum genera: வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா, மருட்பா. Hoc ultimo excepto, caeteris tres subalternas species assignant singulis, quas dicunt பாவினம். Et sunt: துறை, தாழிசை, விருத்தம், quae tres species quater ductae sunt duodecim. Et cum supradictis quinque generibus carmina sunt septendecim. De primis quinque carminibus hic loquar, sequenti vero capite de eorum subalternis speciebus. Plura hoc tempore vix sunt in usu, tamen ne quis defectum arguat, brevi omnia tradam.

§ 1.

De Carmine வெண்பா dicto.

17. வெண்பா seu வெள்ளை est genus carminis et numero et dignitate primum. Hoc autem primo non admittit nisi pedes இயற்சீர் dicti, id est தேமா, புளிமா, கருவிளம், கூவிளம் et pedes வெண்சீர் dicti, qui relatis quatuor addunt காய்: sic தேமாங்காய் etc. In fine autem ultimus pes debet esse அசைச்சீர், i. e. நாள், மலர், quibus addi potest குற்றியலுகரம், de quo diximus P. I., No 9 et tunc dicuntur காசு, பிறப்பு. Aliquando admittit etiam முற்றுகரம்: அறிவு, கரவு, etc. Sic குறள்:

> எவ்வதுறைவதுலக முலகத்தோ
> டவ்வதுறைவதறிவு.

Alios autem pedes nunquam admittit. 2. Quoad mensuram versuum, petit அளவடி, i. e. versus quatuor pedum. 3. Quoad தளை, i. e. pedum connexionem,

non aliam admittit, quam வெண்டளை, de qua hic No. 5. Hinc 4. tonus hujusmodi versus dicitur செப்பலோசை et tripliciter subdividitur. Si cum connexione வெண்டளை dicta veniant pedes omnes ex வெண்சீர் dictis, tunc dicitur ஏந்திசைச்செப்பல். Si veniant tantum இயற்சீர், dicitur தூங்கிசைச்செப்பல். Si tandem promiscue veniant இயற்சீர் et வெண்சீர், dicitur ஒழுகிசைச்செப்பல். Exempla குறள்:

தீயவைமுன்றுன்பிறர்க்கு - ச்செய்யற்க - தன்னுயிர்க்கே -
நோயவைபின் - றுன்வேண்டா - தான் (ஏந்திசைச்செப்பல்)
பகையவர்க்கன்பினை - க்காட்டலிற் - பார்மேற்.
தகையவை - யெங்கு - மில (தூங்கிசைச்சேப்பல்)
அன்றறிவோ - மென்னு - தறஞ்செய்க - மற்றது.
பொன்றுங்காற் - பொன்று - த்துணை. (ஒழுகிசைச்செப்பல்)

19. Hocmodo constanter procedit வெண்பா, nec ab his regulis nullam unquam admittit vel minimum digressionem. Sex autem sunt hujus carminis species: குறள், சிந்தியல், நேரிசை, இன்னிசை, சவலை, பஃறொடை. Ex his 1. குறள் habet duos versus; primus est quatuor pedum et secundus trium: raro autem ille tres, hic quatuor pedes numerare potest. De primo ordinario modo குறள் vide exempla nuper tradita. De secundo modo ex திருவள்ளுவன்:

உரைப்பாருரைப்பவையெல்லாம்
இரப்பார்கொன் - றீயவார்மே - னிற்கும் - புகழ்.

19. 2. Duplex குறள், simul junctum sub uno எதுகை, est unum சவலைவெண்பா, unde veniunt pedes 4, 3, 4, 3. Sic ex மூதுரை:

அட்டாலும் - பால்சுவையிற் - குன்று - தளவல்ல -
நட்டாலும் - நண்பல்லார் - நட்பல்ல -
கெட்டாலு - மேன்மக்கள் - மேன்மக்க - ளேசங்கு·
சுட்டாலும் - வெண்மை - தரும்

20. 3. Duplex குறள், interposito uno pede, qui தனிச்சொல் dicitur, ita ut primum குறள் et தனிச்சொல் veniat sub uno எதுகை et sequens குறள் sub eodem எதுகை, vel sub diverso, dicitur நேரிசைவெண்பா et est, quod vulgo antonomastice dicitur வெண்பா; et caeteris est usitatius. Adverte, quod தனிச்சொல் est unus pes tantum, sed potest constare ex unico genere அசை vel ex duplici. Unde ex octo pedibus, qui huic carmini conveniunt, ex நிரை tantum est கருவிளம் et ex நேர் tantum sunt தேமா, தேமாங்காய்; alii pedes promiscue habent நிரை et நேர். Quare si தனிச்சொல் sit unius tantum generis அசை, illud வெண்பா vocatur ஓராசிடைநேரிசைவெண்பா. Sed si constat ex utroque அசை commixto, dicitur ஈராசிடைநேரிசைவெண்பா. Exempla:

பரப்புநீர்வையகத்துப்பல்லுயிர்கட்கெல்லாம்.
இரப்பவரின்வள்ளல்களில்லை - யிரப்பவர் -
இம்மைப்பயனுமினிச்செல்கதிப்பயனுந்
தம்மைத்தலைப்படுத்தலான்.

Hic தனிச்சொல் est இரப்பவர், i. e. கருவிளம், pes unius generis அசை - நிரைநிரை, unde hoc carmen dicitur ஓராசிடைநேரிசைவெண்பா. Praeterea:

எஞ்சினாரில்லையெனக்கெதிராயின்னுயிர்கொண்
டஞ்சினாஞ்சாதுபோயகல்க - வெஞ்சமத்துப் -
போரதவராகத்தன்றிப்பிறர்முதுகிற்
சாரர்வெனகைபிற்சரம்.

Hic தனிச்சொல் est வெஞ்சமத்து, i. e. கூவிளங்காய் - நேர்நிரைநேர். Unde cum veniat promiscue utrumque அசை, carmen vocatur ஈராசிடைநேரிசைவெண்பா.

21. 4. இன்னிசைவெண்பா dicitur, quando sine தனிச்சொல் primi tres versus numerant quatuor pedes et ultimus tres et hi vel veniant sub uno எதுகை vel sub duplici. Exemplum ex நாலடியார்:

துகடூர் - பெருஞ்செல்வந் - தோன்றியக்காற் - றொட்டுப் -
பகடு - நடந்தகூழ் - பல்லாரோ - டுண்க.-
வகடுற - யார்மாட்டு - நில்லாது - செல்வஞ்
சகடைக்கால - போல - வரும்.

sub unico எதுகை. Sic:

இன்றுசொல் - லன்றுகொல் - லென்றுகொல் - லென்றெது -
பின்றையே - நின்றது - கூற்றமென் - றெண்ணி -
ஒருவுமின் - றீயவை - யொல்லும் - வகையான் -
மருவுமின் - மாண்டா றறம்.

sub duplici எதுகை. Insuper, quotiescunque venit வெண்பா habens quatuor versus et recedit a regulis, quas de நேரிசை tradidimus, vocatur இன்னிசை. Sic:

பேரொளி - வேண்டிற் - பொருள்பொழிக - பின்றனக்கே -
சேரப் - பொருள் வேண்டிற் - றீதொழிக - பாருலகில் -
இன்றுவப்ப - வேண்டி - னெறிநிற்ப - த்துயரின்மை -
வேண்டில் - வெகுளி - விடல்.

Hoc வெண்பா est omnino ut நேரிசை, sed quia secundum குறள், seu ultimi duo versus veniunt sub duplici எதுகை, vocatur இன்னிசைவெண்பா. Sic:

நீலஞ் - சுனைத்தன்ன - நீர்மை - தலைநிலைத்தே - (4 pedes)
ஞாலந் - தரினென்று - நடப்பில்லார் - (3 pedes)
பூமணமும் - பூண்மணியும் - பொன்று - மணியொளியும் - (4 pedes)

(தனிச்சொல்) - ஆமன்றே -
நாமடைந்த - சீர்க்கெல்லா - நட்பு. (3 pedes)

Est இன்னிசை, quia தனிச்சொல் venit non post secundum, sed post tertium versum, et alia hujusmodi.

22. 5, பஃறொடைவெண்பா, quando plures, quam quatuor versus, numerat, unde habet nomen a பல et தொடை. Omnes autem versus sunt quatuor pedum, excepto ultimo, qui est trium. Et veniunt sub non tot, quam pluribus எதுகை. Exemplum:

பேதமைவித்திட்டுடலேபேதைநிலமாமாயத்
தீதமைவிளையுமுளையேகண்ணீர்தெளித்துயர்து.
காதல்வேர் - வீழ்த்திமருள்காமங்கவடிரண்டாய்
வேதனைபூ - நிந்தைகாய்வீதல்கனியாமென்
றெண்ணார்க்கெயின்றுவிளையுமெனத்தேறி.
மண்ணார்மயனீத்தமாதவத்தின்வாளான்
மறமரக்கோடூர்த்துக்கதீக்கனியைவாய்த்தீ
னறமரமாக்கவினிது.

23. 6. சிந்தியல்வெண்பா, quando tres tantum versus continet வெண்பா. Quod si primus versus numeret quatuor pedes, secundus tres, subinde தனிச்சொல் sub uno எதுகை et ultimus versus tres pedes, dicitur நேரிசைச் சிந்தியல், quia illi simile. Sic:

ஆனிறம்வே - றாயினு - மந்நிறத்த - வாபயந்த -
பானிறம்வே - றன்று - பல்குலத்தோர் - நானிலையின் -
வேறெனினுஞ் - செய்யறனோ - வேறு.

Si vero, ut இன்னிசை, veniant duo versus quatuor pedum et ultimus trium sine தனிச்சொல் sub uno vel pluribus எதுகை, dicitur இன்னிசைச்சிந்தியல். Sic;

காவா - ச்சினத்தென்பேர் - கேட்டலிற் - காய்ந்தெள்ளேல் -
பூவேங்கை - பூநாகம் - பூங்குட்ட - மூண்டெனையுங் -
கோவே - வினையாற் - கொளல்-. (sub uno எதுகை)

24. Ex his sex speciebus, praeter குறள் et நேரிசைவெண்பா, caeterae raro usurpantur. Caeterum வெண்பா est genus carminis, quod et difficilius et elegantius est caeteris. Hoc autem et sublimem conceptum quaerit, ut epigrammata, et strictiorem simulac elegantiorem sermonis stylum. Licet enim plures, quas tradidimus regulas, adamussim observaveris quidem, sed triviali utaris sermone et vulgarem ac despectibilem conceptum afferas, erit ut jumentum,

quod tigridis pelle indutum per herbas pascebat. Hujusmodi plerumque sunt hujus temporis poetarum வெண்பா. Quare ad exemplum lege திருவள்ளுவன் குறள், மூதுரைவெண்பா, நாலடியார், புகழேந்தி.

§ 2.

De Carmine ஆசிரியப்பா dicto.

25. ஆசிரியப்பா habet tonum, அகவலோசை dictum, unde hoc carmen vulgo dicitur etiam அகவல். Quare 1. pedes sunt quatuor இயற்சீர், admittit tamen etiam வெண்சீர் et ex வஞ்சிச்சீர் hos duos: தேமாங்கனி, புளிமாங்கனி et tandem aliquando, licet raro, unum aut alterum ex பொதுச்சீர், solum quando desinunt per குற்றியலுகரம்: sic இறுமாப்பற்றது est புளிமாத்தண்ணிழல், sed desinit per குற்றியலுகரம். 2. Connexio pedum propria est ஆசிரியத்தளை, sed admittit etiam வெண்டளை, கலித்தளை, வஞ்சித்தளை. 3. Mensura versuum propria est அளவடி, i. e. versus quatuor pedum, sed ut infra dicam, alicubi veniunt etiam குறளடி et சிந்தடி, i. e. versus duorum seu trium pedum. 4. Tandem ஆசிரியப்பா in quatuor species dividitur: நேரிசையாசிரியப்பா, இணைக்குறளாசிரியப்பா, நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா, அடிமறிமண்டிலவாசிரியப்பா, de quibus seorsim paucis loquar.

26. நேரிசையாசிரியப்பா, hoc tempore valde usitatum et vulgo அகவல் dictum, continet ad minimum 3 versus et numerare potest non tot, quin plures, qui bini ac bini sub uno எதுகை veniunt. Penultimus versus est trium pedum, caeteri omnes quatuor pedum. Exemplum vide hic, No. 14.

27. இணைக்குறளாசிரியப்பா. In hac specie primus et ultimus versus est quatuor pedum, inter-

medii quotquot sint, duorum vel trium pedum esse debent. Exemplum ex திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்:

வாழிய - வும்பர் - வணங்கியவ - ணங்கெ - (4 pedes)
வாழிவானெளியெ - வாழியாருயிரே (2 pedes)
யாதியையீன்றனை - நீதியையூன்றினை
பானெறியணிந்தனை - மீனெறிபுனைந்தனை
குறைமதிமிதித்தனை - மறைமதிவிதித்தனை
மேதினிகாத்தனை - தீதினிதாற்றினை
கதிக்கதவாயினை - ததிக்கனிவாயினை
வானோர்க்களித்தனை - யீனோரளித்தனை.
தொழுமுளத்துள்ளுறைசோதியை (3 pedes)
யழுமுளத்தாதரவோதியை
நீரகத்தம்புயநேரினை.
யாரகத்தம்பாநீரினை
வானவர்வாழ்த்தவாணமாண்
டூனவர்வாழவிங்கெய்தினை.
யாவலூர்வழியாற்றிருக்
காவலூரருங்காதலே.
யன்புணாநீயிவணமைந்தபின்
பொன்புணருலகொடுபூவுலகொத்ததே. (4 pedes)

28. நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா. Haec species habet versus omnes quatuor pedum; quod si ita dispositi sint versus, ut ordine mutari possint, invariato sono ac sensu, tunc dicitur அடிமறிமண்டிலவாசிரியப்பா. Sic புறநிலைக்கப்பியனார்:

நிலைமண்டிலவாசிரியப்பா: சீதமதிக்குடைசேர்ந்தறங்கிடப்
பத்
தாதவிழ்தாரான்றனிக்கோலோங்கப்
போதவிழ்நிழற்பொழிற்புவியுட
னுழைபகைப்
பேதநீக்கலவும்பெருபுகழ்நாடே.

அடிமறிமண்டிலம்: நீரிடைநுரையினோர்கெடுமிளமையே
காரிடைமின்னிற்கடிந்தொழிம்புகழே
தேரிடையுருளிற்செல்வமாறுமே
தாரிடைமதுவினிற்றவிர்ந்தழியின்பமே.

Hi quatuor versus ad libitum possunt ordine mutari, quin sensus aut sonus mutetur.

§ 3.

De Carmine கலிப்பா dicto.

29. Carminis கலிப்பா dicti sonus dicitur துள்ளலோசை Hoc admittit promiscue omnes pedum species, verum pedes, ut ipsi proprii sunt: கருவிளம், கூவிளம், புளிமாங்கனி, தேமாங்கனி et வெண்சீர், ex quibus frequentius veniunt: புளிமாங்காய், et கருவிளங்காய். Praeter connexionem propriam, கலித்தளை dictam, admittit etiam alias. Versus omnes semper sunt quatuor pedum. Tandem in decem species dividitur: tres dicuntur ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா, quinque கொச்சகக்கலிப்பா, una வெண்கலிப்பா, una கலிவெண்பா. De quibus singillatim loquar, postquam explicavero membra quae ad has species requiruntur.

30. Numerantur prima et secunda membra. Prima sunt தரவு, தாழிசை; ex his primum ex eo, quod venit in principio, dicitur தரவு, quod est sinciput. Et secundum ex eo, quod venit infra illud ad consonantiam, dicitur தாழிசை, quia இசை est consonantia et தாழ் infra. Secunda autem membra sunt quatuor: தனிச்சொல், சுரிதகம், வண்ணகம், அம்போதரங்கம், quae singula explicabo. Et primo தரவுதாழிசை utramque admittit connexionem pedum கலித்தளை et வெண்டளை dictam, habet secundo vel plures versus, omnes quatuor pedum. Exemplum inferius tradam.

31. வண்ணகம், quod etiam முடுகியல் vel அராகம் dicitur, quia petit cani sono celeri; non enim admittit, nisi raro in principio, vel vocalem longam vel consonantem, ut in exemplo inferius patebit. Petit autem non minus, quam quatuor versus, nec admittit

magis quam octo, et quilibet versus numerare debet saltem quatuor pedes.

32. அம்போதரங்கம் dictum a maris unda; தரங்கம் enim est unda et அம்புராசி mare. Sicuti autem undae maris ad litus accedendo diminuuntur, sic veniunt hic quoque versus diminuti pedibus. Scilicet primus பேரெண் habet duo versus quatuor pedum, quibus sensus completur et sic bis debet venire; secundus அளவெண் constat uno tantum versu quatuor pedum et quater debet venire; tertius இடையெண் constat uno versu trium pedum et octies repetitur; quartus சிற்றெண் constat uno versu duorum pedum et sedecies veniunt. Attamen trium pedum இடையெண் (octo) possunt esse tantum quatuor et duorum pedum சிற்றெண் (16) possunt reduci ad octo. Advertendum hic, quod ut haec membra omnia discernantur, quodlibet தரவு, quodlibet தாழிசை, வண்ணகம் et quodlibet எண், omnia et singula debent habere sensum completum et distinctum, ut videndum est in exemplo, quod inferius referam.

33. தனிச்சொல் uno pede venit et subinde sequitur சுரிதகம், scil. அகவல் saltem trium versuum et aliquando venit ad modum versus வெண்பா dicti et sic carmen absolvitur. Et haec de membris versus கலிப்பா.

§ 4.

ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா.

34. ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா tripliciter procedi potest. 1. Venit unum தரவு, tres தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம் et tunc dicitur நேரிசையொத்தாழிசைக்கலிப்பா. Exemplum:

தரவு: வானிடியோர்முரசார்ப்பவண்ணமுகில்வாகனத்தின்
மீனெடிதோர்கொடியேந்திவினையெதிரோப்பொன்றிலை
ஞய்
ஒருதானுமாய்ப்படைத்தவுலகனைத்தும்புரந்தாளுஞ்
சொருதானுநன்றுடாதொழும்பன்சொல்லருளிக்கேள்.

Hic completus est sensus et simul தரவு quatuor versuum.

1. தேடரியபொருணேர்ந்தோர்சீரடிமைகொண்டனபின்
வாடரியதுயர்க்குளையமறப்பவரோமாண்புளரே.
2. புலற்கரியவிழுஞ்செல்வம்பொழிந்தடிமைகொண்டனபின்
சொலற்கரியதுயர்க்குளையத்துரத்துவரோதொடர்
புளரே.
3. மிடிகாணுவாழ்ந்துவப்பவிழைந்தடிமைகொண்டனபின்.
அடிகாணுத்துயர்க்குளையவகற்றுவரோவன்புளரே.

Sic de eadem re ter completus est sensus, unde sunt tres தாழிசை. தனிச்சொல: என்வாங்கு.

கோடியவென்குறைகொண்டெனையொருவா
வாடியவென்னுயிர்வாழத்
தேடியநின்னடிசேரவருள்தியே.

Trium versuum அகவல்.

35. 2. Si post supradictos tres தாழிசை ante தனிச்சொல் interseratur அம்போதரங்கம், dicitur அம்போதரங்கவொத்தாழிசைக்கலிப்பா. Sic:

பேரெண். 1. இலங்கொளிவடிவிஞேயினையினின்றமை
அலங்கொளிமணிகொழித்தமிர்தவேலையே.
2. சீரளித்தனைத்தையுந்திளைக்குநின்கொடை
பாரளித்திறிலபணித்தமாரியே.

Bis hic sensus completur, unde bis duobus versibus quatuor pedum venit பேரெண்.

அளவெண். 4. மூவுலகனைத்தையுமொழிகொண்டாக்கினை –
பூவுலகுறைத்துளிபொழிந்தழித்தனை –
ஐங்கர்கடுஞ்சினத்தழலநாறினை –
மூங்கராருட்கொடுமுகிளநோக்கினை.

Hic et in sequentibus expletur sensus singulis versibus.

இடையெண் 4: வான்றோய் – நயம்பக் – தோய்நீ –
மண்டோய்துயரழித்தோய்நீ –
தென்றோயருட்கடலோய்நீ –
சேல்தோய்மழைத்தயையோய்நீ.

சிற்றெண் 5: அருவமைந்தனை –
யுருவமைந்தனை –
ஆன்றுறந்தனை
வான்றிறந்தனை.
பழிவிலக்கினை
வழிநிலக்கினை
அறத்தினழியே
திறக்கினாழியே.

Post haec, si sequatur, quod supra diximus, தனிச்சொல் et சுரிதகம், erit அம்போதரங்கவொத்தாழிசைக்கலிப்பா.

36. Si ante அம்போதரங்கம், de quo modo diximus, immediate post தாழிசை inseras அராகம், de quo No. 31, ita ut ordine veniant தரவு, தாழிசை, அராகம், அம்போதரங்கம், தனிச்சொல், சுரிதகம், erit வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலிப்பா.

Sic: அராகம்: சினவழியுளியுளிசிதைவுறமுனிவினை.
மனவழியருடாள்வழிநனிதயையினை.
மருடருமறுவறமனமுறையொளியினை.
யிருடருவெளிறறவிருமறையருளினை.

Quae si separatim singula suo ordine junges, apparebit exemplum uniuscujusque ex his tribus ஒத்தாழிசைக்கலிப்பா.

§ 5.

கொச்சகக்கலிப்பா.

37. கொச்சகக்கலிப்பா in quinque species subdividitur. 1. Si tria tantum membra habeat, scil. தரவு

quatuor versuum, தனிச்சொல், சுரிதகம், dicitur தரவு கொச்சகக்கலிப்பா. Potest etiam venire sine தனிச்சொல் et sine சுரிதகம் et habere tantum quatuor versus quatuor pedum sub uno எதுகை eritque தரவு. Exemplum:

செல்வப்போர்க்கதக்கண்ணன்செயிர்த்தெறிந்தசினவாளி.
முல்லைத்தார்மறமன்னர்முடித்தலையைமுருக்கிப்போ.
யெல்லைநீர்வியன்கோண்மூவிடைநுழையுமதியம்போன்
மல்லலோங்கெழிலியானைமருமம்பாய்ந்தொளித்ததே.

Hic servant semper in singulis versibus connexione கலித்தளை dicta; praeter primum pedem, omnes sunt புளிமாங்காய் vel கருவிளங்காய், qui in hoc carmine frequentius et elegantius veniunt, quia sic servatur கலித்தளை, ut consideranti patebit. 2. Si veniat தரவு, தனிச்சொல், தரவு, தனிச்சொல், சுரிதகம், dicitur தரவிணைக் கொச்சகக்கலிப்பா. 3. Si veniat தரவு தாழிசை, தனிச்சொல், தாழிசை, தனிச்சொல், சுரிதகம், dicitur சிஃறாழிசைக் கொச்சகக்கலிப்பா. 4. Si veniant post தரவு plures quam tres தாழிசை, deinde தனிச்சொல், சுரிதகம், dicitur பஃறாழிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா. 5. Tandem si veniant duo தரவு, sex தாழிசை, அராகம், iterum sex தாழிசை, அம்போதரங்கம், தனிச்சொல், சுரிதகம், dicitur மயங்கிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா. Haec ultima species dicitur etiam ஒருபோகு et est versus, quo incipit carmen கலம்பகம் dictum. Exempla apud gentilium carmina videri possunt. Hic afferam exemplum ex திருக்காவலூர்க்கலம்பகம், quod est ad honorem Beatissimae Virginis et Matris Mariae.

மயங்கிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா.

பார்மேவும்பழிநீப்பப்பகர்ந்தடங்காப்பரிவுள்ளிச் தரவு 2
சீர்மேவுந்திருவுளத்தைத்தெரிந்தமாருளம்பணிய
வுருவில்லானுருவாகியுலகிலொருமகனுதிப்பக்
கருவில்லாக்கருத்தாங்கிக்கன்னித்தாயாயினையே —
விண்ணுலகம்புகழ்ந்தேத்தவியந்தலர்சேவடிவருட்
மண்ணுலகந்துயர்நீங்கமன்னுயிர்கள்சிறந்துவப்ப
வான்றளங்கள்புறங்காப்பவானரசர்பணிகேட்ப

மீன்றளங்கள் அணிமதிபோல் மின்னாரசாளாயினையே –
தண்சுடர்கால்மதிக்குழவிதாங்கியபூவடிவிளங்கத் தாழிசை 6
தெண்சுடர்காலுடுவரைந்ததிருமுடிகொள்சிரமிகைப்ப
பணியுயிர்த்துமனங்குளிர்க்கும்பருதியுடுத்துடலிலங்கத்
தனியுயிர்த்துன்னரசணியாய்த்தரிப்பதுநின்விருதாமோ.
கனைபூத்தசோணாட்டுக்காவிரியின்வடகரைமேற்
சினைபூத்தநிழற்பொழில்வாய்ச்சிங்கநெடுங்கொடிநிழற்றுந்
திருக்காவலூரகத்துந்திகழொளிவாய்மணிக்கோயில்
அருட்காவலியற்றிநமைஅளிப்பதுநின்றயையாமோ.
உள்ளுருவாக்கவசமெனவுத்திரகத்துடன்மருடர்
தெள்ளுருவாமணிமாலைசிறந்தேந்துங்கைநீட்டி
வாய்பொய்யாமறைத்திசையாம்வடதிசையேதனிநோக்கித்
தாய்பொய்யாஅடைக்கலமேதருவதுநின்புகழாமோ.
கான்பொதுளும்பூம்புகையுங்கமழ்பூவுமணந்தேக்க
மீன்பொதுளுமொளிமணியார்விமானத்துளெழுந்தருளிப்
பார்பூத்தவினையறநீபயந்தகலத்திவ்வுலகுஞ்
சீர்பூத்தவாறொப்பச்செய்வதுநின்சிறப்பாமோ.
தாண்மலரேதலையணியத்தரும்பணிகேட்டுளம்பணிப்ப
மாண்மலரேபெய்தகலுன்வரக்கடலூடினிதாண்டு.
வானவருங்கரைகாணுமனந்தேற்றுப்புன்பாவா
லீனவருளியானீந்தற்கியைந்ததுநின்றரமாமோ.
யாழ்குரலேயினிதென்றுநீன்றாட்கேதன்மகன்சொற்
றாழ்குரலேயினிதென்றகைமைத்தோமனத்திரங்கித்
துவர்வாய்ப்பொங்கலைமணிபோற்றொடர்புளதாய்நீயென
வென்
னுவர்வாய்ப்புன்புகழுரைக்கொண்டுவப்பதுநின்பரிவாமோ.–
உயருலகடிதொழவுயிரினுழவகையை அராகம்
துயருலகுளியுளதுகளொழிஉறுகியை.
உலகினையருளியவொருவனைஅருளவின்
அலகினையறுவரமருள்தனியரசினை
வினையிடுமிருளறவெயிலிடுமறையினை.
முனையிடுபகையறமுயலிடுமிடலினை
மறையருளிறைவனைமறைவிலவருளினை
இறையருள்கதியினையினிதருடுணையினை.–
ஆதியிலாவந்தமிலாவனைத்துயிர்க்குங்காரணற்கெ
தாழிசை 6

யோதியிலாநிகர்கடந்தவுற்பத்தியாயினை நீ -
பூவாதிமூவுலகின்புலத்தடங்காவரைவொழிக்குந்
தேவாதிதெய்வனையுன்திருவயிற்றிலடக்கினை நீ -
வானவர்க்குந்தெளியாதவடிவொளியான்வினையிருணீத்
தீனவர்க்குந்தெளிவதற்கேயென்னுருவென்றாக்கினை நீ -
மூவுலகுமூவிரலால்முகந்தேந்துமுதலொனைத்
தேவுலகும்வியந்தேத்தச்செங்கரமேலேந்தினை நீ -
பொருள்சுரந்தூனுயிர்க்கெல்லாம்பொழிந்தூட்டிவளர்த்
தோனை
யருள்சுரந்திருக்கொங்கையமுதூட்டிவளர்த்தனை நீ -
அனைத்துலகுமேவலைக்கொண்டசைத்ததனியானையினு
னினைத்துலகுவியப்புறவிந்நிலத்தேவல்கொண்டனை நீ -
உந்தையையீன்றுநீஒருவற்கிங்கரும் பேரெண் 2
வந்தையோடன்னையுமகளுமாயினை
கனியரும்பயனொடுகலந்தபூவெனத்
தனியருங்கன்னியுந்தாயுமாயினை.
அல்லிருணீக்குமீனனையத்தோன்றினை
தொல்லிருணீக்குமெய்ச்சுடரைத்தோற்றினை
அலையிலாவுவரிலாவமிர்தவேலையே
புலையிலாக்குமுறிலாப்பொழியுமேகமே.-
தொற்பழியுரகமதித்தனை இடையெண் 4
துகட்பழியுலகிறுடைத்தனை
கற்பழியலகையடக்கினை
கதிக்கதவகலவியக்கினை.-
விண்டிறந்தனை சிற்றெண் 8
எண்டிறந்தனை
பானணிந்தனை
மீனணிந்தனை
மதிப்பதத்தினை
கதிப்பதத்தினை
யருள்வலத்தினை
பொருளிடத்தினை.
எனவாங்கு தனிச்சொல்
அகவற்சுரிதகம்
தண்டிருக்காவலூர்தடம்வளர்ந்தொளிபெற
மண்டிருமலரடிவைத்தபின்னெங்களும்

வினையிரவடர்ந்துவிளைந்தவவாவிருள்
தனையிறமறையொளிதருந்திருப்பகலோன்
வந்துயிர்விளக்கவருநாளிதுவென
நந்துயிருய்யநகைக்கதிர்பரப்பிக்
குறித்தனைத்திருவினைக்கொய்தீங்
குறித்தனைநீயோருண்தையமீனே.—

Observa, quod பேரெண் et அளவெண் utrumque pari modo habet quatuor pedes. Differentia est in eo, quod பேரெண் tres tantum binis ac binis versibus complet sensum, quod facit quater அளவெண் singulis sc. versibus. இடையெண் autem, quando quatuor tantum versus numerat, sub uno எதுகை venit primus et tertius versus; intermedii autem, secundus et quartus, incipiunt per மோனை versus sibi antecedentis et singuli versus habent sensum completum, ut அளவெண்.

§ 6.

வெண்கலிப்பா — கலிவெண்பா.

38. வெண்கலிப்பா admittit connexionem கலித்தளை et வெண்டளை dictam et aliquando alias quoque connexiones. Versus omnes sunt quatuor pedum, excepto ultimo, qui est trium et more versus வெண்பா dicti desinit per அசைச்சீர், i. e. per நாள், மலர் seu காசு, பிறப்பு. Insuper habere potest versus non tot quin plures, quorum bini ac bini veniunt sub uno எதுகை. Exemplum: வெண்கலிப்பா:

சென்னுகநீர்பொழியச்செல்வநிலைக்கற்புமிகப்
பொன்னுகநீர்புரையப்புவனமெலாம்புரந்தாண்டே
கருமேவும்வளைதவழுங்கமழ்வயற்பாய்பூந்தடஞ்சூழ்
மருமேவுநிழற்சோலைமயில்மேவிக்களித்தாடக்
கரும்பொப்பக்காய்த்தனசெஞ்சாலிகளிக்கடைச்சியரே.
சுரும்பொப்பச்சூழிரப்போர்துதித்துவப்பவீய்ந்தியந்து
மாலைதாழ்குழலசையமணக்குரவையொலித்தாட
வாலைதாழ்புனலொழுகவலர்வனபூங்கனிப்பொழிலு

மல்கிவளர்சிறப்போங்கவரையாச்சீர்மனம்வெறுப்ப
நல்கிவளரீத்தல்நன்று -

39. கலிவெண்பா. Omnio precedit et desinit, ut வெண்கலிப்பா, excepto, quod praeter வெண்டளை alias connexiones non admittit. Quod si more நேரிசை வெண்பா veniant versus quatuor et trium pedum, subinde தனிச்சொல், sub eodem எதுகை et sic usque ad finem procedatur, valde elegans est et sic procedit உலா, மடல். De quibus suo loco. Exemplum afferam, et est versio paene literalis primi Psalmi Davidici.

தீயோருரைகேளான்றீயோர்வழிசெல்லான்
தீயோர்முறையோதான்செல்வோனே. தூயமறைச்
சொல்லொன்றேதேடகத்தான்சோராதிராப்பகலச்
செல்லொன்றேசூழ்ந்துணர்வான்செல்வோனேயொல்லெ
னப்பாய்.
நீர்முகத்துப்பொய்யாநிறைகனிகொய்கொம்பொப்பான்
கார்முகத்துப்பாசிலையுங்காய்ந்துதிரா - சீர்முகத்து
மாசில்லோர்க்கெல்லாமயக்கமறவாழ்வாமே.
யாசுள்ளோர்க்கப்படியோவன்றன்றே. யேசுபெறக்
காமமுதற்பற்றுதலாற்காற்சுழற்றுந்தூசியென
நாமமுதலற்றழிவார். நச்சறியார் - வீமமிகத்
தீர்வையிடுநாளிற்சிதைந்தேங்கிநல்லவருட்
சோர்வையுறத்தாம்பிரிந்துசூழ்ந்துளைவார். போர்வையில
தூயோர்நெறியறிவான்சூழாள்வான். கேடுக்குந்
தீயோர்நெறியறிவான்சேர்ந்து.-

§ 7.

கட்டளைக்கலிப்பா.

40. Hoc tempore apud doctos in usu est alia கலிப்பா species, quae கட்டளைக்கலிப்பா dicitur. Quatuor versibus sub uno எதுகை constat, ex quibus quilibet in duas aequales partes dividitur: quaelibet autem pars continet quatuor pedes, quorum primus semper sit மா scil. தேமா seu புளிமா. Alii tres sunt sem-

per கூவிளம், unde si incipiat per நிரை, quaelibet pars numerat duodecim syllabas et undecim, si incipiat per நேர். Afferam unum, in quo habeas et regulas hujus et exemplum:

இட்டசீர்வகையானொருமாவின்கீழ்
இணையமுக்கூவிளமோரடிப்பாதியாய்
நெட்டடிக்கெழுத்தெண்ணினதன்மையா
னிரைபன்னிரெழுத்தாய்ப்பதினொன்றுநேர்
நட்டிரட்டினஃதோரடியாகவிந்
நடையநான்கடியொப்ப. நடந்தபாக்
கட்டளைக்கலிப்பாவெனவின்றுநற்
கலைவல்லோருணர்ந்தோதினரென்பவே.

Aliud exemplum ex திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்:

காட்டினிற்பிறழுவல்கேந்திய
கையிலையடைநின்மகனேந்தியன்
பூட்டியின்சுவையாகவையாயிரர்
உண்டுவாழவிருந்துவழங்கினு
னூட்டிலாண்டுநின்காவலிதாகவே
நாகுதிங்களணியணிதாளியுன்
வீட்டிலென்னைவிளித்தொருநாளையோர்
விருந்தளிப்பவெனக்கிரங்காய்கொலோ

§ 8.

De Carmine வஞ்சிப்பா dicto.

41. வஞ்சிப்பா habet sonum தூங்கலோசை dictum; admittit omnes pedum et connexionum species; habere debet saltem tres versus et potest habere non tot quin plures. Versus omnes debent esse duorum et trium pedum; in fine petit தனிச்சொல்; deinde அகவற் சுரிதகம், de quo vide hic No. 33. Vix nunc est in usu, praeterquam in carmine கலம்பகம், in quo vel semel venire debet. Exemplum ex திருக்காவலூர்க் கலம்பகம்:

2 pedes சீர்விளங்கிய - செல்வியாய்
பார்விளங்கிய - பாவையே
தென்காவிரி - திரண்டொலிப்ப
மன்காவிரி - மலர்கமழப்
பூந்தாதகிபுடை - நிழற்றத்
தீந்தாதகில் - திணைகுளிர்ப்ப
வருட்காவலூர்ந் - தமைந்தளிப்பத்
திருக்காவலூர்சேர்ந்தனளே.

தனிச்சொல் சேர்ந்தனபின்
அகவற்சுரிதகம்

ஞானே - பூண்பழி - நைய - வெண்மதி
தானே - பூண்பதந் - தான்று - ராளோ
திருவடி - யொளிபுளந் - தெளிவுறக்கண்டாற்
கருவடி - யிருளற - க்கண்டு
மருவடி - மலரடி - வான்கதி - யந்தமே.

§ 9.

De Carmine மருட்பா dicto.

42. மருட்பா, quasi carmen mixtum, incipit per வெண்பா et desinit per அகவல். Exemplum ex திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்:

வெண்பா. வைகலெனவந்துமன்னுயிரார்க்குலறும்
வைகலைச்செய்தேவொளியோன்வாய்த்துயிர்த்தே
வைகினன்.

அகவல் காவலூருறை - காதலார்துறை
ஓவலீர்களி - யோதியாரொளி
தெளித்தநூலி - திறத்தசீலி
களித்தமாலை - கயத்தவேலை
மந்திரமறைமொழி - மண்டலகுறையொழி
சந்திரவடியினள் - சந்துடுமுடியினள்
காத - ஞயகி - கதிதரும்
வேத - நாயகி - மெல்லடி - பணிவமே.

CAPUT III.

பாவினம்.

DE SUBALTERNIS CARMINUM SPECIEBUS.

43. Praeter dicta carmina, dixi superius prima quatuor genera habere singula tres subalternas species, quae sunt துறை, தாழிசை, விருத்தம். De singulis seorsim loquar.

§ 1.

துறை.

44. In hac specie கலித்துறை tantum, de quo No. 46, est in usu: alias tamen brevi objicere non cunctabor. Quare primo respectu carminis வெண்பா est வெண்செந்துறை seu செந்துறைவெள்ளை et est species, carminis குறள்வெண்பா dicti. Haec species non habet nisi duos versus, inter se omnino aequales, quilibet quatuor pedum; admittit omnes pedum et connexionum species. Exemplum:

மீனேவேய்ந்தசெல்விமெல்லடி
நானேயேத்திநாளுஞ்சூடுவேன்.

Praeterea வெண்டுறை dicitur, quae habet saltem tres versus et ad summum septem; quilibet versus ad libitum pedes plus vel minus habere potest et omnes pedum ac connexionum species admittit. Ultimi tamen versus unus aut alter uno aut altero pede deficit a mensura aliorum versuum. Sic:

6. மீளருங்கொடிமுன்னவிண்முரசார்த்தொலிதுவைப்
பமிடைந்தவாறோர்
6. காளருமதுப்பூவும்பூம்புகையுங்காட்டியுளங்களித்து
வாழ்த்தப்
4. பாளருங்கிரிமைப்பப்பனிமூகிற்றேருந்தி
4. வாளருமரசீயுன்மகனேறிச்சேன்றான் –

45. ஆசிரியத்துறை constat semper quatuor versibus, qui pedes non tot, quin plures admittunt, ita tamen, ut vel tertius versus vel primus cum tertio vel secundus et tertius aliis diminuantur. In medio autem unus versus fere ex toto repetitur et sic duplicatur. Exemplum:

4. பனிக்காலுமெக்காலும்பட்டாற்றொன்றன்றே.
6. வினிக்காதல்மிக்குவப்பவிளவேனில்வாராதோவென்
றனோநெஞ்சே
4. இனிக்காதல்மிக்குவப்பவிளவேனிலவந்தகன்று
6. துனிக்காலமுதிர்வேனில்சுடச்சுடவந்துற்றதினியெனை
செய்வாய்நெஞ்சே.

46. Si veniant quatuor versus quinque pedum omnino aequales dicitur கலித்துறை. Sed hoc tempore கலித்துறை nomine venit modus specialis et valde usitatus. Constat hoc autem quatuor versibus quinque pedum, ex quibus primi quatuor sint இயற்சீர். Aliquando permittitur etiam மாங்காய்; quintus pes autem semper debet esse விளங்காய், scilicet கருவிளங்காய் seu கூவிளங்காய். Et in hoc pede elegans est venire மோனை et ultimus versus semper desinit per ஏ. Intra quemlibet versum non admittit nisi connexionem வெண்டளை dictam. Versus omnes veniunt sub uno எதுகை et si numerantur syllabae, qui incipiunt per நிரை, habet septendecim syllabas et sedecim, qui incipiunt per நேர். Dabo கலித்துறை, in quo et regulas habes et exemplum:

இடையேநேர்வெண்சீரியற்சீர்வருமுதலீரிருசீர்.
கடையேயிடைநிரைவெண்சீராய்வெண்டளைகாத்தடிநான்
குடைஏக்கடையாய்க்கடைமோனைநான்கடியோரெதுகை
நடையேகலித்துறையாமெனக்கற்றோர்நவின்றனரே.

Aliud exemplum ex திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்:

*தொக்கலமெலாம்பெய்தடியாதருடோயமுகிலாயப்
புக்கிழலோடிருள்புகாச்சோலையாய்ப்பொங்கலைநீ
ரொக்கவரையாவரங்கொண்டிவர்கொள்ளாவோர்கிலையா
யக்கமகிழக்கண்டேன்றிருக்காவலூரங்கனையே.*

47. *வஞ்சித்துறை* habet quatuor versus aequales duorum pedum sub uno *எதுகை* et dicitur etiam *விருத்தம்*, unde ibi vide No. 53.

§ 2.

தாழிசை.

48. *தாழிசை*, quoad carmen *வெண்பா* dictum, 1. si habeat duos tantum versus, ut *குறள்வெண்பா*, et plures, quam quatuor pedes, numeret primus versus, et secundus minus, dicitur *கடைகுறைகுறட்டாழிசை*. Exemplum:

*தூற்றுவாய் - மதுமலர்க்கா - ச்சூழ்ந்த - காவலூர் - நாயகி
யேற்றுவார் - வினையாற்றி - யிவணுளவெய்தினளே.*

Pari modo si ut *செந்துறை* hic No. 44, habeat duos versus, quilibet sit quatuor pedum, sed inter se pedum ratione diversi, de quo No. 52, tunc dicitur *செந்துறைச்சிதைவுத்தாழிசை*. Exemplum:

*கொடிநீத்த - மலரொப்பார் - தாயே - கூன்மதியேற்
றடியை - யேற்று - தன்புணரா - தாரே.-*

Tandem si veniat omnino ut *குறள்வெண்பா*, sed praeter *வெண்டளை* alias admittat connexiones, dicitur *குறட்டாழிசை*. Exemplum:

*விண்ணுருமொளிமதியே - விழைந்தேற்றுமடியை
நண்ணுநரநண்ணுநயன்.-*

2. Quoad alias *வெண்பா* species; si, ut *சிந்தியல்வெண்பா*, habet tres versus, primum et secundum quatuor pedum et tertium trium, sed non servetur connexio

வெண்டளை dicta, tunc vocatur வெண்டாழிசை vel வெள்ளொத்தாழிசை. Exemplum:

நண்பி - தென்று - தீய - சொல்லார்
முன்பு - நின்று - முனிவு - செய்யார்
அன்பு - வேண்டுபவர்.-

49. அகவற்றாழிசை petit tres versus cujuscunque mensurae, sed inter se aequales. Exemplum:

மீனுடைமுடியினை - வெண்மதியடியினை
பானுடைவடிவினை - பாரொருங்கோம்பினை.
வானுடையரசினின்மலரடிதொழுதனம்.

Hoc modo de una eademque re possumus ter sic trinos versus congerere et dicitur quoque அகவற்றாழிசை. Exemplum:

பருதியுடையாகவிணிதுடுத்தநாயகி
மருவிநம்மேலிரங்குவளேலவள்வாயில்
இருதியந்தீங்குரல்கேளாமோவென்னெஞ்சே.-
வேய்ந்தமுடியாகமீன்புனைந்தநாயகி
வாய்ந்துநம்மேலிரங்குவளேலவள்வாயில்
ஆய்ந்தவந்தீங்குரல்கேளாமோவென்னெஞ்சே.-
திங்களணியாகச்சேர்த்தியதானுயகி
இங்கணம்மேலிரங்குவளேலவள்வாயின்
மங்களந்தீங்குரல்கேளாமோவென்னெஞ்சே.-

50. கலித்தாழிசை admittit duos vel plures versus inter se numero pedum aequales vel inaequales; sed semper ultimus versus plures caeteris numerat pedes et sic venit vel simplex vel triplicatum, ut supra. Exemplum:

மூவாசைதவச்சிறையின்முற்றடக்கியெதிரில்வுட்	4 pedes
டேவாசையாளுந்திருவணங்கே	3 pedes
தேவாசையாளுந்திருவணங்கைச்சேர்ந்தக்கான்	4 pedes
மேவாசைதுயரறுமம்மெல்லடியேற்றவேற்றவே.-	5 pedes

Ubi ultimus versus longior est et caeteri inter se inaequales et sic de eadem re ter replicare possumus, ut supra.

51. வஞ்சித்தாழிசை petit quatuor versus aequales et omnes duorum pedum et sic ter venire debent de eadem re. Exemplum:

பருந்துலவப்பார்ப்பினைத்தாய்
பரிந்திறகாற்பகைமறைக்கும்
பெரும்பழியானொந்தன்மேல்
இரங்குந்தாய்மனனேகாண்.—
எரிபருயிளம்பார்பவை
விரிசிறகால்வெயின்மறைக்கும்
விரகத்தானொந்தன்மேற்
பரியுந்தாய்மன்னேகாண்.—
இடுக்கழித்தாயிரும்பார்ப்பைக்
கடிச்சிறகான்மழைமறைக்கும்
இடுக்கணுனொந்தன்மேல்
அடுக்குந்தாய்மன்னேகாண்.—

Hoc tamen tempore vix sunt in usu hi modi omnes versus தாழிசை dicti, sed quodcunque ஆசிரியவிருத்தம், de quo infra, si ita sit compactum, ut cantari possit tono தோடி dicto, vulgo dicitur தாழிசை. Exemplum ex திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்:

கொண்டலாடிவிலங்கல்கோண்டகுளிரந்தகொண்டல்பாந்
தெழா.
கொடிபடர்ந்துவளர்ந்தமுல்லைநகைத்துவாசமுகைத்துராய்
உண்டதேறலுமிழ்ந்துகொம்பரொசிந்தவண்டுமுழங்கலோ
இளியொருங்குமகிழ்ந்தகான்முகைப்பநீரியகாவலூர்
விண்டளங்கள்விரும்பியண்டிவிளங்கிமண்டிவிசும்புலாம்
விதுவணிந்தபதங்கடாழவிழைந்துபாடவிணங்கிநாம்
அண்டநாவிவியந்தருவிவிரிந்தசீலிவழங்குதே.
வரியமாரிபரந்தவாரிபுரந்தநாரிகொழேங்கொலோ

§ 3.

விருத்தம்.

52. விருத்தம் species carminis omnium usitatissima, qua poemata omnia scripta sunt; sic சிந்தாமணி, ராமாயணம், பாரதம், நைஷதம், தேம்பாவணி, 18 புராணங்கள் etc. Debet semper habere sub uno எதுகை quatuor versus et numero et qualitate pedum aequales. Unde est nomen விருத்தம், quod interpretatur: circulus. Qualitas autem pedum sumitur a terminatione, hoc modo: aequales censentur duo pedes desinentes per மா et duos per விளம் ac tandem quatuor per காய், ut dictum est Cap. I, No. 3. Sic desinentes per மாங்கனி et per விளங்கனி inter se aequales sunt. Ex பொதுச்சீர் aequales censentur a மா et விளம். Quare eo loco ubi in uno versu strophae venit v. g. கருவிளம், eodem loco in aliis potest venire கருவிளம் et கூவிளம், sed non தேமா. Sic ubi venit புளிமா, ibi in aliis versibus potest venire புளிமா vel தேமா; sed non alii pedes. At ubi venit v. g. தேமாங்காய், in aliis possunt venire alii காய்; quia, ut diximus, pedes desinentes per காய், omnes sunt sibi aequales. Unde etiam, si pedes hoc modo varientur, carmen tamen dicetur habere versus qualitate pedum aequales. Exemplum ex தேம்பாவணி:

வேனேர் - நிறுவியம் - வேசரிநேர் - விரிந்துந் - கிளேத்தன - மயிர்ச்செவியா
ஞானேரொமுகியபிணக்குப்பை - புதட்டுநோறிய - பேழ் வாயான்.
காநேர்நெருங்கியுந்தேங்கிலேநேர் - கழுநீள்சிவந்தனதாடி யினன்.
ருனேரின்றிமாசொருங்கனேத்துந் - தாங்கும்வாளாமுகவடி வான்.

Hoc vinctum in singulis versibus habet sex pedes hoc ordine: மா, விளம், காய், மா, விளம், காய். De primo

pede, cum ibi veniat எதுகை, nulla est qnaestio; semper debet esse idem pes. Quoad alios, secundus pes in quarto versu est கூவிளம், in aliis tribus கருவிளம்; tertius pes in primo et tertio versu est கூவிளங்காய். In secundo versu புளிமாங்காய் et in quarto குருவிளங்காய்; quartus pes in quarto versu est தேமா, in aliis tribus புளிமா; quintus pes in primo et tertio versu est கருவிளம், in secundo et quarto கூவிளம்; sextus tandem pes in primo et quarto versu est கருவிளங்காய், in secundo தேமாங்காய், in tertio கூவிளங்காய். Licet autem ita varientur pedes, cum servatae sint regulae modo traditae, ut veniat pro மா - மா, pro காய்-காய், pro விளம் - விளம், non variatur sonus et versus dicuntur esse pedum numero et qualitate aequales. Si vero varietur hic ordo et pro மா veniat v. g. விளம், seu etiam pedes mutentur loco, ut iidem pedes veniant, sed non eodem ordine ac loco, fit விருத்தம் sono omnino diverso et dicitur வேறேசந்தம். Sic in poëmate ராமாயணம் 1200 strophae omnes sunt விருத்தம் et 87 சந்தம், i. e. diverso sono ac numero ac qualitate pedum diversi விருத்தம். Sic in தேம்பாவணி, ubi 3615 strophae, eo modo சந்தம் 90 inveniuntur, et in poëmatibus omnibus omnes விருத்தம், qui veniunt sub eodem வேறு, habent eundem சந்தம் seu sonum et si attente eos consideres, invenies omnino aequales et numero et qualitate modo dicta pedum. Quod si variata hac aequalitate variandus sit sonus, notatur வேறு. Qui autem aures ad musicos concentus faciles habent et quos audiunt modulos, concinne reddere possunt, has regulas scrupulosius observare non tenetur, praecipue in versu சந்தவிருத்தம் dicto, de quo infra. Attamen sic ad auriculam compacti versus, saepe asperi ac veluti claudicantur, decidunt, unde regulas quoque scire ac saepe observare opus est.

53. Quare carmen, quod sic quatuor versibus

omnino aequalibus procedit, est விருத்தம். Si autem singuli versus sint குறளடி, duorum pedum, dicitur வஞ்சித்துறைவிருத்தம். Si சிந்தடி, trium pedum, dicitur வஞ்சிவிருத்தம். Si அளவடி, quatuor pedum, dicitur கலிவிருத்தம். Si quatuor pedum, addito தனிச்சொல் singulis versibus, est வெளிவிருத்தம். Si நெடிலடி, quinque pedum, கலித்துறைவிருத்தம். Si கழிநெடிலடி, sex pedum et ultra, est அசிரியவிருத்தம். Exempla:

குறளடி.
வண்டிமிரும்வாய்மலர்க்காக்
கண்டிமிருங்காவனல்லூர்
பண்டினிதாள்பாவைபணிந்
தண்டினரேயண்டரரோ.

சிந்தடி.
ஆலைவாயடுங்கழைத்தேனுஞ்
சோலைவாய்சுவைக்கனித்தேனு
மாலைவாய்வழிமலர்த்தேனும்
வேலைவாய்மடுப்பமீன்மேயும்.

அளவடி.
தீய்முகத்திணங்கிலாதில்லைச்செஞ்சுடர்
காய்முகத்திருளிலைக்கழுமுநீத்தமே
யாய்முகத்தணையிலையன்புபற்றிய
வாய்முகத்தரியதோரருருத்தமில்லையால்.

அளவடி தனிச்சொல்.
துன்னித்தொன்னோய்தீர்ந்துதிப்பார் - ஒருபாலார்.
சென்னிதாராய்ச்சீறடிகொள்வார் - ஒருபாலார்
உன்னிக்குன்றாவுன்புகழார்ப்பார் - ஒருபாலார்
கன்னித்தாயுன்காவலில்வாழ்வார் - ஒருபாலார். -

நெடிலடி.
இன்றேயுள்ளோரன்றவர்மாள்வாரிதுவல்லாற்
பொன்றாருண்டோபூதலமெங்கும்புகழ்விஞ்சக்
குன்றாமின்னுங்காசொளிகொண்மாமுடிகொண்டே
நின்றாருள்ளும்பொன்றுயிர்நீங்காதெவனுண்டோ. -

கழிநெடிலடி : 6 pedum:

மணிபுரையரும்பினானமீன்வடிவொடுமலர்ந்
துவெண்முத்
தணிபுரைமணங்கொடேன்பெய்பழுகலரன்
றுவாடித்
துணிபுரைகீழ்வீழ்ந்தாயதூவினைக்கண்
டுஞ்சென்மப்
பிணிபுரைபிணித்தயாமோபேர்கிலாவாழ்து
மென்யார்.—

7 pedum:

தாமமேய்ந்திருண்டகுழலினார்மார்பற்றுளங்
கியமுத்தணிவடமேற்
காமனேவிப்புற்றாசலாடியகால்க்கசடறுமிவர்
வரக்கண்டு
வீமமேயுற்றநடுக்கொடுவழுவிவீழ்ந்துளத்தழற்
றழலாழித்
தாமமேயவிபோற்குளிரவுட்களித்துக்தயவொ
டுதீதறப்புகழ்ந்தார்.—

8 pedum:

கனிமாலைசினையேந்தத்தீந்தேனேந்துங்
காவனலூராவலரூர்ந்தணுகிப்போற்றும்
பனிமாலையெங்கிரவிக்கதிர்செய்மாலை
பற்றினடாள்பற்றினர்வாழ்நாளிற்றுகக்
துனிமாலைதோன்றியுயிர்க்கநகிமாலை
தோன்றுமூன்றுகிமாலைகொண்டுபைம்பொன்
னனிமாலைத்திருக்கோயிலிட்டாள்தேவ
நங்கைதிருவங்கைதருமாலைசூடீர்.—

Et sic de caeteris, licet excedere octo pedes in poëmate non laudatur.

54. சந்தவிருத்தம், quod et வண்ணவிருத்தம் seu குழிப்புவிருத்தம் dicitur. In hac specie non considerantur pedes modo ante dicto No. 52, sed considerantur vel literae omnes vel saltem அசை, ita ut eodem ordine in omnibus ejusdem strophae versibus eodem loco veniant iidem அசை seu, quod melius, eaedem breves, longae, et consonantes et si non eaedem, saltem ejusdem classis asperae ; tenues et mediae.

Ultima tamen syllaba cujuslibet versus non adeo curatur, ut aliquando non possit mutari seu variari. Exemplum ex தேம்பாவணி:

அழலெழுவளைத்தசாபவிருமுகிலளவில்பணித்தபாண்மழை
யொடு
நிழலெழமறைத்தவானமிருளுறநிரைநிரையெதிர்க்கதானை
முரிதரப்
பழலெழவுரைத்தவாளிவழிவழிபுனலெனவிரத்தமோடவிரு
வருந்
சுழலெழவுரைத்தவாரியெனவினைதொடுமுறையுரைப்பநூலி
னளவதோ.—

Hic in fine secundi et tertii versus est consonans, ibi aspera, hic tenuis, et non in primo; in fine autem quarti versus est longa et in aliis syllaba brevis. Sed in fine totius strophae hoc ad elegantiam admittitur. Exemplum pro அசைச்சந்தவிருத்தம் ex தேம்பாவணி:

வரையீர்புனலேமழையீர்வரையே
விரையீர மருவிரிபூந்தடமே.
சுரையீரமலர்த்தொடைசூழ்பொழிலே
புரையீருயிரின்னுயிருள்ளுளியே.

Hic, ut patet, servatur ordo omnium அசை et semper, ubi semel est நிரை, venit நிரை et ubi நேர், semper venit நேர், licet literae varient.

55. Praeter has species carminis விருத்தம், quae ab omnibus ubique usurpantur, apud eximium poëtam in suo சிந்தாமணி invenitur alia species, quae habet quatuor versus numero pedum aequales, sed non qualitate, ut dictum est requiri No. 52. Sed constanter habent connexionem pedum வெண்டளை dictam, unde illi convenit செப்பலோசை, i. e. hoc carmen canendum est sono வெண்பா proprio. Sic சிந்தாமணி:

வீங்கோத - வண்ணன் - விரைத்தும்பும் - பூம்பிண்டித்
தேங்கோதை - முக்குடை - த்தேவர் - பெருமானை

தேவர் - பெருமானை - த்தேனூர் - மலர்சிதறி
நாவி - னவிற்றுதார் - வீட்டுலக - நண்ணூரே.—

Sic ex தேம்பாவணி:

பாற்கடலென் - னுள்ளப் - பதும - மலரரும்ப
நூற்கடலே - யீங்குதித்தாய் - நுன்மலர்க்கண் - முத்தரும்ப
நுன்மலர்க்கண் - முத்தரும்ப - நோய்செய் - வினைசெய்தேன்
என்மலர்க்கண் - முத்தரும்ப - வின்று - வினை - தீர்த்தால்.

Praeterea in celebri poëmate பாரதம் dicto in tertia pugna versu 56 venit விருத்தம் habens quatuor versus quatuor pedum. Sed ex his bini ac bini habent diversum எதுகை, quod est அடியெதுகை et பொழிப்பெதுகை scilic. si venit in principio et in medio versus. Vide, quae diximus No. 14. Sic:

மற்பலரு - மக்கிரதர் - விற்பலவ - ணக்கியெதிர்
சொற்பொலிவ - யப்பகழி - சிற்சிலதொ - டுத்தனகாற்
பெய்கணைய - டங்கவிவ - னெய்கணைவி - லக்கிடவு
மொய்கணைய - னந்தமிவன் - மெய்கணைய - வுந்தினனே.

Hae sunt omnes species carminum primae et subalternae No. 17; quae autem revera carmina non sunt, nec metri leges servant, sed ita compacta sunt, ut sono carmini consonent, ut est libellus கொன்றைவேந்தன் dictus et அன்னையும் பிதாவும் etc., quae primo a pueris in scholis discuntur, omnia communi vocabulo கத்தியம் dicuntur, sicuti versus omnes Grandonice uno nomine vocantur பத்தியம்.

CAPUT IV.

56. Hic loquendum de diversitate ac proprietate carminum, ut sunt apud nos ode, elegia, satyra, epigramma etc., de quo fuse agitur in libro பாட்டியல்

dicto. Hoc eodem nomine tres auctores de hac re agentes vidi ; unus வெண்பா utitur, alter விருத்தம், tertius கலித்துறை, et omnes fere idem omnino praecipiunt. Ibi, ut inferius videre est, satis inepte vana ac inutilia plura adstruunt, quae revera majoris notae poëtae despiciunt, sed sciolorum gratia hic omittere non censui.

§ 1.

Prima Carminum Divisio.

57. In quatuor species veluti universales carmina dividunt, quas vocant முத்தகச்செய்யுள், குளகச்செய்யுள், தொகைநிலைச்செய்யுள், தொடர்நிலைச்செய்யுள். Hic செய்யுள் idem est, ac பாட்டு. Ex his 1. முத்தகச்செய்யுள் dicitur, quod una stropha completur totum carmen, ut apud nos epigramma. Exemplum வெண்பா:

ஞானமேநல்லமைச்சாய்நாற்கரணநாற்படையாய்த்
தானம்விருதாய்த்தவமரணாய்ப்பாணணியாய்க்
காவலூர்த்தாயக்கண்ணருட்குடைக்கீழ்க்கனிமையே
யாவலூர்ந்தாளுமரசு.

2. குளகச்செய்யுள் dicitur, quando nulla stropha per se sola, sed duae vel tres juncte habent sensum completum. Exemplum:

1. கோதொழிமெய்மறைக்குன்றுங்கூவெலாந்
தீதொழிதீர்த்தநன்னதியுஞ்சேர்பொதுப்
பாதொழிநாடென்பபவனமூன்றுமப்
போதொழிவாழ்வுறும்புரமென்றண்டமும்.—

2. ஆக்கமேபிணையிலீரறத்தின்மாலையு
மூக்கமேபுரவியுமுலகதிரத்திடு
நோக்கமேவேழமுநொடிப்பினயாவையுந்
தாக்கமேலதிரமுகின்முரசின்றன்மையும்.—

3. மீயரி துதித்தமீன்விரிபதாகையு
நோயரிநீக்கியினுனித்தநோன்மையுங்
காயரிக்கிணைந்தபூவனையகன்னியாந்
தாயரிதின்றநோனறசாங்கமென்பவே.-

In his tribus strophis solum post tertiam plene intelligi potest, quid dicat poëta, unde est குளகச்செய்யுள். 3. தொகைநிலைச்செய்யுள் dicitur compositum ex multis carminibus inter se nulla alia ratione conjunctis, quam ab auctore, quia unus est, sic திருவள்ளுவப்பயன்; vel ex unitate materiae, ut carmen dictum புறநானூறு. Quare unitas materiae sumitur vel a loco, si omnia de uno loco dicta sint: sic களவழிநாற்பது; vel a tempore: sic கார்நாற்பது; vel ab officio: sic liber dictus ஐந்திணை. 4. தொடர்நிலைச்செய்யுள் dicitur, quando plura carmina inter se connexa veniunt, quod fit vel ratione materiae, uti ராமாயணம், சிந்தாமணி, vel ratione analepsis, quando subsequens carmen incipit per vocem, qua desinit antecedens, et diximus hic No. 15 esse அந்தாதி. Sic procedit கலம்பகம்.

§ 2.

De secunda ac multiplici Carminum Divisione.

58. Hoc ultimum genus carminum தொடர்நிலை dictum quam plures admittit species, quas singillatim explicabo. 1. காப்பியம். Haec vox stricte convenit omnibus et singulis carminibus. Hinc தொற்காப்பியனார், poëta antiquus et பற்காப்பியனார், poëta exterus. Attamen antonomastice காப்பியம் vocant speciem quandam, in qua disseritur de அறம், பொருள், இன்பம், வீடு scil. de bono honesto, utili, delectabili et aeterno, ita tamen, ut non de omnibus simul, sed uno vel altero relicto, de caeteris fuse loquantur. Sic திருவள்ளுவன் வீடு, i. e. bono aeterno relicto, de aliis tribus fuse agit.

59. புராணம், carmen, in quo narrantur historiae, seu verius fabulae deorum, templorum, fluminum, montium. Celebres sunt பதினெண்புராணம்; omnes versu விருத்தம் dicto procedunt.

60. பெருங்காப்பியம் est apud Tamulenses praecipuum carmen, ut apud nos Heroïcum. Pro quo requirunt 1. ut qui est in poëmate principalis heros, sit primae notae vir et omni exceptione major. 2. Partes hujus poëmatis sunt சிறப்பாயிரம், scil. invocatio dei et materiae propositio; subinde descriptio montis seu montium, fluminum, maris, provinciae, civitatis, sex anni tempestatum, de quibus Parte Tertia No. 4 diximus. Describere ortum solis ac lunae, referre herois sui connubium, in regem assumptionem; eum adducere per sylvas et hortos amoene ludentem et in aquis festive laetantem. Ejus filiorum propago, ejus scientia, bella et victoriae, quae iniit consilia, quas misit seu recepit legationes, narrantur. Quae omnia promiscue venire possunt, prout exiget poëmatis ordo et aliquae etiam ex his partibus omitti possunt. 3. Haec omnia debent venire distincta per capita, quae vocantur படலம் vel சருக்கம் et இலம்பகம், cum hac distinctione, si, quod uno capite proponitur agendum, in eodem omnino compleatur; illud caput vocatur இலம்பகம். Sic procedit poëma சிந்தாமணி dictum, in quo, cum ejus heros சீவகன் dictus octo ducat uxores, quodlibet connubium uno capite proponitur et conficitur. Si autem, quod poëta proponit, pluribus capitibus agat, quodlibet caput vocatur படலம் seu சருக்கம். Sic in poëmate ராமாயணம் dicto connubium Ramanis incipit capite மிதிலைகாணபடலம் et non nisi post 13 capita conficitur, unde illa capita vocantur படலம். 4 Haec autem omnia ea arte et stylo disponi ac distribui debent, ut, qui legunt, ad amorem virtutis ac boni honesti, utilis, delectabilis et aeterni excitentur.

Haec praecipiunt antiqui Tamulici auctores. Qua autem versus specie haec scribi debeant, non praecipiunt, sed quae vidi hujusmodi poëmata, scripta sunt versu விருத்தம் dicto. Sic சிந்தாமணி, ராமாயணம், பாரதம், நைடதம், தேம்பாவணி. Quidam poeta tamen புகழேந்தி dictus poëma confecit versu வெண்பா dicto.

61. பிள்ளைக்கவி vel பிள்ளைத்தமிழ். Hoc canitur ad laudem filiorum principum ac magnatum cum respectu ad aetatem trium mensium, 5, 7, 8, 11, 13, 15, 17, 19 et 21 mensium; potest etiam venire aetas quinque et septem annorum. Decem requirit partes, ex quibus septem communes sunt pueris et puellis, tres ultimae pueris diversae ac puellis aliae veniunt. Quare 1. காப்பு, quo numen precamur, ut puerum vel puellam cum parentibus ejus ac consanguineis a morte omnique alio infortunio incolumes servet. 2. செங்கீரை, blanditiae, quibus pueris blitum rubrum ostendimus ad jocum. 3. தால் seu தாலாட்டு, cantus scil., quo infantibus conciliatur somnus. 4. சப்பாணி, i. e. claudus, quo, scil. cum pueris jocamur, quasi claudus sit, cum adhuc pedibus sistere ac firma ponere vestigia nequeat. 5. முத்தம், quo ad oscula puer allicitur eumque tenerrime osculamur. 6. வாரானை, quo scil. jam vacillanti gressu incedere incipientem puerum blanditiis decussisque manibus, ut accedat, alliciendo vocamus. 7. அம்புலி, i. e. luna, quae nocte pueris ostenditur, ut lacteo illius fulgore allecti gaudeant, eamque, ut in sinum pueri adveniat, voce ac manu advocamus. Haec omnia pueris ac puellis communia sunt. Subinde pueris propria 8. சிறுபறை, parvum tympanum, scil. quod circumfert ac pulsat. 9. சிற்றில், arena ac luto eum domunculos construere. 10. சிறுதேர், parvum circumducere currum. Pro puellis autem 8. கழங்கு seu அபிஷேகம், i. e. தீம்புனலாடல், immergendo se aquis ludere. 9. அம

மானை, ludus, quo plures in aëra pilas projiciunt, ita ut prae manibus semper duas habeant, caetera ascendant descendantque per aëra nullaque humi decidat. 10. ஊசல், ludus, quo e fune se librant. Haec autem decem hujus carminis membra quaelibet ex strophis versus விருத்தம் dicti, quae sono சந்தம் diversae ad libitum sint, constare debent.

62. கலம்பகம், i. e. miscellanea est carmen satis difficile ac proinde laudatum. Hoc primo octodecim numerat membra seu partes scil. 1. புயம், i. e. humeri, pro quo laudatur poëmatis heros a brachii fortitudine in bello etc. Cum autem ego de Beatissima Virgine hujusmodi carmen canere voluerim, nec hoc modo fortitudinem in bello etc. laudare in muliere conveniat, ejus sanctissimi Filii fortitudinem ac prodigia exposui, quod semper reddit in honorem Matris. 2. கைக்கிளை, i. e. amor non reciprocus, quo ille a puellis amatur. 3. தவம், ejus poenitens et aspera vita. 4. காலம், tempus. 5. வண்டு, scarabaeorum speciem anhelantium flores. 6. அம்மானை, versu speciali modo connexo per aequivoca verba dicta repetere, quae sibi contradicere videantur, unde imitatur pilam, quae in ludo அம்மானை dicto it reditque, ascendit descenditque. 7. காற்று, ventus et plerumque தென்றல், de quo loquuntur, ut de nostro Zephyro. 8. பாணன், cum alloquuntur, ut de carminis heroe canat. 9. குறம், quo inducunt hariolum குறவன் vel ejus uxorem குறத்தி, qui ad laudem herois sui futura praedicant. 10. சித்திரங்கள், speciales ac diversae quaedam versuum elegantiae. 11. குளிர், frigus. 12. தழை, frondes. 13. சம்பிரதம், opus mirabile, ut ejus, qui ex ferro vel cupro aurum et argentum se formare dictitat. 14. மறம், quo inducuntur homines rustici ac bello fortes, ut மறவர். 15. தூது, legatio, qua heros functus est vel quam ipse seu misit seu

accepit. 16. ஊசல், ludus, quo se e fune penduli vibrantur. 17. மதங்கு, puella, sedecim annorum ejus laudes canens vel eum ad amorem alliciens. 18. மடக்கு, figura rhetorica, de qua dicemus parte sequenti No. 12. Ut autem haec omnia bene intelligantur, auctorum exempla attente legenda sunt, ubi haec omnia suo nomine notantur. Ad memoriae facilitatem regula sit:

ஆகவல்.-- கலம்பகத்துட்புயங்கைக்கிளைதவமே
காலம்வண்டம்மானைகாற்றுப்பாணன்
குறஞ்சித்திரங்கள்குளிர்தழைசம்பிரத
மறந்தூதூசல்மதங்குமடக்கென.
விரவிமூவாறுவெண்டுமுறுப்பாம்.

Haec autem octodecim membra non hoc ordine, sed promiscue ad libitum scribentis venire possunt. 2. Quoad versuum species primo loco venire debet ஒருபோகு seu மயங்கிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா, de quo diximus hic No. 37 in fine. Post hoc venire debet primum வெண்பா, subinde primum கலித்துறை. Post haec indiscriminatim ad libitum venire debent omnia versuum genera et eorum subalternae species de quibus primo diximus esse simul 17. — 3. Quaelibet stropha debet per se separatim posse consistere; connectuntur autem per அந்தாதி una scil. stropha incipit per vocem vel saltem syllabam, qua desinit praecedens, et ultima desinit, unde incoepit prima; quo fit, ut una stropha evelli non possit, tanquam inter se connexis annulis torques. Hinc fit, ut nunquam duae strophae eadem voce incipere possint. 4. Mensura hujus carminis est, quoad coelestia, Deum scil. sanctos etc. centum strophae. Quoad religiosos viros ac brachmanes 95; quoad reges 90; quoad primarios ejus ministros et excereitus generales 70; quoad mercatores tertiae tribus homines வணிகர் dictos 50; quoad caeteros 30.

63. பரணி dictum carmen satis ineptis regulis procedit. Si quidem 1. canitur ad honorem ejus tantum, qui mille in bello occidit inimicorum elephantes (qualis nullus inveniri poterit). 2. Ejus partes sunt a) கடவுள் வாழ்த்து. Laudatio et invocatio Dei. b) கடைத்திறப்பு, ubi fingunt taberna clausas mulieres se deprecari, ut aperiant, ibique satis immodeste loquuntur. c) பாலைநிலம் describitur hoc solum aridum, de quo Pars tertia No. 15. d) Describunt templum deae காளி dictae, quae praecipuo cultu ibi colitur. e) Introducunt hanc deam காளி cum suis diabolis colloquentem ac carminis heroëm de eximia in bello fortitudine laudantem, gaudentibus omnibus, quod ejus manu innumerabilia decident cadavera, quibus opulente ipsi vesci possint. f) Tandem hac occasione belli artes exponunt et ad proelia viriliter animos excitant. g) Hoc carmen procedit stropha duorum versuum பஃறொடை dicta, qui versus inter se bini ac bini aequales sint et quatuor saltem pedes quilibet numeret; possunt autem venire 5, 6, 7 etc. pedes.

64. உலா dictum carmen valde usitatum. 1. Heroem suum laudat a தசாங்கம், i. e. decem partibus, quae sunt: மலை, யாறு, நாடு, ஊர், மாலை, குதிரை, யானை, கொடி, முரசு, செங்கோல், quae partes singulae fuse magna laude axtolluntur. 2. Tanquam alia septem membra addit; siquidem inducit eum super elephantem festive prodeuntem, quem admiratae laudant septem பருவப்பெண், i. e. septem aetatum mulieres. 1. பேதை, septem annorum puella; 2. பெதும்பை, undecim annorum; 3. மங்கை, tredecim annorum; 4. மடந்தை, undeviginti annorum; 5. அரிவை, viginti quinque annorum; 6. தெரிவை, unius et triginta annorum; 7. tandem பேரிளம்பெண், quadraginta annorum mulier. 3. Haec omnia procedunt metro கலிவெண்பா dicto, de quo hic No. 38 sine termino ac mensura.

65. மடல் dictum carmen eodem ac உலா metro, eadem membra habet. Differentia est, quod 1. puellae heroem videntes, erga eum nimio amore exardescunt. 2. Quod hoc carmen integrum sub uno எதுகை venire debet, quae consonantia a nomine herois sumenda est

66. அங்கமாலை dictum carmen procedit metro vel கலிவெண்பா (hic No. 38) vel metro வெளிவிருத்தம் (No 53). In hoc carmine laudanda sunt singula omnino membra corporis ejus, quem laudare volumus, unde sumpsit nomen ab அங்கம், membra corporis, quod si procedatnr a calce ad caput, dicitur பாதாதிகேசம். Si e contra a capite ad pedem, கேசாதிபாதம், quia கேசம் sunt capilli capitis

67. சின்னப்பூ dicto carmine laudantur தசாங்கம், de quibus supra No. 64, quod fit versu நேரிசைவெண்பா, de quo hic No. 20. Possunt autem decem illae partes succincte per decem வெண்பா explicari, vel etiam diffuse exponi per வெண்பா 30, 50, 70, 90 et 100 ad libitum poetae.

68. ஒருபாவொருபது, de quacumque re canere decem வெண்பா vel கலித்துறை vel ஆசிரியப்பா dicitur ஒருபாவொருபது.

69. இருபாவிருபது dicitur, quando canimus de quacunque re mixtim decem வெண்பா et decem அகவல், viginti scil. strophas.

70. ஆற்றுப்படை, i. e occursus in via ex ஆறு via et படை a படுகிறது. Hoc carmen fit versu ஆசிரியப்பா dicto, fingendo ei, quem laudare volumus, occurrere poetas, cantores, saltatores et belligeros, vel omnes simul vel aliquos ex his, eumque laudibus attollere.

71. வருக்கமாலை constat octo அகவல், ex quibus singuli incipiant per unam ex literis initialibus, quae vocantur வருக்க எழுத்து, scil. அ cum caeteris vocalibus க, ச, த, ந, ப, ம, வ; praeterea ஞ et ய possunt quidem esse initiales, sed cum raro sic incipiant voces Tamulicae, hic rejiciuntur. Adverte, quod per க etc. intelligitur கா, கி, கீ, கு etc. et sic de caeteris.

72. Sub nomine மாலை triplex carmen venit. Omnia pluribus versibus நேரிசையாசிரியப்பா vel அகவல் dictis (hic No. 26). Quare 1. si alicujus militum turmas, பரி, கரி, தேர், பதாதி, equos, elephantes, currus et pedites laudemus, est தானைமாலை. 2. Si laudemus animum ac artem, qua quis hostes invadit et proeliatur, est வஞ்சிமாலை, 3 Tandem, si eodem pariter modo laudemus partam de conflicto hoste victoriam, dicitur வாகைமாலை.

73. Si versu வஞ்சி dicto, de quo No. 41 laudentur nobiles mulieres, est புகழ்ச்சிமாலை. Si eodem modo viros eodemque metro, dicitur நாமமாலை.

74. செருக்களவஞ்சி, quia செருக்களம் est campus pugnae, sic vocatur carmen, quod per plures versus வஞ்சி dictos, pugnam describit.

75. வரலாற்றுவஞ்சி est carmen, quo versu வஞ்சி dicto quatuor bona: honestum, utile, delectabile et aeternum, quae அறம், பொருள், இன்பம், வீடு dicuntur, adquirendi viam describit; ex வரல் a வருகிறது et ஆறு via.

76. நான்மணிமாலை. Sic vocatur carmen constans ex quadraginta ஆசிரியவிருத்தம், qui versus procedit per கழிநெடிலடி (hic No. 53).

77. விருத்தவிலக்கணம். In hoc carmine ejus, quem laudare volumus, extollere debemus குடை, ஊர், நாடு, செங்கோல், பரி, கரி, வில், வாள், வேல், i. e. umbrellam, qua protegit subditos, urbem, provinciam, sceptrum, equum, elephantem, arcum, ensem et jaculum: novem membra, ex quibus unumquodque seorsim per decem ac decem ஆசிரியவிருத்தம் exponendum est et proprium nomen praefigendum. Sic குடைவிருத்தம், ஊர்விருத்தம் etc.

78. அட்டமங்கலம். Hoc carmen procedit versu ஆசிரியவிருத்தம் et petit, ut in singulis precemur deum, ut incolumem servet, bonis augeat ac dignitate extollat eum, quem laudare volumus. Si autem veniant versus octo, dicitur அட்டமங்கலம், si novem, நவமணிமாலை.

79. பலசந்தமாலை constat centum ஆசிரியவிருத்தம், de quacunque re ad libitum, ita ut singulis decem mutetur சந்தம் seu sonus. Vide No. 52.

80. ஊசல். Pro numero consanguineorum ejus, quem laudamus, canere in eorum laudem versus ஆசிரியவிருத்தம் vel கலித்தாழிசை, ibique elegans erit அராகம் seu வண்ணகம், de quo hic No. 31.

81. கோவை constat 400 versuum கலித்துறை et agitur de அகப்பொருள், de quo vide Pars Tertia No. 1.

82. இரட்டைமாலை constat decem வெண்பா, subinde decem கலித்துறை, de quacunque re ad libitum.

83. மணிமாலை constat viginti வெண்பா et quadraginta கலித்துறை, promiscue junctis, de quacunque re ad libitum.

84. பணமணிமாலை constat partibus, quas habet கலம்பகம் (hic No. 62), omissis tamen ஒருபோகு, அம்மானை et ஊசல். Veniunt autem versibus வெண்பா, அகவல், கலித்துறை ad numerum centum vérsuum, qui அந்தாதி, ut ibi diximus, procedunt.

85. மும்மணிக்கோவை, connexione அந்தாதி dicta, constat triginta versibus hoc ordine: அகவல், வெண்பா, கலித்துறை; quod si, variato tantum hoc ordine, veniant வெண்பா, கலித்துறை, அகவல், est மும்மணிமாலை.

86. இணைமணிமாலை constat centum versibus, qui sint வெண்பா, கலித்துறை, ஆசிரியப்பா, ஆசிரியவிருத்தம், et hoc ordine veniant usque ad finem. Si autem non ita permixti, sed quini ac quini iidem versus veniant, dicitur அலங்காரபஞ்சகம்.

87. Tandem ad libitum nomen carminum institui potest, vel a qualitate versus, ut வெண்பாமாலை, ஆசிரியமாலை, vel a materia, de qua agitur. Sic qui agit de sex anni temporibus, liber instituit பருவமாலை. Qui de primo exercitus agmine, கொடிப்படை seu கார் dicto, librum nominavit காரகமாலை. Sic carmen, in quo laudatur beatissima Virgo a luna, quam pedibus calcat, dicitur தாளகமாலை etc. Vel tandem a numero versuum; sic liber, ubi veniunt quadraginta bona, quae acquiramus et quadraginta mala, quae vitemus, dicitur இனியநாற்பது, இன்னாநாற்பது. Hoc modo ex qualibet alia causa carmen nominare possumus.

88. Nihil adhuc dixi de வண்ணம் nec de சிந்து, quia in Tamulica poësi inter carmina non numerantur. Ut tamen hujus temporis versificatoribus inserviam, utrumque paucis exponam. Ac 1, வண்ணம் est carmen constans octo partibus கலை dictis. Ex his prima, tertia, quinta, septima debent venire sub uno

எதுகை. Secunda autem, quarta, sexta, octava debent correspondere sibi praecedenti per மோனை. Quaelibet ex his partibus tria numerant membra omnino aequalia, modo quo diximus hic No. 54 de சந்தவிருத்தம். Hic tamen ne ultima quidem syllaba cujuslibet partis variari potest, quod servatur in octo omnino partibus, quae omnes non solum respectu sui ipsius, sed etiam respectu unius ad alias debent esse sic omnino aequales. Si quidem prima pars cum sexta, septima cum octava, sunt veluti quatuor versus unius strophae, unde inter se habere debent eandem omnino correspondentiam. Quaelibet ex his partibus incedit duplici ac triplici gradu, quod constans est in omnibus. Post quamlibet partem venit quaedam veluti cadentia, qnae brevis esse debet trium vel quatuor pedum. Octo autem istae cadentiae debent inter se convenire per எதுகை et மோனை, ut ante dictum est de octo partibus; எதுகை tamen postest esse ab eis diversum. Praeterea hae cadentiae ita compactae esse debent, ut etiam separatae ab eo carmine et seorsim inter se unitae notionem perfectam habeant. Tandem ex dictis octo partibus in prima venit invocatio cum divina laude; in secunda laudatur regnum, provincia et civitas ejus, quem laudare intendimus; in tertia ejusdem laudes ac gesta narramus. In quarta venit ejus nomen et parentum ac consanguineorum laudes. In quinta autem, sexta, septima et octava loquuntur de mulieribus respectu ad eum, quem laudant. Ubi ethnici plerumque impudenti venere foedantur et mulierum pudorem omnino conculcant, quasi ipsae, viso eo viro, insano amore captae mentem ac verecundiam seposuerint. Vide exempla, quae passim exstant.

89. சிந்து, quod non பாட்டு, sed காவ்பாட்டு dicunt, quarta scil. pars carminis. Habet 1, intercalare

பல்லவம் dictum valde breve. Subinde அநுபல்லவம், quasi additum intercalari et est pars, respectu sequentis, parva. Sequuntur tres partes majores inter se omnino aequales, quae etiam plures esse possunt et பதம் vocantur. Port அநுபல்லவம் et post quodlibet பதம் repetitur பல்லவம்; et ea sic ordinata esse debent, ut quaelibet cum intercalari conveniat sensu. Quodlibet பதம் plerumque habet quatuor veluti versus, aliquando etiam plures, in quibus fere semper venit இயைபு seu consonantia in fine, ut in nostro versu vulgari. Praeterea plerumque பல்லவம் cum அநுபல்லவம் correspondet per எதுகை vel per மோனை. Pariter tria பதம், vel veniunt sub uno எதுகை, vel, et frequentius, quodlibet பதம் cum suis quatuor versibus habet speciale எதுகை. De hac autem cantillena verificatur, quod dicunt; வாக்கிசைந்தது பாட்டிக் கிசையும், i. e. quod ori consonat, consonat et metro, unde ad regulam aurium metiuntur, nec poëticas, sed harmonicas leges in hoc carmine sequuntur, quod propterea poëtae omnino despiciunt.

90. அம்மானை pariter inter carmina non numerant, nec de eo regulas tradunt, quia nimio triviali procedit sermone ac vulgari conceptu, nec figuris, descriptionibus, digressionibus alioque ornatu decoratur. Inservit ad narrandas deorum ac heroum vitas ac vulgo proponendas. Constat quatuor pedum versibus ac pedes fere semper sunt வெண்சீர்; possunt aliquando venire இயற்சீர். Consonantiam வெண்டளை dictam constanter observant in quolibet versu, non autem ab uno versu ad alium. Siquidem licet unus versus desinat per காய், potest subsequens incipere etiam per நிரை ex இயற்சீர். Raro ac vix veniunt கருவிளம், கூவிளம். Praeterea versus bini ac bini veniunt sub uno எதுகை et sic usque ad finem proceditur. Potest tamen அம்மானை dividi per capita et

singuli praeferre 3, 1, 4 விருத்தம், quibus argumentum proponatur eorum, quae eo capite agenda sunt. Hujus exempla passim inveniri possunt.

§ 3.

De Regulis omni Carminum Generi communibus: ac 1. De Consonantia primae vocis.

91. Hic plura referam, quae certe exsucca et inepta omnino sunt. Sed meum est hic non antiquos Tamulenses arguere et emendare, sed eorum praecepta, qualiacunque sint, hac clavi aperire ac studiosis exponere Quare hic referam 1. consonantias, quas in prima voce, qua carmen incipit, requirunt, easque communi nomine முதன்மொழிப்பொருத்தம் vocant Sunt autem hae decem மங்கலம், சொல், எழுத்து, தானம், பால், உணவு, சாதி, நாள், கதி, கணம், quas seorsim explicabo.

92. மங்கலப்பொருத்தம். Omne carmen incipit a கடவுள்வாழ்த்து, scil. a laude et invocatione dei, quae etiam மங்கலம் dicitur, eaque debet incipere per unam ex sequentibus 24 vocibus, seu earum synonimis, quas hic referam ordine alphabeti Tamulici: அமுது, அலர், ஆரணம், எழுத்து, கங்கை, கடல், கரி, கார், சீர், சூரியன், சொல், திங்கள், திரு, தேர், நிலம், நீர், பரி, பார், புகழ், புயல், பொன், மணி, மலை, வயல். Ad subsidium memoriae hoc uno விருத்தம் dabo.

கார்கடல்கரிபரிகங்கையாரணஞ்
சீர்புகழ்பொன்றிருதிங்கள்சூரியன்
நீர்வயல்மணிபுயல்நிலம்சொல்பார்மலை
தேரெழுத்தமுதலர்சேருமங்கலம்.

Haec autem verba seu eorum synonima venire possunt, sic pro கார் dici potest முகில், மழை, குயின், செல், கனம், மஞ்சு, மேகம். Sic கம்பன் incipit ராமாயணம்:

உலகம் யாவையுந் தாமுள வாக்கலு, ubi உலகம் est idem ac பார். திருவள்ளுவன் incipit: அகரமுதலவெழுத் தெல்லாமாதி, ubi அகரம் servit pro எழுத்து et sic de caeteris. Insuper non est necesse, ut hujus modi vox sit physice prima, sed tantum, ut ita dicam, moraliter, licet antecedant adjectiva et alia ipsi adjacentia. Sic நன்னூல் incipit: மலர்தலையுலகம் id est அகன்ற உலகம். Sic சிந்தாமணி: மூவாமுதலாவுலகமொரு மூன்றும். Sic காரிகை, ubi de poësi incipit கந்தமடி விற்கடிமலர், id est : பரிமளமலர், quo non obstante உலகம் et மலர் considerantur ut prima vox.

93. சொற்பொருத்தம். Haec consonantia requirit, ut, licet veniat una ex ante dictis vocibus, prima vox non sit nec adeo obscura, ut et doctis lateat, nec ita aequivoca, ut dubium causet; nec tandem in fine primi pedis ex concursu sequentis fiat obscura mutatio. Sic நீர்க்கடறவழுலகு reprobatur ex mutatione in fine primi pedis ex கடற் in கடற. Bene tamen inciperem dicendo, நீர்மலிகடறவழ், quia mutatio jam est in secundo pede. Sic சீரிமருவுந் திருநிழற் சோலை reprobatur, quia hic அரி dubium est, an sit சிங்கம் vel வண்டு vel பன்றி vel குரங்கு, quia haec omnia vocantur அரி et in silvis et arboretis discurrunt. Bene tamen inciperem: பூவரிகுடைதலிற் பொழிந்தேன் பொழில், quia tunc அரி jam contrahitur ad significandum வண்டு, cum hoc tantum sit illud அரி, quod flores rodet.

94. எழுத்துப்பொருத்தம். Hic praecipitur, ut primus pes, quo incipit carmen, numeret syllabas inaequales 3, 5, 7 et dicitur வயங்கிலே ; non autem pares 2, 4, 6, quod dicitur சமங்கிலே. Attamen சிந்தாமணி auctor, qui certe Tamulensium poëtarum princeps dici potest, incipit மூவா et ars poëtica காரிகை incipit கந்தம் per duas syllabas.

95. தானப்பொருத்தம். Hic தானம் est locus; quinque autem தானம் assignant vocalibus, vel veniant per se, vel unitae consonanti, hoc ordine; 1. அ, ஆ. 2. இ, ஈ, ஐ. 3. உ, ஊ, ஔ. 4. எ, ஏ. 5. ஒ, ஓ. Subinde quinque assignant voces hoc ordine: பாலன், குமரன், இராசன், மூப்பு, மரணம். Ut autem hanc consonantiam observent, sumunt primam vocalem nominis proprii ejus, quem in eo carmine laudare intendunt, et ab hac in ordine vocalium incipiunt numerare பாலன், குமரன, etc. et si quando ordine pervenitur ad vocalem, per quam incipit carmen, veniat eo ordine vel பாலன் vel குமரன vel இராசன், optimum dicunt. Si autem veniat மூப்பு vel மரணம், reprobant. Sic in carmine, ubi laudabitur v. g. கிபு லன். Si carmen incipiat per மொகைமலர் et cum incipiendo a secundo தானம், ubi est இ, numerando பாலன், குமரன் ad quintum தானம், ubi est ஒ, veniat மூப்பு, inde reprobaretur. Quare கம்பன் laudat இரா மன் et prima vox carminis est உலகம், unde numerando ab இ. பாலன், in உ venit குமரன். Sic சிந்தா மணி, ubi heros est சீவகன் et prima vox மூவர், eodem modo venit குமரன். Sic in poëmate தேம்பாவணி dicto heros est வளன் et prima vox சீரிய et numerando ab அ ad ஈ venit குமரன். Pari modo si ibi sumatur உல கம், quae vox proprie ibi est மங்கலச்சொல, numerando ab அ ad உ venit இராசன்.

96. பாற்பொருத்தம். Hic பால் sumitur pro genere, uti dictum est P. II, Nr. 7. Dicunt autem literas breves esse ஆண்பால் generis masculini, et longas பெண்பால் generis feminini. Consonantes vero et ஆய்தம், quae in initio vocis venire nequeunt, dicunt esse அலி i. e. eunuchos. Alii dicunt vocales esse generis masculini et syllabas, i. e. vocales cum consonantibus unitas, esse generis feminini. Dicunt autem, ubi vir laudatur, incipiendum per lite-

ram generis masculini et feminam laudandam incipiendo per literam generis feminini. Non imputandum tamen errori, si haec conditio despiciatur.

97. உறுப்பொருத்தம். Ex his literis aliquot dicunt esse அமுது, i. e. ambrosia, et sunt vocales அ, இ, உ, எ et consonantes க, ச, த, ந, ப, ம, வ. Alias dicunt esse நஞ்சு, venenum, scil, syllabas யா, யோ, ரா, ரோ, லா, லோ et consonantes ய, ர, ல. Item duo genera அளபெடை et மகரக்குறுக்கம் et ஆய்தம். Illis propterea, non his uti debemus in primo pede carminis et ubi laudamus தசாங்கம், de quo hic No. 64 et 67.

98. வருணப்பொருத்தம். Hic வருணம் est சாதி. Assignant autem vocales omnes, et ex consonantibus க, ங, ச, ஞ, ட, ண primae சாதி, i. e. Brachmanibus; த, ந, ப, ம, ய, ர secundae சாதி i. e. regibus; ல, வ, ற, ன tertiae சாதி, i. e. mercatoribus et tandem ழ, ள quartae சாதி, caeteris சூத்திரர் dictis, quo ordine licet uti etiam literis, ங, ஞ, சு dictis. Sic pro regibus ரா, ரோ et pro mercatoribus லா, லோ.

99. நாட்பொருத்தம். Hic nomine நாள் veniunt 27 constellationes, quas Indi superstitiose in cursu lunae observant. Hic autem illas 27 constellationes dividunt literis omnibus hoc modo. Vocalibus அ, ஆ, இ, ஈ dant கார்த்திகை; உ, ஊ, எ, ஏ, ஐ — பூராடம்; ஒ, ஓ, ஔ — உத்திராடம். Ex consonantibus vero க, கா, கி, கீ — திருவோணம்; கு, கூ — திருவாதிரை; கெ, கே, கை — புனர்பூசம்; கொ, கோ, கௌ — பூசம்; ச, சா, சி, சீ — இரேபதி; சு, சூ, செ, சே, சை — அசுவதி; சொ, சோ, சௌ — பரணி; ஞ, ஞா, ஞெ, ஞே — அவிட்டம்; த, தா — சோதி; தி, தீ, து, தூ, தெ, தே, தை — விசாகம்; தொ, தோ, தௌ

— சதையம் ; ந, நா, நி, நீ, நு, நூ — அனுடம் ; நெ, நே, நை — கேட்டை ; நொ, நோ, நௌ — பூரட்டாதி; ப, பா, பி, பீ — உத்திரம் ; பு, பூ — அத்தம் ; பெ, பே, பை, பொ, போ, பௌ — சித்திரை ; ம, மா, மி, மீ, மு, மூ — மகம் ; மெ, மே, மை — ஆயிலியம் ; மொ, மோ, மௌ — பூரம் ; யா — உத்திரட்டாதி ; யு, யோ — மூலம் ; — வ, வா, வி, வீ — உரோகணி ; வெ, வே, வை, வௌ — மிருகசிரிடம். His positis videndum, quae constellatio conveniat primae syllabae nominis proprii illius, quem in toto poëmate laudamus. Subinde videre, quaenam constellatio conveniat primae syllabae vocis மங்கலச்சொல் dictae, quam in initio carminis assumpsimus, et proprio constellationum ordine அசுவதி, பரணி, கார்த்திகை, quae suo ordine in vocabulario veniunt, numerare a constellatione nominis ad constellationem vocis pro மங்கலச்சொல் assumptae. Si e novem nihil supersit, unde sint novem vel duodeviginti vel viginti septem, est convenientia constellationis ; si autem, rejectis 9, supersint 2, 4, 6, 8, pariter convenit; non, si supersint 1, 3, 5, 7. Exemplo constabit regula. Nomen proprium ejus, qui laudatur in இராமாயணம் est இராமன் ; cujus primae literae இ convenit constellatio கார்த்திகை. Item மங்கலச்சொல் ibi est: உலகம் et literae உ convenit constellatio பூராடம், numerando autem suo ordine a கார்த்திகை ad பூராடம் invenio constellationes 18 ; erga habetur requisita convenientia. Sic தேம்பாவணி heros est வளன். Cujus primae syllabae வ convenit உரோகணி et மங்கலச்சொல் est உலகம். Cujus primae literae உ convenit பூராடம் et numerando ab உரோகணி ad பூராடம் habeo constellationes 17, ex quibus rejectis novem remanent 8, quod est quaesita convenientia et sic de caeteris.

100. கதிப்பொருத்தம். Quatuor கதி agnoscunt: deorum, தேவர்கதி; hominum, மக்கட்கதி; animalium,

விலங்கின்கதி; inferorum, நரகர்கதி. Alludunt ad errorem Pythagorae de transmigratione animorum, quarum aliae dii efficiuntur, alii iterum in homines formantur, aliae fiunt bruta, aves etc, aliae ad inferos deturbantur, et hujusmodi metamorphosim vocant கதி, quare literas omnes in quatuor classes dividunt, quarum singulas singulis கதி attribuunt. Sic அ, இ, உ, எ, க, ச, ட, த, ப, novem, தேவர்கதி; ஆ, ஈ, ஊ, ஏ, ங, ஞ, ண, ந, ம, novem, மக்கட்கதி; ஒ, ஓ, ய, ர, ல, ழ, ற, septem, விலங்கின்கதி; ஐ, ஔ, வ, ள, quatuor, நரகர்கதி. Primae autem voci carminis conveniunt primae et secundae classes, nullatenus duae ultimae.

101. கணப்பொருத்தம். Hic கணம், Grandonice idem est, ac Tamulice சீர், i. e. pedes versus, de quibus hic No. 3. Si autem primus pes poëmatis sit ter நேர் - தேமாங்காய் - vocant இந்திரகணம்; si tres நிரை - கருவிளங்கனி - est நிலக்கணம்; si நிரை, நேர், நேர் - புளிமாங்காய் - est சந்திரக்கணம்; si நேர், நிரை, நிரை - கூவிளங்கனி - dicitur சீர்க்கணம். Hae quatuor autem classes approbantur Praeterea si sit நிரை, நிரை, நேர் - கருவிளங்காய் - dicitur அந்தரகணம்; si நேர், நிரை, நேர் - கூவிளங்காய், est சூரியகணம்; si நேர், நேர், நிரை - தேமாங்கனி - est வாயுக்கணம், si tandem sit நிரை, நேர், நிரை - புளிமாங்கனி, dicitur தீக்கணம். Hae autem quatuor classes reprobantur. Dicunt enim superstitiose, quod அந்தரகணம் vitam diminuit, சூரியக்கணம் animi fortitudinem emollit, வாயுக்கணம் opes destruit, et தீக்கணம் infirmitates adducit. Quae omnia quam spernenda sint, patet. Praeterea haec regula est juxta Sanscritanas leges; Tamulenses enim plerumque sua incipiunt carmina per இயற்சீர், qui omnes duo tantum அசை admittunt.

§ 4.

Appendix pro quocunque Carminum Genere.

102. Magis autem jocosa, inepta ac nulli prorsus rationi innixa sunt, quae sequuntur. Quatuor praecipua sunt versuum genera: வெண்பா, ஆசிரியப்பா, கலிப்பா, வஞ்சிப்பா. Quintum enim மருட்பா distincte non consideratur, quia ex primo et secundo genero compositum. Cuilibet autem ex his quatuor generibus sex proprietates assignant; seilicet: சாதி, நிலம், நிறம், நட்சத்திரம், இராசி, கிரகம். Quare 1. வெண்பா - சாதி: Brachmen; நிலம் - முல்லை; நிறம் - albus; constellationes 7 - கார்த்திகை, உரோகணி, மிருகசீரிடம், திருவாதிரை, புனர்பூசம், பூசம், ஆயிலியம்; signa Zodiaci இராசி 3. - cancer, scorpio, pisces; planetae, கிரகம் - luna, Jupiter. 2. ஆசிரியப்பா: சாதி - அரசர்சாதி; ager - குறிஞ்சிநிலம்; நிறம் - கருதிநிறம் (ruber); constellationes 7 - மகம், பூரம், உத்திரம், அத்தம், சித்திரை, சோதி, விசாகம்; signa Zodiaci இராசி - aries, leo, arcitenens; planetae: Sol et Mars. 3. கலிப்பா, tribus, வணிகர் சாதி; ager - மருத நிலம்; color - பொன்னிறம் (flavus); constellationes - அனுடம், கேட்டை, மூலம், பூராடம், உத்திராடம், திருவோணம்; signa Zodiaci - gemini, libra, amphora; planetae - Mercurius et Saturnus 4. வஞ்சிப்பா: Tribus - சூத்திரர்சாதி; ager: நெய்தனிலம்; color - நீல நிறம்; constellationes - அவிட்டம், சதையம், பூரட்டாதி - உத்திரட்டாதி, இரேவதி, அசுபதி, பரணி; signa Zodiaci - taurus, virgo, caper; planetae - Venus, caput et cauda scorpionis, quae uno nomine: பாம்பு vocant.

103. Tandem species poëtarum distingunt: ஆசு, மாதுரம், சித்திரம், வித்தாரம். Ex his, 1, ஆசு, qui, ab alio datis materia, versus, specie, figura etc, ex improviso versus concinant ad libitum alterius. 2. மது

ரம், dicitur ille, cujus conceptus sublimis et voces propriae et elegantes, connexio versuum consona ac dulcis, tropi et figurae aptae ac continuae, sonus ac toni suaves sunt. Exemplum கவித்துறை:

கந்தாரம்பாடிக்களிக்கவண்டாடியகாழூறும்பூஞ்
சந்தாரநாறியகாவனல்லூரிடைதாங்கியவான்
இந்தாரம்பூண்டகிருமெல்லடிதொழவெவ்வுயிரும்
வந்தாரக்காண்பலோவானலங்கொண்டாரனவயகமே.

3. சித்திரம். Ita proprie ac minute aliquid describere, ut quae auribus percipimus, oculis ipsis videre, ac non carmen audire, sed சித்திரம். i. e. picturam aspicere videmur. Hoc dicitur சித்திரக்கவி. Sic in poëmate நெகிள்தம் dicto describitur cygnus dormiens. Sic விருத்தம்:

விழைவுறுபுலவியின்மெலிந்தோர்தாளினின்
றெழிறிகள்பொன்னிறபெருந்தங்கோட்டுபு
தழைவுறுசிறகரான்மூடித்தண்ணரு
வழிமலர்ச்சேக்கையினன்னந்துஞ்சுமால்.

Praeterea கோமுத்திரி, aliaeque 20. versuum species மிறைக்கவி dictae, de quibus in fine troporum pauca dicam, aliquibus சித்திரக்கவி vocantur; sed vix ullius sunt momenti et verius puerorum jocus dicendae, quam சித்திரக்கவி. Tandem vide Parte sequenti figuram Rhetorices சித்திரம் dictam No 57. 4, வித்தாரம் dicuntur carmina, quae fusius extenduntur, ut quae supra diximus காப்பியம், பரணி, உலா, மடல், கோவை. Ex haec de Tamulensium poësi dicta sufficiant.

FINIS PARTIS QUARTAE.

PARS QUINTA.

அணி SEU அலங்காரம். — DE TROPIS AC FIGURIS RHETORICAE.

1. De tropis ac figuris extat liber தண்டியலங்காரம் dictus, satis ingenioso, sed nimis recondito sermone conscriptus. Fateor tamen, me nonnulla addidisse et in pluribus ordinem mutasse, quod claritati magis conferre censui. In duo capita dividam hanc partem : 1. de figuris verborum sen tropis, சொல்லணி dictis, 2. de sententiarum figuris, quae பொருளணி vocantur.

CAPUT I.

DE TROPIS SEU சொல்லணி.

2. சொல்லணி dicunt ipsi non solum rigorose tropos seu verborum figuras, sed etiam figuras omnes, quae uno constant verbo, ut infra videbimus. In quatuor autem classes tropos dividunt: 1. qui fiunt per translationem sensus - மறிநிலையணி - 2. qui per augmentum - மிக்கணி - 3. qui per diminutionem - எஞ்சணி - 5. qui per similitudinem - ஒப்பணி. De singulis seorsim loquar.

§ 1.

மறிநிலையணி.

3 மறிநிலை est transmutatio, translatio; quod fit 1. transferendo qualitates ac proprietates unius rei ad aliam et dicitur குணமறிநிலை vel பண்புமறிநிலையலங்காரம்: est autem nostra metaphora. Sic pro முல்லை மலர்ந்தன dicere முல்லை நகைத்தன, quia முல்லை est symbolum dentium. Sic pro குவளை மலர்வன - குவளை விழிப்பன, quia குவளை est symbolum. Sic சினத்திற் காய்ந்தான், அருடுஞ்சுமார்பன, இருடுஞ்சுகூந்தல், ஒளிக் கையாலிருளைத்துடைத்தபகலோன். In his omnibus qualitates ac proprietates unius rei ad aliam translata sunt per similitudinem, unde vocatur பண்புமறிநிலை, vel etiam சமாதி. 2. Quando sumitur pars pro toto vel totum pro parte, dicitur முதன்மறிநிலை: nostra scil. synecdoche, Sic பூநிழற்சோலை, ubi umbra, quae est ab arbore, tribuitur flori ejus scil. parti. Sic நறும் பொழில், ubi odorem emittere tribuitur toti arboreto, cum proprium sit florum, qui sunt ejus partes. 3. காரணமறிநிலை, nostra metonymia, quando scilicet ponitur causa pro effectu vel e contra. Sic ஒளியெழுங்கால், ubi ஒளி, effectus, sumitur pro sole, ejus causa. Sic ஏர் juga boum pro - terram arare - et நீர் pro eam irrigare; causa pro effectu. Sic திருவள்ளுவன்குறள்: ஏரினுநன்றாமெருவிடுதலகட்டபின்னீரினுநன்றதன்காப்பு. 4. குறிப்புமறிநிலை, nostra metalepsis, quando intendimus significare aliud ab eo, quod verba prae se ferunt. Sic ut dicam: sex menses, dico அறுதிங்கள், pro sex annis அறுபயிர், ut, apud Virgilium: Post aliquot mea regna videns mirabor aristas. Sic poeta quidam, ut eum venisse ad occasum solis dicat, habet.

கஞ்சமேசினங்தெனக்கமழ்ந்தவடைப்பவும்
பஞ்சிறைக்கிளியொடுபறவையார்த்தொடுங்கவும்
பிரிதிபக்கன்றுணர்பேற்றபவங்தேங்கவும்
விரிகிலைத்தோளினன்விரும்பிவந்தெய்தினன்.

5. ஒழுக்கமறிநிலையலங்காரம், nostra hyperbole, quando incredibilia dicimus et contra communem morem aliquid exaggeramus. Sic முகிற்கை, அயிற்கண், வரைத்தோள். Sic satis audacter dixit in தேம்பாவணி, ubi adducit plorantem:

செழுஞ்சுனைவரம்பில்லைவிரிக்கிளைத்தகோபழுன்றநெஞ்சாம்
அழுஞ்சினைபெருக்குங்கண்ணீரகல்கடல்வெள்ளமாற்று.

Et கம்பன் de Racxadi Taraguei proeliante contra ராமன் sic:

சொல்லின்மாத்திரையிற்கடலூர்ப்பதோர்
கல்லின்மாரியைக்கைவகுத்தானது,

in qno satis nimii et audaces sunt Tamulenses poëtae.

4. Hic placet referre, quod ipsi பொருள்கோள் vocant et sunt octo, de quibus in fine agit liber நன்னூல். Licet enim in uno vel altero non interveniat மறிநிலை, i. e. translatio vel mutatio, in aliis habetur. Quare 1. யாற்றுப்புனற்பொருள்கோள், quasi unda fluvii; quia sicut in flumine nunquam undae retrocedunt nec una in aliam convertitur, sic quando ita disposita est stropha, ut quilibet versus completum habeat sensum, nec inter se respectum habeant, vocatur யாற்றுப்புனல், qui modus revera nullam admittit mutationem seu translationem. Exemplum:

விலைப்பாலினீர்கலந்துவிற்றலுங்குற்றம்
மலைப்பாரைப்பேணுபறுத்தலுங்குற்றம்
நிலைப்பாரைத்தூக்கிநெகிழ்தலுங்குற்றம்
கொலைப்பாலகுற்றமேயாம்.

5. *மொழிமாற்றுப்பொருள்கோள்.* Quando intra unum strophae versum ita mutatur ac perturbatur ordo vocum, ut contrarium significare videantur et ad veram notionem voces transferendae sunt. Exemplum *வெண்பா*:

கரையாடக்கெண்டைகயத்தாடமஞ்ஞை
சுரையாழவம்மிமிதப்ப. வரையனைய
யானைக்குநீத்துமுயற்குநிலையென்ப
கானகநாடன்சுனை

Dicendum erat *கரையாடமஞ்ஞை - கயத்தாடக்கெண்டை* et sic de caeteris.

6. *நிரனிறைப்பொருள்கோள்.* Quando plura nomina vel verba coacervantur, deinde vel eodem ordine vel ordine opposito addantur, quae iis conveniunt scil. incipiendo a primo ad ultimum vel ab ultimo ad primum. Exemplum:

நீருவரிபொனவரைகார்நேர்வெல்லுமெனகொமான்
கூருணர்வுதிண்டோளகொடை

Ubi propositis tribus similitudinibus, in fine eodem ordine veniunt, quae iis assimilantur. Econtra:

கார்பிறைமீனாம்பல்கமழ்முல்லைபூத்தெழுந்த
வோர்கொடியைக்கண்டேனுளத்துவப்போர்பதும்மை
சாயந்துநுசுப்பாடத்தான்சுமக்கும்பலவாய்கண்
ணேந்துநுதல்குழலேயென்று

Hinc inverso ordine ab ultima similitudine incipendo *நுசுப்புக்குக்கொடி பல்லுக்குமுல்லை வாய்க்காம்பல்கண்ணுக்குமீன்நுதற்குப்பிறைகுழற்குக்கார்* correspondet.

7. *பூட்டுவிற்பொருள்கோள்*, quando more arcus duo extrema in unum fune colligantur; sic in versu vel stropha primam et ultimam vocem ita disponamus, ut nisi translate illae duae voces uniantnr, explicari versus non possit. Exemplum *வெண்பா*:

17*

திறந்திடுமின் மீன்முடியுஞ் செங்கதிரோன்றன்குட்
டிறந்திடுவில்லாடையெழிலுஞ் சிறந்திடுமின்
றண்ணாரமாய்மதியந் தாங்கடியும்பூண்டாளைக்
கண்ணாரக்காணக்கதவு

Ubi ad notionem versus transferenda est ultima vox ad primam. Sic கதவுதிறந்திடுமின்.

8. தாப்பிசைப்பொருள்கோள், quando vox, quae in medio strophae est, transferenda sit in principium et finem ejusdem. Exemplum:

நோயிடுமென்றஞ்சிநுதல்வற்கதீயவையே
நோயிலதாஞ் செய்யாதகால்

Ibi தீயவைசெய்யாதகால்.

9. அளைமறிப்பாப்புப்பொருள்கோள், quando ultima vox strophae pluribus in locis subintelligenda est. Exemplum - சிந்தாமணிவிருத்தம்

தாழ்ந்தவுணர்வினராயத்தாருடைந்துதண்டேன்
ழித்தளர்வார்தாமுஞ்
சூழ்ந்தவினையாக்கைசுடவிளிந்துநரகிற்சுழல்
வார்தாமு
மூழ்ந்தபிணிநலியமுன்செய்தவினையென்றே
முனிவார்தாம்
வாழ்ந்தபொழுதின்னேவானெய்துநெறிமுன்னி
முயலாதாரே.

Ibi முயலாதார் transferri et subintelligi debet ad quamlibet partem hujus strophae. Haec figura vocatur etiam தீவகம், quod apud nos Zeugma Quod si vox, quae sic transfertur, veniat in principio, est முதனிலைத்தீவகம்; si in medio, இடைநிலைத்தீவகம்; sitandem in fine, கடைநிலைத்தீவகம்.

10. கொண்டுகூட்டுப்பொருள்கோள். Quod de மொழிமாற்று No. 5. diximus, fieri intra terminum unius

versus, si fiat in duobus vel pluribus, ita ut vox ab uno versu ad aliud transferenda sit, ut significationem habeat, vocatur கொண்டுகூட்டு. Sic:

ஆலின்மேற்பாயுங்குவளைகுளத்தலரும்
வாலினெடியகுரங்கு

Hic குரங்கு ex secundo versu ad primum transfertur et fit ஆலின்மேற்பாயுங்குரங்கு.

11. அடிமறிமாற்றுப்பொருள்கோள் fit 1. quando non una vox, ut supra, sed unus integer அடி seu strophae versus huc illuc ad intelligentiam transferendus est. Sic வெண்பா:

கற்றகழிநூலுங்கைகூடாமுற்றிறக்கும்
உற்றபொருளுமொழிந்தகலு, நற்சுருதி
யோதலும்போய்ப்பெற்றவொளிநீத்திசழ்வாகுங்
காதலுளத்தழன்றக்கால்.

Ubi hic ultimus versus transferendus est ad caeteros omnes. 2. Fit, quando unius strophae versus ita dispositi sunt, ut, licet inter se ordine quomodocunque varientur, nec sensus nec sonus metri permutentur. De hoc diximus, ubi de அடிமறி மண்டிலவாசிரியப்பா P. IV. No. 28. Hic afferam exemplum in versu கலிவிருத்தம்:

மீனேதவழ்வில்விரிமாமுடியாள்
பானேயுடையாய்ப்பணிவீசுடலாள்
பானேர்மதியம்பணிபூவடியாள்
தானேரிலவான்றலமாளரசாள்.

Quomodocunque ordine varientur isti quatuor versus, semper idem eodemque sono significant.

§ 2.

சொன்மிக்கணி.

12. Nomine சொன்மிக்கணி veniunt tropi per augmentum, quando repetitur dictum, quod fit per மடக்கு, இசையந்தாதி, அடுக்கு. Quare I. மடக்கணி fit repetendo unam vocem vel in principio vel in medio vel in fine et hoc, interposita vel non alia dictione. Sic நீயே நீயே முன்காத்ததும் பின்காத்தது நாளு நாளுமே. Sic வெண்பா:

இனியாரெனைத்தாங்கியென் றுயரைநீப்பார்.
இனியார்மறைநூலாலென்னைத்தெளிப்பார்
இனியாரென்றேய்க்கமுதூட்டுவாரொன்றாய்
இனியாருன்னல்லாலெனக்கு

விருத்தம்.

வளைவாயல்காமெய்ம்மறையெங்கும்வளர்காலம்
விரைவாய்ப்பைம்பூவொத்தறமெல்லாம்விளைகாலந்
திரைவாயொவ்வாச்சீர்நலமல்கித்திளைகாலம்
அளைவாய்த்திங்கள்தாங்கடிநாமேயணிகாலம்.

Hujusmodi autem repetitionis modus etiam in soluta oratione proprius et elegans est. Apud nostros rhetores dicitur epizeuxis et polilogia. Sic per epizeuxim Virg.: Ah Corydon, Corydon et per polilogiam idem: Arma viri, ferte arma etc.

13. இசையந்தாதி. Supra P. IV. No. 15. locuti sumus de அந்தாதித்தொடை, quod fieri diximus, quando incipit unus versus per vocem vel saltem syllabam, qua desinit praecedens. Hinc sine respectu ad versum vel etiam in soluta oratione, si per vocem, qua desinit una dictio, vel unum incisum, sequens incipiat, etiam si casus et terminatio mutetur, dicitur இசையந்தாதி et apud nos polyptoton.

Sic exemplum in soluta oratione மாங்கர்க்கெல்லாங் சேழ்வியாலறிவு மறிவினாற்கல்வியுங் கல்வியாற்புசழும் புகழாற்பெருமையும் விளைந்து வளருமன்றோ etc.

14. அடுக்கணி fit, quando ad exprimendum vim doloris irae, amoris, odii, laetitiae coacervantur plura synonima, ut illud Ciceronis: abiit, excessit, evasit, erupit. Sic வெண்பா.

என்னுயிர்காத்துப்புரந்தாண்டவென்னிறைவன்
றன்னுயிர்பட்டிறந்துசாய்ந்தொழிந்தான், பின்னுயிராய்
பீண்டென்னைக்காத்தோம்பமேவிப்புரந்தளிப்ப
யாண்டையும்யார்யாரெனக்கு.

§ 3.

சொல்லெஞ்சணி.

15. சொல்லெஞ்சணி vocantur tropi, qui fiunt per detractionem, quando omittitur nomen aut verbum etc. ubi tamen facile subintelligi potest. Decem hujus modi detractiones agnoscunt Tamulenses, quas எச்சம் i. e. defectus vocant easque breviter hic referam. 1. பெயரெஞ்சணி, omissio nominis. Sic குறள்.

கொன்றன்னவின்னாசெயினுமவர்செய்த
வொன்றுநன்றுள்ளக்கெடும்

Hic subintelligendum பிறரின்னாசெயினும் et தானுள்ள, unde duplex nomen omissum fuit. 2. வினையெஞ்சணி, omissio verbi. குறள்:

நிலத்தியல்பானீர்திரிந்தற்றாகுமாந்தர்க்
கினத்தியல்பதாகுமறிவு.

Hic bis desideratur சேரும் scil. நீர்சேருநிலத்து, et மாந்தர்சேருமினத்து. Hoc autem nomine intelligitur etiam omissio terminationis casus a verbo requisiti. Sic குறள்:

சிறுவரையேயாயினுஞ்செய்தநன்றல்ல
துறுபயனில்லையுயிர்க்கு.

Subintellige தன்னாற்செய்யப்பட்ட நன்று. 3. உம்மை யெஞ்சணி, quando omittitur உம் alioquin necessarium. Sic illud இலங்குவாளிரண்டிறைவிருகைவீசினான். Dicendum erat இருகையும் juxta Pars II. No. 33. Hoc dici etiam potest உம்மைத்தொகை, ut eodem loco diximus. 4. சொலெஞ்சணி, quando omittitur vox a verbo சொல்லுகிறது. Sic குறள்:

இசையாவொருபொருளில்லென்றவியார்க்கும்
வசையாவதெங்குமில.

Pro என்றால் dicendum erat என்றுசொல்லுதல். 5. பிரிநிலையெஞ்சணி, quando una vox seu dictio pluries subintelligenda est in eadem stropha seu periodo. Idem ac தாப்பிசை No. 8. et அளைமறிப்பாப்பு No. 9. Sic வெண்பா:

அறிமினறநெறியஞ்சுமின்கூற்றம்
பொறுமின்பிறர்கடுஞ்சொற்போற்று மின்வஞ்சம்
வெறுமின்வினைத்தீயார்கேண்மையெஞ்ஞான்றும்
துறமினறிவிற்றுணிந்து.

Hic எஞ்ஞான்றும் subintelligendum est ad singula incisa. 6. எனவென்றெஞ்சணி, quando omittitur என; ubi necessarium erat. Sic குறள்

உண்ணலுமீதலுமாயிரண்டல்ல
துண்டோபொருட்கட்பயன்.

Dicendum erat உண்ணலுமீதலுமென. 7. ஒழியிசை யெஞ்சணி, quando ita loquimur, ut plus intelligatur, quam dicimus. கற்றோருகாணலரிது subintelligitur: difficilius fore indoctis. 8. எதிர்மறையெஞ்சணி, quando non exprimitur negativum, sed per ஓ vel உம் indicatur. Sic: யானோசெய்வேன் pro செய்யேன். Sic: இவ்வெழுத்தில்வழிகிரியவும்பெறும் indicatur negativum

திரியாமையும்வரும். 9. இசையெஞ்சணி. Hic இசை idem est ac ஒலி - sonus, quare fit, quando omittitur verbum sonum importans. Sic ஒல்லெனநிவந் தோடும் pro ஒல்லென வொலித்துநிவந்தோடும். 10. குறிப்பெஞ்சணி, quando post voces indicantes v. g. timorem, celeritatem etc., quae அச்சக்குறிப்பு, சீக்கிரத்தின்குறிப்பு vocantur, post hujusmodi voces, inquam, omittitur verbum indicans timorem, celeritatem etc. Sic துண்ணெனநின்றான் pro துண்ணெனவெருவிநின்றான் et ஐயெனப்போனான் pro ஐயெனவிரைந்துபோனான்.

§ 4.

சொல்லொப்பணி.

16. சொல்லொப்பணி. Hoc nomine veniunt tropi, qui fiunt per similitudinem. Ex his quatuor species dividunt Tamulenses, quas seorsim explicabo. Et 1. திரிபியைபு, quando vel idem nomen seu verbum saepius repetitur, sed mutato casu et terminatione vel in eodem casu eademve terminatione veniunt plura nomina vel verba. Utrumque exemplo comprobabo. தேம்பாவணி:

மாண்டகையாரறஞ்சார்பாரல்லதினமனுச்சாரார்
ஆண்டகையாரருட்சாரார்க்கல்லதொருதுயர்சாரார்
சேண்டகையாரிவன்சார்பாற்செல்லுதுநாமெனவானார்
பூண்டகையாலறஞ்சார்தான்புரைசாராப்புகல்செய்தான்.

Hic eadem dictio septies replicatur sub diversa terminatione. Sic தாழிசை:

வழுவார்க்குநீநிலையேமருள்வார்க்குநீதெளிவே
அழுவார்க்குநீகளியேயயர்வார்க்குநீதிதியே
கல்லார்க்குக்கலைக்கடனீகடவார்க்குநிலைத்திறனீ
யில்லார்க்குமிரணியநீயெல்லார்க்குமெல்லாநீ

Praeterae exemplum solutae orationis: விரவிறைற்காற்றெனவு முழுக்கத்தாற்கடலெனவுமச்சத்தாலிடியெனவுஞ்செய்கொலையாற்கூற்றெனவுமதகரிவந்தெதிர்த்த படையைமுருக்கினதே. Hic diversa nomina veniunt cum eadem terminatione, scil. hic per ablativum ஆல் et in versu தாழிசை per dativum கு, unde proprie haec est repetitio terminationis.

17. 2. ஒழுகிசை est idem, quod apud nos "similiter cadens", similiter desinens - quo plerumque utimur soluta oratione, servatis veluti metri regulis. Ex. gr. விடாதுநறவு நெய்பூசிநீங்காதொளி மணிசேர்த்திமங்காதுமலர்சூடி - ஒழுங்கிடவகுத்து வனப்புறவளைத்துப்புனைட்பெழச்சொருகி - த்தமக்கழகாகவும் பிறர்க்கிழிவாகவு - நள்ளிருட்கூந்தலை யளகமாகச்சேர்த்து வரிவிழிவிலைமாதரன்றே. Ubi prima, tertia incisa, subinde alia tertia tandem duo similiter cadunt et desinunt; ibique participia adjectiva etc. invariato ordine ac servato syllabarum numero veniunt.

18. 3. இயைபிசை est fere idem ac supra, licet proprie non requirit, nisi ut incisa similiter desinant, variata tantum prima litera ultimae vocis. இயைபு enim, ut diximus P. IV. No. 10. et 14. in fine, est consonantia in fine, ut apud nos in vulgaris linguae versibus. Exemplum solutae orationis de ortu solis: செங்கதிர்நெடுங்கை நீட்டிமல்கிருட்கங்குலோட்டி - ப்படரொளி முகத்தைக்காட்டி - ப்பருதியேகடன்மேலெழுந்துழிச்செவ்விதட்டாமரைபூப்பவுஞ் சோலைவாய்ப் பறவைகளார்ப் பவும்புவியிராவிருணீப் பவுமணிக்கொப்பொன்றிலதே.

19. சமம், aequalitas fit, quando jocose uniuntur voces diversae inter se tantum quantitate, vel quod gravius est, diversae una tantum litera; ex.

gr. சுடுமெரியோ குளுந்தவேரியோ வங்கண்டோன்றுவது பாடவோ படவோவந்தாய். Sic இனியகந்தரக்கந்தாரத்தோடின்புகுக்குங்காந்தாரம், scil. et dulci gutturis voce cantilena delectat. Haec omnia quantitate tantum diversa sunt. De eis autem, quae diversa veniunt, una tantum syllaba vel litera, exemplum sit ex திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்: தாழிசை

வீதிமங்கிர நூலியேயாதிதந்திரவேலியே
வேன்றிதந்தமடங்கலேநன்றிதந்தவடங்கலே
நீதிசுந்தரதோலியேகோதிலந்தரசீலியே.
நிந்தைநீங்குமனந்தமேயெந்தையீங்கருளந்தமே.
பாதியிந்தணிபாதிபேசோதிவந்தணிசோதியே
பங்கநீத்தலர்கஞ்சமேபங்கநீக்தமர்தஞ்சமே.
யேதியம்பாஞானமேயேதிலும்பரமானமே.
யோவலீரெனதன்பளே, காவலூரரசென்பளே.

Hic, ut patet, plures voces, prima tantum mutata litera seu syllaba, omnino aequales veniunt. Haec figura apud nos vocatur Paranomasia v. g.

Hi morbis aegrorum, aprorum litibus illi
Dant patienter opem, dum potiuntur opum.

20. Praeterea si diversitas quantitatis occultetur, tum dicitur மாத்திரைச்சுருக்கம். Sic in sequenti வெண்பா:

நேரிழையார்கூந்தலிஞோர்புள்ளியிடநீண்மரமாம்
நீர்நிலேயோர்புள்ளிபெறநெருப்பாஞ்சீரளவு
பாட்டொன்றெழிப்பவிசையாமதனளவு
மீட்டொன்றெழிப்பமிடறு.

Si capillis mulierum addatur unum புள்ளி i. e. si corripiatur, fit grandis arbor; nam inter alia nomina coma mulieris vocatur ஓதி. Si autem prima corripiatur, fit ஒதி = arbor nota. Sic stagnum vocatur ஏரி (prima syllaba longa); si prima syllaba

corripiatur, fit எரி - ignis. Insuper cantilena vocatur காந்தாரம். Si huic demas unum மாத்திரை fit கந்தாரம். Id est இசை, i. e. sonus relate ad musicam. Si adhuc ab hoc auferas aliud மாத்திரை, fit கந்தரம் - guttur. Insuper ad hunc tropum reductur திரிபதாதி, quando una dictio trium syllabarum et integra significat, et, ablata seu prima seu secunda syllaba, adhuc proprias habet significationes v. g. கவரி = cervi species: ablata prima syllaba வரி கரி elephas. Sic கவலை, வலை, கலை; sic கமலம், கலம், மலம். புவனம், புனம், வனம்; பாசடை, பாடை, சடை; பூபதி, பூதி, பதி. வெண்பா:

கவரிகரிவரிசேர்ந்தார்த்துக்களிப்பத்
தவமேதவாவாழ்மலையாயுவமையைப்பின்
வைத்தேரியையான்வழியாமெனச்சேர்ந்தேன்
இத்தேரிதேரிகிரி.

Tandem huc reducuntur caeteri versus மிறைக்கவி, de quibus mentionem fecimus, Pars IV, ad caput III, qui tamen nullius momenti sunt, sed meri pueriles jocus. Et haec de சொல்லணி.

CAPUT II.

பொருளணி. (DE FIGURIS SENTENTIARUM.)

§ 1.

De Similitudine.

21. Sententiarum figuras quadraginta hic referunt, licet aliqui nonnullas addant, alii demant. Ex his primo loco dabo உவமை, quae est similitudo et

de ea integrum paragraphum instituam; eam enim summopere amant Tamulenses et in quamplures species subdividunt, adeo ut ad hanc octodecim figurae reducantur. உவமை autem seu similitudo fit assimilando plura inter se vel a conditione, proprietate - பண்பு - vel ab officio et actione - தொழில - vel a fructu et utilitate - பயன். Sic பவளத்தன்னசெவ்வாய் est a proprietate seu colore - பண்புவமை. Sic அரிமாவன்னவநும்பகைசெகுத்தான், ad opere - தொழிலுவமை: sic மாரியன்னபொழிவண்கையான், ad utilitate பயனுவமை. Praeterea vel assimilamus unum uni, seu unum pluribus, vel plura uni, vel tandem plura pluribus. Exempla: unum uni: பிறைபோலும் வாணுதல்; unum pluribus: பிறைபோலுங்கூடெயிறு; plura uni: சோலையம்புபற்றிரளொப்பக்கணைதொடும்வில்லான்; plura pluribus et simul unum uni: தேனணி கோதையார்சூழச்செல்லலால் - மீனணிதிங்களோர்வேய்ந்தாற்றுளரோ.

22. Ex hujus subdivisionibus sit 1. விரிவுவமை, pro quo sciendum, quatuor exprimi in quacumque similitudine: similitudinem, similatum, similitudinis causam, ejusque formam. Formae autem similitudinis sunt particulae: போல, அன்ன, அனைய, etc. vide in lexico. Quando autem haec omnia exprimuntur, dicitur விரிவுவமை. Sic பவளம்போலுஞ்செவ்வாய். Hic similitudo பவளம், assimilatum வாய், causa similitudinis செம்மை - rubedo, unde செவ்வாய், et tandem similitudinis forma போலும். Sic வெண்பா:

பால்போலு மின்சொல்பகல்போலுந்தெள்ளுணர்வே
யால்போலுந்தாங்குமநண்மாபே, வேல்போலு
மின்புயல்போற்கைக்கொடையேவேந்தனனைகுடி
கொள்
னின்பியல்போலொன்றுமில.

Si autem, relatis caeteris, non appareat similitudinis causa, dicitur தொகையுவமை. Sic பவளம்போலும்வாய்; சிங்கம்போலும்வீரன், முகிலைப்போலுங்கை. Si autem desit etiam forma similitudinis, dicitur உவமைத்தொகை, de quo diximus P. II. No. 33. Sic பவளவாய், பொன்மேனி, கமலப்பாதம், முகிற்கை; de quo vide etiam உவமை, hic No. 32.

23. இதரேதரம், quasi இதரஇதரம், ex unione autem, ut fit, mutari duplex i in e - இதரம் vero Grandonice idem est ac Tamulice வேற்றுமை differentia. Fit, quando distincte similans dicitur de similato, deinde hoc praedicatur de illo. Sic கனிக்குங்கயல்போலநின்கண்ணெனவோ - நின்கண்போலக்கனிக்குங்கயலெனவோ. Inservit, ut ostendam, incertum esse, utrum in re, de qua est similitudo, similans excellatne, an assimilatum.

24. விபரீதம், i. e. contrarium, quando scilicet non subjectum comparamus similanti, sed e contrario si, quod laudare volumus, simile dicimus ei, unde deducitur similitudo. Sic non: கமலம்போலு நின்முகம்; sed dicimus நின்முகம்போலுங்கமலம். வெண்பா:

தாயேநின்றனம்போற்சக்கிரனேறற்றியபின்
றேயாநின்றுன்னுதல்போற்சிர்த்ததுவே, நோயாக
வீரெகிரிற்றேற்றாதேங்கிவாங்கெட்டின்
சீரடியைப்பூண்டிறைஞ்சுஞ்சேர்ந்து.

25. மறுபொருளுவமை, quando dicimus id, quod laudare volumus, subinde additur similitudo. வெண்பா:

அன்னையாயெவ்வுயிர்க்குமாதரவாயன்பருளு
நின்னையாரொப்பார்நிலாவடியாய், அன்னதே
பாரிடையேதோன்றிப்பயன்றருதற்கில்லையால்
சூரியனைப்போலுஞ்சுடர்.

26. நியமவுவமை. Grandonice நியமம் Tamulice est இணையின்மை = incomparabilitas. Fit autem negando alias similitudines, addendo ei, quam admittimus -ஏ, quod dicitur பிரிநிலையேகாரம். Exemplum: வெண்பா:

தேன்மலிபூவாடுமெனச்செங்கதிரோன்காயுமெனப்
பான்மதியந்தேயுமெனப்பாங்கிணையா, நான்மருவுந்
தாயேதிருக்காவலூராசேதாரணிமே
னீயேநினக்குநிகர்.

Quod idem sunt, ac incomparabiles res.

27. ஐயவுவமை, quando proponimus similitudinem cum dubio, an quod videmus, sit similans an assimilatum. Sic: வண்டிலாவுமலர்தாமரையோகண்டடு மாறுங்களிமுகமோ; sic: நீர்மாரிபெய்முகிலோ - கூர்மாரி பெய்தனுவோ. வெண்பா:

வெஞ்சினவேறீன்றுலவும்விண்முகிலோசெய்கொலையா
லெஞ்சினமோரிற்றுலவுங்குஞ்சரமோ நெஞ்சி
லொருபாற்குத்தெழுவுளங்கேற்றினேனீண்
டிருபாற்குமோடனன்றென்று.

28. இன்சொல்லுவமை, quando comparamus uni aliud, subinde ostendimus, id, quod laudamus, in pluribus excedere dictam similitudinem. Comparavit poëta vultum Beatissimae Virginis cum luna, quod utrique lactei et suaves sint radii, utrique circumstent stellae. Subinde addit, quod ille vultus nec maculas habet, ut luna, nec menstruis defectibus teritur, unde longe excellit et excedit similitudinem suam. வெண்பா:

சூழுடுவும்பாற்கதிருந் தோன்றிமறுத்தோன்றாக்
காழுருவுந்தேயாதுகன்னித்தாய், வாழூந்
தளராவாறுண்முகங்கண்டேங்கிற்றேதாட்கீழ்
வளராவாறென்றேமதி.

29. கூடாவுவமை, quando ostendimus, convenire ei, quod laudamus, quae nou conveniunt similitudini, v. g. இருபொழுதும்வாய்மலருந்தாமரைநின்முகம்.

விருத்தம்:

மருட்கொள்ளாவுவர்கொள்ளாமணிக்கடல்போல்
கன்மனமே
யிருட்கொள்ளாநிழற்கொள்ளுமிணர்ப்பொழில்
போலருந்தயையே
வெருட்கொள்ளாவிடியாப்பெய்வியன்முகில்போற்
கைக்கொடையே.
கருட்கொள்ளாநிழற்சோலைக்காவனலூர்த்தாயியல்பே.

30. மாலையுவமை, quando florum tropis instar floribus coacervatis similitudinibus in fine additur, quod laudare volumus. தேம்பாவணிவிருத்தம்:

நிறைதவிர்ந்துணர்ந்தகாமநெறியிற்கைப்பொருளே
போன்றும்
முறைதவிர்ந்தடைசீர்போன்றுமுனிகடம்முனிவு
போன்றும்
பொறைதவிர்ந்திழிந்தீண்டோம்புனலினையெதிர்
கொண்டாங்கத்
துறைதவிர்ந்திடக்கிட்டேகித்துளித்ததேன்முல்லை
சேர்ந்தார்.

Idem auctor alibi விருத்தம்:

நீரெழுங்குமிளிபோன்றுநெடியதோர்நேமிபோன்றுங்
காரெழுமின்னுப்போன்றுங்கடலெழுந்திரைகள்
போன்றும்
பாரெழுஞ்செல்வத்தில்லைப்பதியுமோர்நிலையுமென்ப
சீரெழுதானத்திற்குந்திரைதிரண்டலைவதுண்டோ.

31. உண்மையுவமை, quando negando similitudinem dicimus esse id, quod comparare volumus, quod satis eleganter sit Sic pro தாமரைபோலுமுகம் - வண்

டுபோலுங்கருங்கண் dicimus தாமரையன்றுமுகம் - வண்டல்லக்கருங்கண். வெண்பா.

அஞ்சன்மின்மாங்குயில்காளங்கண்வான்மொய்த்திருளு
மஞ்சன்றேமஞ்சிடித்தவார்ப்பன்றே. எஞ்சாது
காய்ந்தெழுந்தேம்பூம்புகையாய்க்கரவனலூராளரசாள்
வேய்ந்தெழுந்தேரோடும்விரைவு.

32. உருவகம். Haec figura quoque est similitudinis species; fit enim, quando ita similitudinem afferimus, ut nec causam similitudinis, nec formam, explicemus, sed tantum cum similitudine objectum, quod illi comparamus, quod tanquam similitudini adjacens anteponitur; si enim postponeretur similitudini, esset உவமைத்தொகை, ut supra No. 22. Quare si dicam பவளம்போலுஞ்செவ்வாய், quia venit et causa et forma similitudinis est விரிவுவமை. Si omissa causa dicatur: பவளம்பொலும்வாய், est தொகையுவமை. Si ablatis et causa et forma, dicam: பவளவாய், est உவமைத்தொகை. Si dicam வாய்பவளம், est உருவகம். Sic சொன்மது, கைமுகில். தேம்பாவணிவிருத்தம்:

உள்ளியதவநவ்வேழிபூக்கநீண்மரத்தைநாட்டி
விள்ளியவன்புமுட்கும்வியனிருபாயும்பாய்த்தித்
தெள்ளியவாக்கால்வீசக்கியானமீகாமனாக
வள்ளியவினைநீர்த்தூர்ந்தரிதில்வீட்டிலகிற்சேர்வார்.

33. வேற்றுப்பொருள்வைப்பு, species quoque similitudinis est; fit enim, quando exponitur 1. id, quod omnibus notum est, deinde additur id, quod dicere intendimus, quod proinde ab illo illustratur, tamquam a similitudine. Sic வெண்பா:

நெட்டொளிவெங்கையானிசிப்படநீத்திங்குயிராய்க்
கட்டொளியைக்காட்டுங்கதிர்வேந்தன், பட்டொளிநீர்
ஆங்கொழியக்கண்டனபின்றுசைபுட்கொள்வாரோ
ஈங்கொழியாச்செல்வமுண்டென்று — வெண்பா

மெய்யசுரரேன்றி வெஞ்சினவேறுட கொளினும் etc. Vide P. III, § 3. No. 5.

34. வேற்றுமை fit, quando, comparato objecto cum similitudine, ostendo differentiam, quae inter ea interest. Sic வெண்பா:

மீனணியும்பாற்கதிரும்வெண்மதிக்குமம்மதியைத்
தானணியுநாயகிக்குஞ்சால்புண்டு, வானணியுந்
திங்கட்குண்டல்லாலோர்தேய்வுமிருண்மறுவும்
எங்கட்கொண்டாளரசாட்கில்.

Haec figura ab aliquibus vocatur quoque விதிரேகம். Satis cum hac cohaeret figura இன்சொல்லுவமை dicta supra No. 28.

35. ஒட்டு est nostra allegoria pura, quando relicto objecto, de quo loqui intendimus exponimus tantum similitudinem. Cavendum tamen est, ne omnino imperceptibile sit, quod intendimus. Sed elaborandum, ut ex contextu vel aliis circumstantiis facile sit intelligi conceptum nostrum. Ut illud Virgilii: Claudite jam rivos, pueri, sat prata biberunt, ut dicat: Silete jam pueri, satis jam intelleximus. Quae figura adeo hic communis est, ut vel mulieres in familiari sermone saepius ea utantur. Et quamplura ex eorum adverbiis sunt ex hac figura. Sic: காற்றநிர்ந்தடிக்கக்காயுமுதிரும், ut dicant, vel juvenes mori. கோவிற்பூனைதேவர்க்கஞ்சாது, ut dicant, familiaritatem reverentiam excutere. சாலிநெல்லுக்குந்தன்னுமி யுண்டு, ut dicant, nemini suum vitium deesse. குறள்:

கடலோடாகால்வன்னெடுந்தேர்
கடலோடுநாவாயுமோடாநிலத்து,

ut dicat, omnia proprium locum requirere. Sic வெண்பா:

ஒண்ணிலவுநீர்மைத்தாயோயாப்பயஞ்சுரந்து
தண்ணளிசூழின்பந்தாமலர்ந்து, கண்ணெகிழ்ந்து
நீங்கவரியநிழலுடைத்தாய்நின்றெமக்கே
யோங்கியதோர்சோலையுடைத்து.

Quibus protectorem suum laudare intendit. Praeterea vide அகவல்பனிமதுப்பதும etc. P. IV, No. 14.

36. அவநுதி fit, quando, ut magis eluceat, quod laudare volo, videor negare aliquam ejus proprietatem, quae figura elegantior erit, si uniatur cum உருவகம் supra No. 33, unde et haec ad similitudinem reducitur. Advertendum, quod, si negem similitudinem, e. g. வண்டல்லக்கருங்கண், est உண்மை உவமை, supra No. 31. Si autem negem objectum et affirmem similitudinem v. g. கருங்கண்ணல்லவண்டு, tunc est அவநுதி cum உருவகம். Sic வெண்பா:

பொங்களகமல்லப்புயலேயிவையிவையுங்
கொங்கையிணையல்லக்கோங்கரும்பு, மங்கைநின்
மையரிக்கண்ணல்லமதர்வண்டிவையிவையுங்
கையல்லக்காந்தண்மலர்.

37. ஊகாஞ்சிதம் ex ஊகம், Tamulice குறிப்பு et ex அஞ்சிதம், Tamulice பொருத்தம்; fit enim, quando relatis, quae re vera in objecto sunt, sed omissa vera eorum causa, poeta inserit conceptum suum, addit enim ex sua inventione aliam causam, quae ad ornatum et elegantiam inserviat: unde aliqui hanc figuram தன்குறிப்பேற்றம் nominant. Sic வெண்பா:

வேனிற்றளர்ந்தாளைமேவியகாப்பூத்துமிழுந்
தேனிற்குளங்கரைமேற்சேர்ந்திருந்தாள், காணிக்குங்
கண்முழுதும்விண்டவளைக்காணவப்பொய்கைபூத்
துண்முழுக்கண்ணாயிற்றுடம்பு.

Ubi verum erit, arboreta et stagnum floruisse, sed poetae inventum est, floruisse, ut viderent advenientem mulierem.

38. நுட்பம் fit, quando, quae dicere intendimus, omittimus quidem, sed per similitudinem et alia signa magis ad huc elucescere facimus, quam si aperte ea diceremus, unde et haec ad similitudinem reducuntur. Sic வெண்பா:

வற்றியநீர்ப்பொய்கைமலர்கண்டறிந்தணுகப்
பற்றியமாண்பற்றிலர்தம்பாலுறவே, மற்றுவரி
சேர்ந்தகலவெய்யோன்செழும்பொய்கைத்தாமரைகண்
டோர்ந்தகல்கநீசருறவு.

Hic non dicit quidem bonorum amicitiam durare afflictionis tempore et malorum amicitiam statim deperdi, sed duplici similitudine hoc idem eleganter explicat.

39. Tamulenses in usu figurarum, quae ad similitudinem spectant, plures assignant errores, quos cavendos dicunt. Et 1. defectus, quando plura afferuntur comparanda, quorum uni aut alteri propria deest similitudo. Sic வெண்பா:

நீலப்புருவங்குனியவிழிமதர்ப்ப
மாலைக்குழல்சூழ்ந்தநின்வதனம், போலுங்
கயல்பாயவாசங்கவருங்களிவண்
டயல்பாயவம்போருகம்.

Hic oculis கயல் comis வண்டுகூட்டம், vultui தாமரை comparantur, sed superciliis புருவம் nulla est similitudo unde defectus inest et reprobatur. 2. Excessus, quando plures afferuntur similitudines, quam sint ea, quibus comparari debeant. Sic வெண்பா:

நாட்டந்தடுமாறச்செவ்வாய்நலந்திகழத்
தீட்டரியபாவைதிருமுகம், காட்டுமால்
கெண்டைமீதாடக்கெழுஞ்சேயிதழ்கவர
வண்டுசூழ்செந்தாமரை.

Hic ad similitudinem est கெண்டை pro oculis, சேயிதழ் pro ore et தாமரை pro vultu. Superest autem in similitudine வண்டு, cui in versu nihil est, quod comparetur. Unde inutiliter superest similitudo, quod reprobatur. 3. Improportio, quando ignobili objecto nobilior affertur similitudo. ut, qui dixit செஞ்சுடர்போன்மின்மினிவிளங்கும் = splendere scilicet cicindelam solis instar. Et 4. quando nobiliori objecto ignobilia comparamus, ut qui dixit மன்னவர்க்கு நாய்போலிடைவிரியார்வாள்வயவர், fortes sc. milites canum instar regum latere non recedere. 5. Inaequalitas, quando sine necessitate uni comparantur plura, vel e. contra, sic: பாய்வரிக்கூட்டம்போன்றும் போரிலெதிர்த்தவீரன். Quae tamen omnia aliquando non sine elegantia dici possunt. Et haec de similitudine.

§ 2.

De Caeteris Sententiarum Figuris.

40. தன்மை. Hic தன்மை idem est, ac உரிமை. Quare vide, quae fuse diximus P. III. a. No. 3. usque ad finem. Quapropter ad hanc figuram spectat uti vocibus non aequivocis, et si aequivocae sint, per adjectiva, participia et similia ita ad unam notionem coaptari, ut jam non pluribus communes voces videantur, sed uni propriae, ut dictum est ibi P. III, No. 26. Similiter si aliquem laudare volumus, quae ipsi et non alteri propria et singularia sunt, proferre, ad hanc figuram spectat. Vide ibi No. 22. Sic வெண்பா ex திருக்காவலூர்க்கலம்பகம்:

மீனேதலையரும்பவெண்மதியேதாளரும்பப்
பானேயுடலரும்பப்பாங்குருவே, தானோர்
உடைத்தாள்திருக்காவலூராகத்துவைத்தார்
துடைத்தார்வினைத்துயரேதொக்கு

41. புகழ்மாற்று est nostra ironia, quando vituperare videor et laudo, vel e contra laudando vituperare. Sic வெண்பா:

உள்ளலும்பின்னுறச்சீருய்த்திரவுதீர்மழைபெய்
வள்ளலுனையென்பார்வாழ்க்கறியார், வெள்வேலோய்
பொய்வல்லாரென்றுபொதுமாதர்க்குமார்பீயாய்
மொய்வல்லார்க்கியாய்முதுகு.

Hic quasi, qui negat principis largitatem falsum esse dicit, eum omnibus omnia dare; nunquam enim dedit, vel meretricibus pectus vel hostibus tergum, unde veluti largitatem deminuendo, castimoniam et animi fortitudinem extollit, et quasi vituperando laudat. வெண்பா:

ஏனையோர்கைப்பொருட்கொண்டேற்றலலாலுன்பொருள்
தானிடாரென்றார்பொய்தாமுரைத்தார், வேனெவர்க்கும்
அண்டாதிரவாதளவின்றியெங்நாளும்
நுண்டாதவீவாயேசோய்.

Ubi aperte laudando vituperat. Sic குறள்:

எற்றிற்குரியர்கயவரொன்றுற்றக்கால்
விற்றற்குரியர்விரைந்து.

42. தன்மேம்பாட்டுரை fit, quando quis inepte gloriatur ac se laudibus extollit. Sic வெண்பா:

எஞ்சினாரில்லையெனக்கெதிராயின்னுயிர்கொண்
டஞ்சினாரஞ்சாதுபோயகல்க, வெஞ்சமத்துப்
போராதவராகத்தன்றிப்பிறர்முதுகிற்
சாராவென்கையிற்சரம்

Quod eleganter dictum est, quia non, ut se laudet, sed ut timentes soletur, sic ea dicere videtur.

43. பின்வருநிலை fit, quando repetitur vel eadem vox, vel synonima ejusdem notionis, in quo nulla habetur ordinis ratio, unde differt a மடக்கு, de quo hic No. 12. Exemplum வெண்பா:

மலர்விழியேவாய்மலரேவாய்ந்தவதன
மலரேகைகாண்மலரேவாடா, மலர்மாலை
ஆனுளிருண்மாலையற்றாளருண்மாலை
தானுந்தனிக்கன்னித்தாய்.

Repetitio ejusdem vocis.

அவிழ்ந்தனதோன்றியலர்ந்தனகாயா
நெகிழ்ந்தனநேர்முகைமுல்லை, மகிழ்ந்திதழ்
விண்டனகொன்றைவிரிந்தகருவிளை
கொண்டனகாந்தள்குலை

Repetitio synonimorum, quae omnia significant: florescere.

44. முன்னவிலக்கு fit, quando videmur aliquid dicere seu consentire ad aliquid, sed ex modo et adjunctis, quibus ea dicimus, ea omnino negare satis ostendimus. முன்னம் est voluntas, et விலக்கு prohibitio. Sic marito in longinquo profecturo, ac se uxorem semper defensurum dicenti, respondet uxor quasi consentiens. வெண்பா:

இன்னுயிர்காத்தளிப்பாய்நீயேயிளவேனின்
மன்னவனுங்கூற்றுவனும்வந்தக்கால், அன்னோர்
தமக்கெம்மைத்தோன்றாத்தகைமைத்தோர்விஞ்சை
யெமக்கின்றருள்புரிந்தேயேகு.

Aliud exemplum ex தேம்பாவணிவிருத்தம்:

அலைவிரவாழில்வைகியரவினஞ்சயிர்ந்தெஞ்ஞான்றுங்
கொலைவிரவாழிச்செந்தீக்குளித்தலேயின்பமாயின்
வலைவிரவணியிற்பின்னிமலர்ந்தவிழ்கூந்தல்வெஃகிப்
புலைவிரவுணர்ந்தகாமப்புணரியிற்குளியாய்நெஞ்சே

45. சொல்விலக்கு. Idem ac apud nos correctio, quando ad laudem vel vituperium unum dicimus, deinde quasi corrigendo, quae diximus, aliud ad majorem laudem vel infamiam subjungimus. Exemplum விருத்தம்:

பண்மூலைசுராந்தகிதப்பாலொடுவளர்த்தேன்காமன்
பெண்மொழிதவறிற்றன்றோபெரிதுடன்றுயிரையுண்ட
இன்மனக்கொடியகூற்றன்சிதையநான்வளர்த்தேன்பட்ட
புண்மனத்தழுந்தியாற்றாப்புலம்புவேனுமென்றான்.

Hoc satis elegans est, quia cum hac figura commixtae veniunt உருவகம், ஓட்டு et aliae.

46. இலேசம், quando iis, quae manifeste apparent, aliam ducimus causam, ne mens nostra exterius manifesta sit. வெண்பா:

மதுப்பொழிதார்மன்னவனைமால்கரிமேற்கண்டு
விதுப்புமயிரரும்புமெய்யும், புதைத்தாள்
வளர்வாரணநெடுங்கைவண்டுவலைவாய்த்த
விளவாடைவந்ததென.

Ubi amore intus commota ex pudore faciem manu cooperuit; quod cum negare non posset, aliam adducit causam et aspersis ab elephantis proboscide guttis faciem occultasse dicit.

47. சுவையணி, quando distinctae exprimuntur proprietates ac signa exteriora passionum. Tamulenses octo numerant hic proprietates — சினம், காமம், வியப்பு, அவலம், இழிவு, அச்சம், வீரம், நகை, scilicet — ira, desiderium, admiratio, dolor, infamia, timor, fortitudo, laetitia. Sanscritani addunt nono loco சாந்தம், id est, mansuetudo et hanc figuram vocant நவரசபாவம். Exemplum, ubi veniunt signa timoris, வெண்பா:

கைந்நெரித்துவெய்துயிர்த்துக்காறளர்ந்துமெய்பனிப்ப
மையரிக்கண்ணீர்ததும்பவாய்புலர்ந்தா, ணையல்
சினவேல்செயிர்த்தேந்துஞ்செல்வன் முடுகிப்
புனல்வேழமேல்வந்தபோது.

48. உதாத்தம், idem ac apud nos hyperbole, quando scil. exaggeramus, quae dicimus, in quo ipsi

satis audaces sunt. Sic: மூன்னின்றெலாம்பின்னுறமு டுகிப்போயினன்; sic: பேதைநெரந்தழுதகண்ணீர்பெருங் கடல்வெள்ளமாற்று. Sic விருத்தம்:

அல்லின்மாரியனையநிறத்தினள்
சொல்லின்மாத்திரையிற்கடனூர்ப்பதோர்
கல்லின்மாரியைக்கைவகுத்தாளது
வில்லின்மாரியான்வீரன்விலக்கினன்.

49. ஒப்புமைக்கூட்டம், quando, ut magis eluceat quod dicimus, plura praemittimus, quae ejusdem rationis sunt. வெண்பா:

கொள்பொருள்வெஃகிக்குடியலைக்கும்வேந்தனு
முள்பொருள்சொல்லாசகல, மொழிமாந்தரு
மில்லிருந்தெல்லைகடப்பாருமிம்மூவர்
வல்லேமழைவிலக்குங்கோள்.

Hoc ad reprobandum: விருத்தம்.

வேதமோதியவேதியர்க்கோர்மழை
நீதமன்னர்நெறிதனக்கோர்மழை
காதன்மங்கையர்கற்பினுக்கோர்மழை
மாதமூன்றுமழையெனப்பெய்யுமே.

Pro utroque ex இருமொழிமாலைவெண்பா:

ஓதல்சடைநீட்டலூண்மறுத்தனீராடல்
கோதுளத்துக்கொண்டக்காலின்றே, ஏதின்
மனத்தூய்மைகையீகைவாய்வாய்மைமூன்றுந்
தவத்தூய்மைசாரினினிது.

50. ஒப்புமையேற்றம், apud nos gradatio, fit, quando praemittuntur, ut supra, plura, ita tamen, ut unum aliud excedere dicamus et supra omnia esse id quod intendimus explicare. Sic வெண்பா:

பயனிலசொல்லின்றுமிக்கின்றுமெய்ப்பாட்டி
னயனிலசொல்நன்றடாதன்னை, வியந்தசொல்
லாங்கின்றுபின்னின்றேயம்பற்சோல்லம்மூன்றி
னூங்கின்றுவாமூமூயிர்க்கு.

51. விபாவனை, quando dicuntur, quae naturali rerum cursui opponuntur; de quo diximus P. III, No. 26, prope finem, quae vide cum suis exemplis. Siquidem Grandonice பாவனை Tamulice vertitur ஒழுக்கம் = mos, modus, et வி inservit pro Alpha privativo. Sic illud பூட்டாதவிற்குனித்துபொங்குமுகி லெங்குந்திட்டாதவம்புசிதறுமால். Sic ex தேம்பாவணி விருத்தம்:

பாயாவேங்கையையென்புழிப்பைம்பூ
வீயாப்புண்டரிகம்மெனவெண்ணல்
ஆயாப்பேதமையாம்பகைகோறல்
ஐயாக்கோல்வழுவோகடனென்றான்.

Hic பாயா வேங்கை est வேங்கைமரம் et பூவாதபுண்டரிகம் est புலி.

52. விசேடம், quando in eo, quem laudare volumus, exaggeramus, quae illi desunt, vires, opes, membra, dotes etc., sed ex hoc ipso eum magis extollimus. Sic de aridine வெண்பா:

யானையிரதம்பரியாளிவையில்லைத்
தானுமநங்கன்றனுக்கரும்பு, தேனார்
மலருமம்பாயினுமாரனமர்செய்
துலகுகைக்கொண்டானொருங்கு.

53. விரோதம், antithesis, quando veniunt inter se contraria. Sic வெண்பா:

தந்தையயீன்றதாய்தான்றாயுங்கன்னியுமாய்
வந்தியையுங்காவலூர்வந்தேத்தி - ச்சிந்தையெழக்
காலையுமாலையுங்கைகூப்பிக்காறொழுதால்
மேலைவினையெல்லாங்கீழ்

54. பிறிதுரை, apostrophes, quando vel distantes vel irrationabilia et insensibilia alloquimur ex nimio dolore, amore etc. விருத்தம்:

மின்னெனமிளிர்ந்துநீங்கிவீய்ந்தவான்செல்வீர்சொன்மின்
பொன்னெனமலிசீரென்னப்புகழெனவுலகிற்பன்னாட்
கொன்னெனத்தேடிவைத்தகொழும்பொருளொடுவாழ்நாளு
மன்னெனவீங்கொன்றுண்டோமருண்டநாந்தெளியவென்
றுள்.

Hic poëta jam vita functos allocutus est. Ex தேம்பாவணிவிருத்தம்:

துள்ளிவாழுழைகாள்கொம்பிற்றுன்னிவாழ்குயில்காள்துஃ
தே
னள்ளிவாழளிகாள்தேன்காளழனிறக்கமலப்பைம்பூப்
பள்ளிவாழோதிமங்காள்பறித்துவாள்கொடிகாள்கோற
லுள்ளிவாழ்வரிகாள்சொன்மினுயிர்தனித்தவிற்றீதுண்டோ.

Hic ex nimio dolore, mortua matre, Joannes Baptista nondum quadriennis solus in deserto alloquitur irrationabilia. Idem விருத்தம:

என்னெஞ்சொப்பவிருபொழுதுமிருள்பொழிலே
யுன்னெஞ்சொப்பவுயிரெல்லாநிழற்றியருட்
டன்னெஞ்சொப்பத்தந்தோம்புந்தயைப்பெருமா.
னின்னெஞ்சொப்பநிறுத்தினையேற்காட்டென்றான்.

Hic Josephus quaerens divinum Puerum amissum alloquitur arboreta.

55. வினையில்வினா, interrogatio, quando interrogamus vel praesentes vel absentes vel irrationabilia ex gaudio, timore, dolore, etc., nec responsum quaerimus vel exspectamus. Sic தேம்பாவணிவிருத்தம்:

கண்பட்டுறங்கவென்னிறையோன்கண்டேனோகண்டணைத்
தேனோ
பண்பட்டினியமழலைச்சொற்பகரவினிதிற்கேட்டேனோ
புண்பட்டுளையென்னெஞ்சுவப்பப்பூங்கண்ணென்மேன்
மலர்ந்தனவோ
எண்பட்டொழியவுயிர்செல்வோயென்மேலிரங்குன்றயை
யிதுவோ.

Sic ex gaudio Josephus natum Jesum infantem contemplans. Insuper ibidem ex dolore, qui in inferno cruciantur, sic loqui dicuntur. விருத்தம்:

கெட்டோநாமோமின்னெனவொல்கிக்கெடுகின்றி
யிட்டோநாமோஇட்டதினிஃதோபயனந்தோ
பட்டோநாமோபுன்னயநக்கிப்பரவீட்டை
விட்டோநாமோவெகுதுநாமோவெனவேவார்

56. வினவிலவிடை, quando fingimus alium nos interrogare, ut respondendo clarius pateat ratio, quam adducimus. தேம்பாவணிவிருத்தம்:

காதலேபாசமாய்க்கால்கைவீக்குதல்
ஆதலேபிரிவுனக்கரியதாமென்பாய்
காதலேபாசமேற்காதன்மிக்குளத்
தாதலேநாடொறுமிறுக்கலாவதேன்.
கொந்திவிரகநோய்கொழுந்துவிட்டெரிந்
தந்திலவழலவிப்பரியதாமென்பாய்
கொந்தியதீயுலைதூண்டிக்கொண்டுநீ
யந்திலநசைக்கறலீட்டலாவதேன்.
நெடிதுநாளுற்றநோய்மருந்தினீர்மையாற்
கடிதுதீர்தரலருங்கருமமாமென்பாய்
நெடிதுநாளுற்றநோய்நீளமீண்டுயிர்
கடிதுமாய்ந்தொழிதரக்கடுவுண்பாவதேன்.

57. சித்திரவணி, hypotyposis, quando ita describitur aliquid, ut oculis subjiciatur, et non poësim audire, sed சித்திரம், i. e. picturam, aspicere videamur. Exemplum ex தேம்பாவணி, ubi describitur modus quo immodeste stabat mulier. விருத்தம்:

புலம்புமோதையிஞெந்தெனப்பொன்னிடச்
சிலம்புமேல்வலசிறடியூன்றிவில்
கலம்புனைந்தபொற்காலயற்பொன்மலைத்
தலம்புனைந்தமின்சாயலொத்தாளரோ.
துகிற்கலாபமுடோன்றவிளிம்பெடுத்
துகிர்க்கொடாயலர்கிள்ளியுகிர்த்தடும்

அகிற்குலாம்புகைதூதுவிட்டங்குழன்
முகிற்குலாமினின்மின்முகங்கோட்டுவாள்.

Haec autem figura differt a சுவையணி, hic No. 47, quia illa explicat per signa externas tantum passiones; haec autem se extendit ad omnia, ut apud nos hypotyposis.

58. ஒழிபணி, praeteritio, quando ad honorem vel infamiam plura breviter dicimus, dicendo nos ea velle omittere. Sic வெண்பா:

நூனலமுஞ்சீர்நலமுநொந்தொன்றுரேத்தியதன்
வேனலமுமாற்றுவிளம்பேனே - தேனலமுண்
டூன்றவருண்முகிற்கையெங்கோன்கொடையொன்றே
தோன்றவுரைப்பேன்றெழுது.

Hoc ad honorem. Ad vituperium, aliud வெண்பா:

உள்பொருளசொல்லாயுளைவார்கண்டொன்றீயாய்
கொள்பொருளவெஃகிக்குடியலைப்பாய் - எள்பொருள
இன்றுதினிதென்பாயிஃசிறியமெய்க்கடவுட்
டின்றுப்பகைப்பானேன்சொல்.

59. அமைவணி, quando, quae falsa vel mala sunt, ea ad obsequendum alteri ut vera et bona admittimus, sed statim subjungitur, unde illa reprehendantur. வெண்பா:

பொய்யுங்களவும்புறக்காமத்தீதிழிவு
நையுமுயிர்க்கேநவையன்றே - செய்யுன்
குலத்துரிமையென்றுயுளதெனினுஞ்செந்தீத்
தலத்துரிமைதானேவுனக்கு.

60. சிலேடை, quando seligimus voces, quae ex se plura significant et திரிசொல் vocantur atque ex illis ita construimus versum, ut duplicem integram et omnino diversam notionem admittat et diversimode nec non opposite explicari possit. Sic வெண்பா:

பாடலமேறிப்பகைக்கிள்ளையார்த்தோட்டிச்
சேடலர்தண் பூத்தினைகாத்தான் ஆடகம்
ஆர்ந்தகவிகைபால்யாதனையுமாங்கோட்டி
ஓர்ந்துமேலுற்றனொளி.

Hic octo திரிசொல், quorum duplex notio est. பாடலம் = 1. arbor quaedam, 2. equus; கிள்ளை = 1. psittacus, 2. equus; ஆர்த்து = 1. clamando, 2. proeliando; பூ = 1. flos, 2. terra, provincia; தினை = 1. panicum, 2. angustia; ஆடகம் = 1. துவரை, leguminis species, 2. aurum; கவிகை = 1. ut duae voces, கவி simius et கை manus, 2. ut una vox, கவிகை = largitio; யாதனையும் = 1. omnes, 2. afflictio. Quare his vocibus omnibus prima notione sumptis, sic explicatur versus: Ascendens arborem பாடலம் dictam, clamore fugatis contravenientibus psittacis, florescentem panici agrum suum defendit. Subinde ab agro leguminis துவரை dicti manibus fugatis omnibus, qui catervatim advenerant, simiis incredibilem sibi honorem adeptus est; quod, ut patet, irrisorium erit. Nunc autem juxta secundam notionem, versus sic vertitur: Equum ascendens, hostilibus equorum turmis proeliando fugatis, florescentem suam provinciam ab omni infortunio defendit, subinde, plêna auri largitione, inopiae molestias auferens, sibi comparavit gloriam, quae explicari non potest; quod serio et eleganter dictum est. Insuper, addam hujusmodi arte compactum விருத்தம்:

கனிநிழற்பூத்தருந்தருகான்கடுத்தம்மூன்றுங்
கழித்துக்காய்தளிர்மேய்ந்துசவலையோடைக்
கினிதவிழ்தேனுண்மலர்பஃறொடையேசூடி
மிசைவெள்ளிக்கிளைகுறட்கொம்பிடைத்தூண்வைத்த
தனிநிலைநேரிசைச்சிந்துமும்மதத்தாற்
* சாயளியின்னிசைபாடவெள்ளையானை
நனிவளர்மாபுகழேந்திவீரபாக
னடத்தவுயர்தென்மலையக்கோட்டிற்கண்டேன்.

Haec omnia primo aspectu videntur dicta de elephante, et sic omnia explicari possunt. Attamen si bene considerentur, referunt omnia quae de versu வெண்பா suo loco dicta sunt. Hoc enim carminis genus வெள்ளை dicitur et cum sit omnium difficillimum, vocatur புலவர்க்கியானை. Praeterea hic veniunt சீர், தளை, அடி, huic carmini propria. Item sex diversae ejus species, scil. குறள், சிந்து, நேரிசை, இன்னிசை, சவலை, பஃறொடை. Dicit praeterea, se eum vidisse in apice montis தென்மலையம் dicti, quia in eo monte vixisse dicunt அகஸ்தியன், Tamulicae poëseos auctorem. Tandem dixit hunc elephantem regi a புகழேந்தி. Hoc autem nomen vertitur quidem, vir magni nominis, sed praeterea est nomen proprium cujusdam poëtae, primae quidem notae, ac in hoc praecipue genere carminum valde celebris.

61. சங்கிரணம், quasi commixtio, quando in uno versu veniunt plures simul ex dictis figuris திருக்காவலூர்க்கலம்பகம். வெண்பா:

காந்தட்கைக்கஞ்சத்தாட்காவிக்கண்ணும்பல்வாய்
வேய்ந்தலர்ந்தகாவலூர்மென்கொடியே - யீய்ந்தமது
வுண்ணளிகாள்சொன்மினீரொத்துளதோபூவுலகிற்
பண்ணளிப்பூத்தீந்தேன்பனித்து.

Hic commixte veniunt உவமைத்தொகை, ஒட்டு, விடையில்வினா et பிறிதுரை, ut consideranti patebit. Et haec de figuris sententiarum.

62. Habes jam, amice lector, quam promiseram clavem, eaque reseratas habes quinque Tamulici sermonis opes. Has, quas tradidi regulas, septem libris dispersas fuse et confuse tradidere Tamulenses: 1. நன்னூல், 2. அகப்பொருள், 3. புறப்பொருள், 4. காரிகை, 5. யாப்பருங்கலம், 6. பாட்டியல், 7. தண்டியலங்காரம். Ex his omnibus tot regulas extrahere, seligere ac ordine

disponere satis laboriosum ac taedio plenum opus fuisse, facile cognoscent omnes. Reliquum est alieni laboris fructus carpere cunctetur nemo. Scientia non datur invito nec domum pigri ac negligentis ingredi visa est unquam. Quare ut vel currentibus stimulos addam, sciant pietatis pariter et scientiarum studiosi, quod alibi jam scripsi, omnium artium et scientiarum leges, vel prima ipsa grammaticae rudimenta, elegantiori hoc idiomate semper ac metro ligata oratione scripta fuisse: nil praeterea ex hoc fonte haurire poterit vel posse censebitur si hoc idioma ac haec carmina prorsus ignoret. Ex iis certius eorum fabularum notiones extrahere, ex iis, quas negare Indi nunquam praesument, rationes adducere, ex iis certis per ipsos textibus veritatem probare unice poterimus. Caetera vel despicient ipsi vel negare non cunctabuntur. Hoc autem religiosis Jesu Christi Missionariis satis superque esse censeo, ut, quae hac clavi reserata ostendo, ad majorem Dei gloriam et animarum salutem sibi educere non dubitantes nulli parcant labori. Quod simul ac obtinuero, studii ac operae pretium, non sine ingenti foenore, me adeptum gaudebo.

Hoc unum tamquam corrollarium ad notandum ultimo censeo. Qui in hac arte brevi multum proficere desiderat, diligenter bis ac tertio has regulas legat quidem ac animo perpendat. Sed simul poëtarum exemplaria quotidie manu terere, ibique quas hic legerit regulas dignoscere conetur. Sciat tamen, inter hujus temporis scriptores, vix unum fortuito inveniri posse, qui poëtae nomine decorari mereatur. Vix versificatores dixerim, cum leges versuum nec bene noverint nec diligenter observent. Non versicularios, sed auricularios potius eos dixerim; eorum enim carmina non ad metri regulas, sed ad aurium sonum compacta sunt, ideo ut passim vulgo ac inepte

dictitent. வாய்க்கிசைந்ததுபாட்டுக்கிசையும், quasi, quae consonant ori consonant metro. Quare legant antiquos, legant hujus poëseos magistros, v. g. சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் - ராமாயணம் - பாரதம் - நெகின்தம். Legant புகழேந்திவெண்பா - நாலடியார் - திருவள்ளுவர்குறள் - இனியநாற்பது - இன்னாநாற்பது. Legant ex Christianis codicibus அதிசயகாண்டம் - திருசெல்வராய புராணம் - தேம்பாவணி - திருக்காவலூர்க்கலம்பகம். Et hujusmodi plura, quae, licet hujus temporis carmina, antiquorum tamen gravitatem, sententiarum emphasim, verborum selectum ac figurarum elegantiam sapiunt. In his regularum omnium, quas tradidi, opulenta exemplaria invenient, unde facile discent ipsi modum earum ac usum. Regulae இலக்கணம் vocantur et ex his scriptorum exemplaria இலக்கியம் nominant. Ex quibus unum ab alio roboratur ac illustratur et nisi utrumque complectetur, studium nostrum inane erit et inanime spectrum: quo tandem oleum et operam perdidisse nos dolebimus.

FINIS.

TRANQUEBAR:
MISSION PRESS (E. F. HOBUSCH).

ERRATA.

Pag.	*L.*	*For:*	*read:*
1	14	calicem	calcem
	24	Caetera	Caeterae
4	1	ஆஃகல்	அஃகல்
	13	vocatar	vocatur
	14	கொட்டு	கோட்டு
	14	கொட்டி	கோட்டி
5	8	ஐகாரக்குருக்கம்	ஐகாரக்குறுக்கம்
6	3	ஊஉக்கம்	ஊக்கம்
	11	idolatra	idololatra
7	25	வன்னீர்	வந்நீர்
8	15	கல்னெடிது	கலனெடிது
9	5	மார்பு	மரபு
10	1	விரநீளம்	விரனீளம்
	2	விரநீண்டது	விரனீண்டது
11	14	first பலவணி	பல் அணி
	25	கால	கால்
	27	கடாக்கிடப்பன்	கடாககிடப்பன்
13	17	குடா	குடாது
	20	பினரை	பினறை
	27	பண்டி	பாண்டி
	30	புதனறந்தை	பூதனறந்தை
	31	புந்தை	பூந்தை
14	19	யாது	யாறு
17	13	feminum	femineum
19	16	Adverto	Adverte
21	12	வராய்	வாராய்
	12	மகடு	மகடூ
23	3	adverto	adverte
	19	inserviunt	inservit
24	1	fit plurali	fit in plurali
	21	deducituret	deducitur et
26	9	six	sic
	21	six	sic
	33	காற்திகை	கார்த்திகை
	33	காற்திகேயன்	கார்த்திகேயன்

Pag.	*L.*	*For:*	*read:*
26	34	கங்கேயன்	காங்கேயன்
27	16	ண	ந
	17 & 18	ஞ & ண	நா & ந
28	19	உவமைத்	உம்மைத்
	33	adverto	adverte
29	1	வழங்கின்ற	வழங்குகின்ற
	2	உவமைத்தொகை	உம்மைத்தொகை
	24	வயறு	வயிறு
	25	வயற்றை	வயிற்றை
	26	வயற்றுவலி	வயிற்றுவலி
	33	சுணைப்பூ, et	சுணைப்பூ et சுணையப்பூ,
30	2	கொக	கோங்க
	5	உவமைத்தொகை	உம்மைத்தொகை
	17	செயகுறுநி	செய்குறுநி
	36	செல்லப்பொர்	செல்வப்பொர்
31	9	தாவி	தூவி
	12	செருத்தன .	செருத்தன்
33	6	இஙகிலம்	இங்கிலம்
		எபபொருள்	எப்பொருள்
	22	யாக்காவாத	யாகாவாத
	29	gen,	gen.,
	31	செய்யுங்	காக்குங்
34	1	முயிர்க்க	முயிர்ப்ப
35	3	(கீய)	(கீ)
	34	நாம்	ஙாம்
36	7	மாருத	மருத
	8	தியவினை	திய்வினை
	9	திய	திய்
	21	adverto	adverte
37	7	செய்கும்ம், வாதும	செய்கும் வருதும
	23	வனனெனெநதேர்	வன்னெடுந்தேர்
38	3	உரைதி	உரைத்தி
	9	மெல்லியலானை	மெல்லியலாளை
	21	pluralis	plurali
	27	singularis tum pluralis	singulari tum plurali
39	5	ஞான	ஞன
	6	வயவற்க	வியவற்க
	8	வயவற்க	வியவற்க
	25	கீய	கீ

Pag.	*L.*	*For:*	*read:*
40	30	நீரசூழுந்து	நீர்சூழ்ந்த
		பூவலகில்	பூவுலகில்
	32	சூழுந்து	சூழ்ந்த
41	15	adverto	adverte
	20	canturus	cantaturus
44	6	வாழாமை	வழாமை
	7	யொறும்	யோறும்
	30	conjungantur	conjugantur
45	8	தீயமைத்து	தீய்மைத்து
	11	தீயமைத்தே	தீய்மைத்தே
	12	பைவிடல்	கைவிடல்
	13	தீயமைத்து	தீய்மைத்து
		தீயமை	தீய்மை
45	19	வாரறே மேற்	வார் மேற்றே
47	21	புறகை	புற்கை
		கோற்	கொற்
48	2	துணுககென	துணுக்கென
	20	கொத்தனென்றி	கொற்றனென்றி
52	6	கார்பருவம்	கார்ப்பருவம்
	19	கந்தள்	காந்தள்
	21	கருந்து	குருந்து
	31	பரிசாதம்	பாரிசாதம்
		சென்பகம்	செண்பகம்
53	21	சென்பகம்	செண்பகம்
	29	காஞ்சுரம்	காஞ்சிரம்
54	3	கரற்கால	சரற்கால
	10	றேன்ற	றோன்ற
	13	யாட	பாட
	17	பரிவிறோட	பரிவிறாட்
55	20	ஏற்பாடு	எற்பாடு
	26	மலர்	மலர
	28	னேழிலாலு	னொழிலாலு
56	2	மாலைபபொ	மாலைப்பொ
	17	நேய்தல்	நெய்தல்
	32	அசோரு	அசோகு
57	20	மரயர்	ஆயர்
		மரச்சியர்	ஆயச்சியர்
	31	உளரன்	ஊரன்
60	14	தூரத்த	தூர்த்த
	15	மாவினையானை	மாலியானை

Pag.	*L.*	*For:*	*read:*
60	17	சீரமா	சீர்மா
	29 30	கற்பவம்	தற்பவம்
61	3	Grondonica	Grandonica
	18	இலக்கணபோலி	இலக்கணப்பொலி
	19	இலமுன்	இல்முன்
	23	சோழணாடு	சோணாடு
62	5	சொவ்விளம்பி	சொல்விளம்பி
	25	மெய்நாக	பெய்நாக
	26	லெருவப்	வெருவப்
63	8	யாகந்து	யாக்கந்து
64	1	மேகலைக்	மேகலை
	6	Adverto	Adverte
	13	தஞ்சர்	தஞ்சா
65	3	யாப்புருங்கலம்	யாப்பருங்கலம்
66	30	Adverto	Adverte
	31	connunerari	connumerari
	33	அல்லின	அல்லின்
	34	அல்லின	அல்லின்
69	8	றுட்கொணினும்	றுட்கொளினும்
	11	ளொழிவார்	பொழிவார்
	25	வாழி	வாளி
	27	போய்	போ
	30	யனை	யானை
70	10	கரைவாய்யெழு	கரைவாயெழு
	12	விரை	விரி
	24	நிழல	நிழல்
71	8	குயினம்	குயின்ம
	9	யயினம்	யயின்ம
		வம்பக்	வம்பக
	10	மயினம்	யயின்ம
	11	குயினம்	குயின்ம
		கூந்தள்ள	கூந்தலள்
71	24	யொன்று	போன்று
	25	மேகம	மேகம்
	29	றாவிக	றாவிக்
74	5	யுலகம்	யுலகு
	21	நல்லார்கடபட்டவெறுமை	நல்லார்கட்டவறுமை
	22	கல்லார்கட	கல்லார்கட்
	23	நிறம்பொயர	நிறம்பெயர
	32	புனர்பவ	புணர்பவ

Pag.	*L.*	*For:*	*read:*
75	4	தாளை	தானை
		கடலோருடு	கடலோடு
	24	கீடக	கீழ்க்க
	31	காவலூர	காவலூர்
76	1	கனமறந்து	கன்மறந்து
	3	லாவந்	லரவுந்
	9	ஞேருலர்	ஞேருலார்
	10	கீட்கதுவாய்	கீழ்க்கதுவாய்
	18	யாதெதுகை	யாகெதுகை
77	19	ஞுடசீறெரி	ஞுட்சீறெரி
	20	குளத்தொட்டி	குளக்கொட்டி
	25	க்காவிள்	க்காவின்
	26	தருக்காவலூர	திருக்காவலூர
	27	தினபெ	தின்பெ
		வாளம	வாள்ம
79	16	minimum	minimam
	25	இரப்பார்கொன்	இரப்பார்க்கொன்
		ரீயவார்	ரீவார்
80	26	சாரர்வெனகை	சாராவென்கை
82	2	துயர்து	துயர்ந்து
	5	றெண்ணூர்க்கெ	றெண்ணூர்க்கே
	30	adamussim	ad amussim
83	15	ஆசரியத்தளை	ஆசிரியத்தளை
88	3	பபந்	பயந்
92	9	tres	bis
97	11	இனியென	இனியென்
	25	habet	habent
98	1	தருடோய	தருடோய்
		முகிலாயப்	முகிலாய்ப்
	14	திசை	ழிசை
	16	யேற்றுவார்	யேத்துவார்
99	28	யெதிரில்வுட்	யெதிரிலவுட்
	31	யேற்றவேற்றவே	யேத்தவெத்தவே
100	9	தன்மேல்	தனமேல்
	11	பார்பவை	பார்ப்பை
	13	தன்மேற்	தனமேற்
	14	மன்னே	மனனே
	17	தன்மேல்	தனமேல்
	18	தாய்மன்னே	தாய்மனனே
	24	கோண்டகுளிர	கொண்டகுளிர்

Pag.	*L.*	*For:*	*read:*
100	28	இளி	ஒளி
		கான்மு	காணமு
101	6	பூராணங்கள்	புராணங்கள்
	29	காநேர்	கானேர்
102	1	qnaestio	quaestio
	5	குருவிளங்காய்	கருவிளங்காய்
103	8	அசிரிய	ஆசிரிய
	20	தோராருருத்த	தோராருத்த
104	9	மார்பற்று	மார்பிற்று
	11	கால்க்க	காற்க
	13	வழ	வழு
	34	;	,
105	4	வில்பனி	விலபனி
		பாண்மழை	பாணமழை
	8	பழலெ	புழலெ
	32	விரைத்	விரைத்
	33	பெருமானே	பெருமானன
106	7	தீர்த்தால்	தீர்த்தாய்
107	28	திரத்திடு	திர்த்திடு
	29	பினை	பின்
	30	திரமுகின்	திர்முகின்
108	2	ஞணித்த	ஞணித்த
	4	கோனற	கோன்ற
	25	தொற்காப்பி	தொல்காப்பி
	26	பற்காப்பி	பல்காப்பி
109	9	சிறப்பாயிரம்	சிறப்புப்பாயிரம்
	22	சுருக்கம்	சருங்கம்
	29	சுருக்கம்	சருக்கம்
	31	மிதுலைகாணை	மிதுலைகாண்
110	5	நெளெதம்	நெகிள்தம்
111	16	reddit	redit
	26	cum	eum
	31	சமபிரதம்	சம்பிரதம்
112	4	rhetorica	rhetoricae
	13	வெண்டு	வேண்டு
	27	evelli	avelli
	33	exereitus	exercitus
113	25	axtolluntur	extolluntur
114	12	procedatnr	procedatur
	14	கேசம	கேசம்

Pag.	*L.*	*For:*	*read:*
115	19	viros	viri
116	1	விருத்தம்வி	விருத்தவி
	24	Pars Tertia	Part. Tertiam
117	1	பனமணி	பன்மணி
118	15	qnae	quae
		quatnor	quatuor
	18	postest	potest
	21	porfectam	perfectam
119	5	Port	Post
		பதம	பதம்
		அனுபலலவம்	அனுபல்லவம்
	29	observat	observant
	33	கருவிளம்	கருவிளம்
120	13	பபொருத்தம்	ப்பொருத்தம்
	22	அழுது	அமுது
		முகில	முகில்
	31	குயிள்	குயின்
121	4	hujus modi	hujusmodi
	24	பொழிங்தேன்	பொழிந்த தேன்
	30	வயங்லை	வியனிலை
122	10	குமான	குமரன்
	12	சுமான	குமரன்
	21	மூவர்	மூவா
123	20	காற்திகை	கார்த்திகை
124	14	காற்திகை	கார்த்திகை
	24	காற்திகை	கார்த்திகை
	25	,	;
	26	காற்திகை	கார்த்திகை
	27	erga	ergo
125	2	animorum	animarum
	3	alii	aliae
	6	,	;
	18	சந்திரக்கணம்	சந்திரகணம்
	19	கூவிங்கனி	கூவிளங்கனி
		சீர்க்கணம்	நீர்க்கணம்
	26	சூரியக்கணம்	சூரியகணம்
126	8	seilicet	scilicet
	11	காற்திகை	கார்த்திகை
	12	புனாபூசம்	புனர்பூசம்
	15	கருதிநிறம்	குருதிநிறம்

Pag.	*L.*	*For:*	*read:*
126	19	பொன்நிறம்	பொன்னிறம்
	28	nomine: பாம்பு	nomine பாம்பு
	30	மாஆரம்	மஆரம்
	31	versus, specie	versus specie
127	6	இடைதாங்கி	இடைத்தாங்கி
	8	னவயகமே	வையகமே
	12	videmur	videamur
	16	திகள்	திகழ்
		பெருத்தங்	வெருத்தங்
	18	ந்ஞ்சு	ந்துஞ்சு
	27	Ex	Et
128	9	sen	seu
129	11	translata	translatae
	15	, Sic	. Sic
	24	விடுசல	விடுதல்
	31	habet.	habet:
130	3	பிரிகிப	பிரிகிலை
		பேற்றபவந்	பேற்றம்வந்
	11	சிணை	சுணை
	14	கடலூர்	கடறூர்
	15	கல்வின்	கல்லின்
		தாளது	தானது
	29	பறுத்சலுங்	மறுத்தலுங்
	30	நெழகிழ்தலுங்	நெகிழ்தலுங்
131	7	சுனைரா	சுனையர
	8	யானைங்கு	யானைக்கு
	17	மெனை	மென்
	18	கிண்டோள	திண்டோள்
	20	Econtra	E contra
	21	பவ	பல்
	22	துவப்போர்பதும்மை	துவப்பவோர்பெதும்மை
	23	சாயந்து	சாய்ந்து
		பல	பல்
	25	incipendo	incipiendo
	27	மீன்று	மீன்
	31	uniantnr	uniantur
132	10	நுதல்	நுதல
	13	மறிப்பரப்பு	மறிப்பாப்பு
	16	ராயத்தா	ராய்த்தா
	21	தாம்	தாமும்

Pag.	*L.*	*For:*	*read:*
132	28	si -	si
133	1	pluribus	pluribus versibus
133	14	தழுன்ற	தகன்ற
134	3	dictum	dictum verbum
135	1	மாங்கர்	மாந்தர்
	5	doloris irae	doloris, irae
		laetitiae	laetitiae,
	10	பீண்டெ	மீண்டெ
	11	யாண்டை	யாண்டே
	20	கொன்றனன்	கொன்றன்ன
	25	ஞீர	ஞீர்
136	6	juxta Pars	juxta Part.
	8	சொலெஞ்சணி	சொல்லெஞ்சணி
	15	மறிப்பாப்பு	மறிப்பாப்பு
	28	கற்றேரு	கற்றேருங்
138	1	Praeterae	Praeterea
	3	கூற்றேன	கூற்றென
	9	", similiter desinens–	, similiter desinens,"
139	3	et	e
140	5	reductur	reducitur
	9	வரிகரி	வரி tigris et ablata tantum secunda கரி
141	10	ad	ab
142	7	உவமை	உருவகம்
	19	si	ei
		ei	id
147	12	உண்மைஉ	உண்மையு
148	3	ad huc	adhuc
149	7	போன்	போல
	11	regum latere	a regum latere
150	8	largitatem falsum	largitatem, falsum
154	18	aridine	Cupidine
156	8	விணவிலவிடை	விஞவிலவிடை
158	1	பகைக்க	பகைக்
159	9	பஃறேடை	பஃறொடை

70 71a

மறைமலையடிகள் நூல்நிலையம்
MARAIMALAI ADIGAL LIBRARY
MADRAS-1
சென்னை-1

For Sale at the TRANQUEBAR MISSION PRESS & BOOK DEPOT:

C. GRAUL, D. D.

BIBLIOTHECA TAMULICA

SIVE

OPERA PRAECIPUA TAMULIENSIUM.

	Rup.	As.
TOM. I.		
KAIVALJAVANITA, a Vedanta Poem — The Tamil Text with a Translation, a Glossary and grammatic Notes, to which is added AN OUTLINE OF TAMIL GRAMMAR	6	—
———, Text only	4	4
———, Outline of Tamil Grammar only	1	12
TOM. III.		
Der KURAL des TIRUVALLUVER. Ein gnomisches Gedicht über die drei Strebeziele des Menschen.	2	—
TOM. IV.		
KURAL OF TIRUVALLUVER. High-Tamil Text with Translation into common Tamil and Latin, Notes and Glossary.	10	—

குறள். மூலமும் உரையும். இதிலே அறத்துப்பாலும் பொருட்பாலும் அடங்கியிருக்கிறது. As. 8